

رئاسة الشؤون الدينية
بالمسجد الحرام والمسجد النبوي

Српски

Срби

حِرَاسَةُ التَّوْحِيدِ

Чување тевхида

Аутор Уважени шејх
Абдул-Азиз бин Абдуллах бин Баз

حِرَاسَةُ التَّوْحِيدِ

Чување тевхида

لِسَمَاحَةِ الشَّيْخِ الْعَلَّامَةِ
عَبْدِ الْعَزِيزِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ بَازٍ
رَحِمَهُ اللَّهُ

Аутор Уважени шејх
Абдул-Азиз бин Абдуллах бин Баз

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Чување тевхида

Прва Порука:

Исправна акида и оно што је супротно

Хвала Аллаху Једином, и нека је салават и мир на последњег Посланика, и на његову породицу и његове асхабе.

Пошто је исправно веровање темељ ислама и основа вере, сматрао сам да је важно говорити о овој теми, те писати дела како би се она објаснила.

На основу шеријатских доказа из Кур'ана и Суннета познато је да дела и речи бивају исправни и примљени једино ако произилазе из исправног веровања. А уколико веровање није исправно, онда се поништава све што од дела и речи из њега проистиче, као што је рекао Узвишени:

﴿...وَمَنْ يَكْفُرْ بِالْإِيمَانِ فَقَدْ حَبِطَ عَمَلُهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ﴾

А онај ко негира прописе вере - узалуд ће да му буду његова дела, и он ће, на оном свету, да буде међу губитницима. [Ел-Маиде: 5]

И каже Узвишени:

﴿وَلَقَدْ أُوحِيَ إِلَيْكَ وَإِلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكَ لَئِنْ أَشْرَكْتَ لَيَحْبَطَنَّ عَمَلُكَ وَلَتَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٦٥﴾﴾

„А теби, и онима пре тебе, је објављено: ‘Ако би друга божанства поред Аллаха обожавао твоја дела би сигурно пропала, и сигурно би био међу страдалницима.’” [Ез-Зумер: 65]

Дакле, ајети на ову тему су многобројни. Кур'ан и Суннет Његовог поверљивог Посланика, нека су на њега од његовог Господара најбољи благослов и мир, указују на то да се исправно веровање сажима у шест ствари, а то су: веровање у Аллаха, Његове анђеле, Његове књиге, Његове посланике, Судњи дан и у одредбу добра и зла. Ових шест начела су темељи исправног веровања, са којима је објављена Часна Аллахова Књига (Кур'ан) и са којима је Аллах послао Свога посланика Мухамеда, нека је на њега Аллахов мир и спас.

Докази за ових шест основних начела су многобројни у Кур'ану и веродостојном Суннету, а као пример наводимо следеће:

Прво, од доказа из Кур'ана су речи Узвишеног Аллаха:

﴿لَيْسَ الْبِرَّ أَنْ تُولُوا وَجُوهَكُمْ قِبَلَ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ وَلَكِنَّ الْبِرَّ مَنْ ءَامَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالْكِتَابِ وَالنَّبِيِّينَ...﴾

„Није честитост у томе да окрећете лица своја према истоку и западу; честити су они који верују у Аллаха, и у Будући свет, и у анђеле, и у књиге, и у веровеснике...” [Ел-Бекара: 177]

И речи Узвишеног Аллаха:

﴿ءَامَنَ الرَّسُولُ بِمَا أُنْزِلَ إِلَيْهِ مِنْ رَبِّهِ ؕ وَالْمُؤْمِنُونَ كُلٌّ ءَامَنَ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ ؕ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِّن رُّسُلِهِ...﴾

„Посланик верује у оно што му се објављује од његовог Господара, а и верници, сваки од њих верује у Аллаха, и анђеле Његове, и Књиге Његове, и посланике Његове: Ми међу посланицима Његовим не правимо разлику...” [Ел-Бекара: 285]

и речи Узвишеног:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا ءَامِنُوا بِاللَّهِ وَرُسُولِهِ ؕ وَالْكِتَابِ الَّذِي نَزَّلَ عَلَىٰ رَسُولِهِ ؕ وَالْكِتَابِ الَّذِي أُنْزِلَ مِن قَبْلُ وَمَن يَكْفُرْ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا بَعِيدًا ﴿١٣﴾﴾

„О ви који верујете, верујте у Аллаха и Његовог Посланика, и у Књигу коју Он објављује

Своме Посланику и у књиге које је објавио пре. А онај који не буде веровао у Аллаха, и у Његове анђеле, и у Његове књиге, и у Његове посланике, и у Последњи дан - далеко је залутао.“ [Ен-Ниса', 136]

и речи Узвишеног:

﴿أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِنَّ ذَلِكَ فِي كِتَابٍ إِنَّ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ﴾

„Зар не знаш да Аллах зна све што је на небу и на Земљи?! То је све у Књизи, то је, уистину, Аллаху лако!“ [Ел-Хаџџ: 70]

Друго: Докази из суннета; међу њима је познати веродостојни хадис који преноси Муслим у свом Сахиху од владара правоверних, Омера ибн ел-Хаттаба, Аллах био задовољан њиме, да је Џибрил, алејхи селам, упитао Посланика, саллаллаху алејхи ве селлем, о иману, па му је рекао:

«الْإِيمَانُ أَنْ تُؤْمِنَ بِاللَّهِ، وَمَلَائِكَتِهِ، وَكُتُبِهِ، وَرُسُلِهِ، وَالْيَوْمِ الْآخِرِ، وَتُؤْمِنَ بِالْقَدَرِ خَيْرِهِ وَشَرِّهِ».

„Да верујеш у Аллаха, Његове анђеле, Његове књиге, Његове посланике, Судњи дан и да верујеш у одредбу добра и зла.“¹ Хадис Хадис

¹ Бележи Муслим бр. 8.

бележе Бухари и Муслим - са незнатном разликом - од Ебу Хурејре, радијаллаху анху.

Из ових шест темеља произилази све оно у шта је муслиман дужан веровати у погледу Узвишеног Аллаха, питања будућег света и других ствари из света невидљивог (гајба); о чему су известили Узвишени Аллах и Његов Посланик, нека је Аллахов благослов и мир на њега.

Шест темеља веровања су:

Први основ: Веровање у Аллаха

Ово обухвата следеће ствари: Веровање да је Он истинско Божанство, једини достојан обожавања мимо свега другог; јер је Он Створитељ робова, њихов Добročинитељ, Онај који их опскрбљује, Познавалац њихових тајни и онога што јавно чине, и Онај који је кадар да награди Њему покорне и казни Њему непослушне.

Аллах је створио људе и цине ради овог обожавања, и то им је наредио, као што каже Узвишени:

﴿وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ ﴿٥٦﴾ مَا أُرِيدُ مِنْهُمْ مِنْ رِزْقٍ وَمَا أُرِيدُ أَنْ يُطْعَمُوا ﴿٥٧﴾ إِنَّ اللَّهَ هُوَ الرَّزَّاقُ ذُو الْقُوَّةِ الْمَتِينُ ﴿٥٨﴾﴾

„Цине и људе сам створио само зато да Ме обожавају!

Ја не тражим од њих опскрбу нити желим да ме хране,

Онај који снабдева је једино Аллах, Снажни и Силни!“ [Ез-Заријат: 56-58]

И каже Узвишени:

﴿يَتَأْتِيهَا النَّاسُ أَعْبُدُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿٦١﴾ الَّذِي جَعَلَ لَكُمْ الْأَرْضَ فِرَاشًا وَالسَّمَاءَ بِنَاءً وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجَ بِهِ مِنَ الثَّمَرَاتِ رِزْقًا لَكُمْ ۖ فَلَا تَجْعَلُوا لِلَّهِ أَنْدَادًا وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٦٢﴾﴾

„О људи, обожавајте Господара свог, Који је створио вас и оне пре вас, да бисте се сачували.

Који вам је Земљу постељом, а небо здањем учинио; Који с неба спушта воду и с њом изводи плодове, опскрбу вашу. Зато не приКоји вам је Земљу постељом, а небо здањем учинио; Који с неба спушта воду и с њом изводи плодове, опскрбу вашу. Зато не приписујте Аллаху друга божанства, а знате то.“ [Ел-Бекара: 21-22]

Узвишени Аллах је послао Посланике и објавио књиге: ради појашњења ове истине, позивања у њу и упозоравања на оно што јој се супротставља, као што каже Узвишени:

﴿وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنْ أَعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ...﴾

„Ми смо сваком народу посланика послали који им је наређивао: Аллаха обожавајте, а ђавола се клоните...“ [Ен-Нахл: 36]

И каже Узвишени:

﴿وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا نُوحِيَ إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدُونِ﴾ (٢٥)

„Пре тебе нисмо послали ниједног посланика, а да му нисмо објавили: Нема истинског бога осим Мене, зато само Мене обожавај!“ [Ел-Енбија': 25]

Рекао је Узвишени:

﴿الر كِتَابٌ أُحْكِمَتْ آيَاتُهُ ثُمَّ فُصِّلَتْ مِنْ لَدُنْ حَكِيمٍ خَبِيرٍ﴾ (٢٦)
﴿إِلَّا اللَّهُ إِنِّي لَكُمْ مِنْهُ نَذِيرٌ وَبَشِيرٌ﴾ (٢٧)

„Елиф-лам-ра. Ово је Књига чије су речи усавршене а потом разјашњене, од Мудрог и Оног Који све у потпуности зна,

да само Аллаха обожавате - ја сам вам од Њега онај који упозорава и доноси радосне вести.“ [Худ: 1-2]

Суштина овог обожавања јесте издвајање Узвишеног и Слављеног Аллаха у свим врстама обожавања, попут дове, страха, наде, намаза (молитве), поста, клања курбана, завета и другог, чинећи то са потпуном покорношћу Њему, надајући се Његовој награди и страхујући од Његове казне, уз савршену љубав према Њему и понизност пред Његовом величанственошћу.

Онај ко промишља о Величанственом Кур'ану, увидеће да је већина објављена о овом величанственом темељу, као што Узвишени Аллах каже:

﴿إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ بِالْحَقِّ فَاعْبُدِ اللَّهَ مُخْلِصًا لَهُ الدِّينَ ۚ أَلَا لِلَّهِ الدِّينُ الْخَالِصُ ۚ وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَىٰ إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فِي مَا هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ۚ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ كَاذِبٌ كَفَّارٌ﴾

„Ми ти, заиста, објављујемо Књигу, праву истину, па обожавај само Аллаха, искрено верујући у Њега, па обожавај Аллаха искрено верујући у Њега.

А зар чисто веровање не припада само Аллаху? А они који поред Њега узимају заштитнике говоре: „Ми их обожавамо само зато да би нас што више приближили Аллаху.“ Аллах ће њима, заиста, да пресуди о ономе у чему су се они разилазили. Аллах никако неће да упути на Прави пут онога ко је лажљивац и неверник.“ [Ез-Зумер: 2-3]

И речи слављеног и узвишеног Аллаха:

﴿وَقَضَىٰ رَبُّكَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ...﴾

„Твој Господар заповеда да само Њега обожавате...“ [Ел-Исра': 23]

И речи Узвишеног Аллаха:

﴿فَادْعُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ﴾⁽¹⁾

„Обожавајте зато једино Аллаха, искрено Му исповедајући веру - па макар то неверницима било мрско!“ [Гафир: 14]

Исто тако, онај ко промишља о Посланиковом суннету наћи ће да је пажња посвећена и овом великом темељу, а у то спада и оно што бележе Бухарија и Муслим од Му'аза, Аллах био задовољан њиме, да је Посланик, саллаллаху алејхи ве селлем, рекао:

«حَقُّ اللَّهِ عَلَى الْعِبَادِ أَنْ يَعْبُدُوهُ وَلَا يُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا».

"Аллахово право над робовима јесте да Га обожавају и да Му ништа не придружују."¹

У веровање у Аллаха такође спада: веровање у све што је Он обавезао Своје робове и што им је наредио, а то су пет видљивих исламских темеља.

А то су: сведочење да нема бога који заслужује да се обожава осим Аллаха и да је Мухаммед Аллахов посланик, обављање намаза (молитве), давање зеката, пост месеца рамазана, обављање хаџа за онога ко је у могућности, и друге обавезе које је прописао

¹ Ел-Бухари, бр. 2856; Муслим, бр. 30.

чисти верозакон.

Најважнији и најзначајнији од ових темеља јесте сведочење да нема истинског бога достојног обожавања осим Аллаха и да је Мухаммед Његов посланик. Ово сведочење подразумева искрено обожавање само Аллаха Јединог и негирање обожавања свега другог мимо Њега, а то је значење речи: Ла илахе иллаллах. Његово значење је, као што су то рекли учењаци, Аллах им се смиловао: „Нема истинског божанства достојног обожавања осим Аллаха.“ Сходно томе, све што се обожава мимо Аллаха – био то човек, мелек, џин или нешто друго – јесте лажно божанство које се обожава с неправдом, а истински Бог достојан обожавања јесте само Аллах, Који нема судруга, као што каже Узвишени:

﴿ذَٰلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ وَأَنَّ مَا يَدْعُونَ مِن دُونِهِ هُوَ الْبَاطِلُ...﴾

„То је зато што је Аллах - истина, а они које они, поред Аллаха, моле - лажТо је зато што је Аллах - истина, а они које они, поред Аллаха, моле - лаж...“ [Ел-Хаџџ: 62]

Већ је појашњено да је Узвишени Бог створио људе и џине ради једног темељног начела, које им је наредио, и због којег је слао посланике и објављивао књиге. Стога је дужност сваког човека да о томе пажљиво размишља и дубоко

промишља, како би му постало јасно у какво су велико незнање о том начелу запали многи муслимани, па су поред Бога почели обожавати и друге, и право које припада само Њему, давали су другима. А од Аллаха помоћ тражимо.

Од веровања у Аллаха Узвишеног је и веровање да је Он Створитељ света, Управитељ пословима створења и Онај Који њима располаже Својим знањем и моћи онако како Он хоће, те да је Он Власник овог и будућег света и Господар свих светова; нема другог створитеља осим Њега, нити господара мимо Њега. И да је Он послао посланике и објавио књиге, да би поправио стање Својих робова и позвао их онеме у чему је њихов спас и добробит на овом и будућем свету. И да Он, Узвишени, нема судруга у свему томе. Рекао је Узвишени:

﴿اللَّهُ خَلِقُ كُلِّ شَيْءٍ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ وَكِيلٌ﴾

„Аллах је Створитељ свега и Он управља свим,“ [Ез-Зумер: 62]

И каже Узвишени:

﴿إِنَّ رَبَّكُمُ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ يُغْشَىٰ اللَّيْلَ النَّهَارَ يَطْلُبُهُ حَثِيثًا وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ وَالنُّجُومُ مُسَخَّرَاتٌ بِأَمْرِهِ ۗ أَلَا لَهُ الْخَلْقُ وَالْأَمْرُ تَبَارَكَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ﴾

„Заиста је ваш Господар Аллах Који је небеса

и Земљу у шест дана створио, а затим се над Престољем узвисио. Он тамо ноћи дан прекрива и она га у стопу прати, а Сунце и Месец и звезде поковају се Његовој наредби. Само Он располаже стварањем и одлучивањем! Узвишен нека је Аллах, Господар светова!“

[Ел-Е'араф: 54]

У веровање у Узвишеног Аллаха спада и веровање у Његова најлепша имена и савршена својства, споменута у Његовој Часној Књизи и веродостојно пренесена од Његовог поверљивог Посланика, без искривљавања, порицања, одређивања каквоће или поређења са створењима.

﴿...لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ﴾

Узвишени Аллах каже: „Ништа није као Он! Он све чује и све види.“ [Еш-Шура: 11]

Обавезно их је прихватити онако како су дошли, без питања о њиховој каквоћи, уз веровање у узвишена значења на која упућују, а која су својства Аллаха, азве ве целле, и обавезу да се Он Узвишени њима описује на начин који Му доликује, а да не буде сличан Својим створењима ни у једном од Својих својстава, као што каже Узвишени: *

﴿فَلَا تَضْرِبُوا لِلَّهِ الْأَمْثَالَ إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ﴾

„Зато ништа не поредите са Аллахом! Аллах, заиста, зна, а ви не знате!“ [Ен-Нахл: 74]

Ово је, дакле, веровање следбеника Суннета и Заједнице – асхаба Аллаховог Посланика, нека је на њега Аллахов благослов и мир, и оних који их у добру следе – у погледу Аллахових имена и својстава. То је веровање које је пренио имам Ебу-л-Хасан ел-Еш'ари, нека му се Аллах смилује, у књизи „Ел-Мекалат“ од следбеника хадиса и следбеника Суннета, а пренели су га и други учењаци и верници.

Рекао је Имам Евза'и, Аллах му се смиловао: Зухри и Мекхул су упитани о ајетима о својствима, па рекоше: „Пропустите их онако како су дошли.“¹

Такође је рекао Ел-Евза'и, Аллах му се смиловао: „Ми и бројни табиини смо говорили да је Аллах, слављен нека је, изнад Свога Арша, и веровали смо у својства која су споменута у Сунету.“²

¹ Бележи Ел-Лаликаи у Шерху усулил-и'тикад (735), и Ибн Абдулберр у Џами'ул-'илми ве фадлихи (1801), али са изразом хадиси уместо ајети о својствима, а његова верзија гласи: „Преносите ове хадисе онако како су дошли и не расправљајте о њима.“

² Бележи Бејхеки у Ел-Есмау вес-сифат (865), а Ибн Тејмије му је иснад оценио веродостојним у Ел-

Рекао је Велид ибн Муслим, Аллах му се смисловао: „Малик, Евза'и, Лејс ибн Са'д и Суфјан ес-Севри, нека им се Аллах смилује, упитани су о предајама које говоре о Аллаховим својствима, па су сви одговорили: 'Прихватите их онако како су дошле, без улажења у њихову каквоћу.'“¹

Када је Ребиа б. Еби Абдуррахман – Маликов шејх, рахметуллахи алејхима – упитан о Истива'у, рекао је: „Истива' (уздизање) је познат, каквоћа је непојмљива, од Аллаха је Објава, на Посланику је да је јасно достави, а на нама је да поверујемо.“² А када је упитан имам Малик, Аллах му се смисловао, о томе, рекао је: „Уздизање је познато, каквоћа је непозната, веровање у то је обавеза, а питање о томе је новотарија.“ Затим је рекао питаоцу: „Не видим у теби ништа друго до злог човека!“ И наредио је да га изведу.³ Ово значење се такође преноси од Мајке верника, Умму Селеме, нека је Аллах

Хамевијји (стр. 269), док Зехеби у Ел-Ард (2/223) каже да су му преносиоци поверљиви имами.

¹ Бележи Лалекаи у Шерху усулил-и'тикад (930), Бејхеки у Ел-Есмау вес-сифат (955).

² Бележи Лалекаи у Шерху усулил-и'тикад (665), и Бејхеки у Ел-Есмау вес-сифат (868).

³ Бележи Лалекаи у Шерху усулил-и'тикад (664), Ебу Ну'ајм у Хилјетул-евлија (325/6), и Бејхеки у Ел-Есмау вес-сифат (867).

задовољан с њом.¹

Рекао је имам Ебу Абдуррахман ибн ел-Мубарек, Аллах му се смиловао: „Нашег Господара, слављен нека је, спознајемо по томе што је изнад Својих небеса, и изнад Арша, одвојен од Својих створења.“²

Говор имама о овом питању веома је бројан и није га могуће у потпуности навести у овом предавању. Онај ко се жели подробније упознати с тим нека погледа дела која су учењаци суннета написали о овој теми, попут књиге „Ес-Сунне“ од Абдуллаха, сина имама Ахмеда, књиге „Ет-Тевхида“ од часног имама Мухаммеда ибн Хузејме, књиге „Ес-Сунне“ од Ебул-Касима ел-Лалекаија ет-Таберија, књиге „Ес-Сунне“ од Ебу Бекра ибн Еби Асима, и одговора шејхул-ислама Ибн Тејмије становницима Хаме. То је величанствен и веома користан одговор у којем је он, Аллах му се смиловао, појаснио веровање ехли-суннета, пренио многе њихове изјаве, те шеријатске и рационалне доказе о исправности става ехли-суннета и неисправности става њихових опонената.

¹ Бележи Музеки у Музекијат бр. 29, Ибн Бетта у Ибани бр. 120, и Лалекаи у Шерху усули-и'тикад бр. 663.

² Бележи Дарими (67), и Бејхеки (903).

Таква је и његова посланица под називом „Ет-Тедмурија“, у којој је опширно обрадио ову тему, појаснио учење ехли-суннета с његовим традиционалним и рационалним доказима, те оповргао неистомишљенике на начин који открива истину и побија неистину сваком учењаку који је размотри с исправном намером и жељом да спозна истину. Дакле, сажетак веровања ехли-суннета о именима и својствима јесте да они потврђују Узвишеном Аллаху оно што је Он потврдио за Себе у Својој Књизи, или што је за Њега потврдио Његов Посланик, Мухаммед, саллаллаху алејхи ве селлем, у своме суннету, потврдом без поређења са створењима, и сматрају Га чистим од сличности са створењима, на начин који је лишен порицања. Тиме су се сачували од противречја. И поступали су по свим доказима, уз Аллахову помоћ; јер је Аллахова пракса, нека је Он узвишен, према онима који се држе истине с којом је послао Своје посланике, који у томе уложе сав свој труд и искрено траже истину ради Аллаха, да их Он упуту ка истини и учини да њихов доказ буде јасан и надмоћан, као што Узвишени Аллах каже:

﴿بَلْ نَقْذِفُ بِالْحَقِّ عَلَى الْبَاطِلِ فَيَدْمَغُهُ فَإِذَا هُوَ زَاهِقٌ...﴾

„Него истином сузбијамо лаж, истина је

угуши и лажи нестане..." [Ел-Енбија': 18]

И каже Узвишени:

﴿وَلَا يَأْتُونَكَ بِمَثَلٍ إِلَّا جِئْنَاكَ بِالْحَقِّ وَأَحْسَنَ تَفْسِيرًا﴾

„Они неће ниједан приговор да ти упуте, а да Ми нећемо одговор и најлепше објашњење да ти наведемо.“ [Ел-Фуркан: 33]

А што се тиче онога ко се супротстави следбеницима суннета у ономе што они верују у погледу имена и атрибута, он неминовно запада у супротстављање традиционалним и рационалним доказима, уз очигледну противречност у свему што потврђује и негира. Навео је хафиз Ибн Кесир, Аллах му се смисловао, у свом познатом тефсиру лепе речи о овој теми, приликом тумачења речи Аллаха, Узвишеног и Величанственог:

﴿إِنَّ رَبَّكُمُ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَى عَلَى الْعَرْشِ...﴾

„Ваш Господар је Аллах, Који је створио небеса и Земљу за шест дана а онда се узвисио над Престолом..." [Ел-Е'араф: 54]

Лепо је овде то навести због велике користи, те је рекао, Аллах му се смисловао:

„Људи о овом питању имају веома много ставова, али ово није место за њихово опширно

излагање. Ми по овом питању, међутим, следимо мезхеб исправних претходника: Малика, Евзаије, Севрија, Лејса ибн Сада, Шафије, Ахмеда ибн Ханбела, Исхака ибн Рахавејха и других муслиманских имама, како ранијих тако и каснијих, а он гласи: прихватити их онако како су дошли, без улажења у њихову каквоћу, без поређења и без негирања. Дословно значење које пада на памет антропоморфистима негира се у погледу Аллаха, јер Аллаху ништа од Његових створења није слично.“

(...لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ)

Узвишени Аллах каже: „Ништа није као Он! Он све чује и све види.“ [Еш-Шура: 11] Заправо, ствар је онаква како су то рекли имама, међу којима је и Ну'ајм ибн Хаммад ел-Хузаи, Бухаријин шејх, који каже: „Ко Аллаха упореди са Његовим створењима, починио је неvěрство, а ко негира нешто од онога чиме је Аллах Себе описао, починио је неверство.“¹ У ономе чиме је Аллах описао Себе, или Га је описао Његов

¹ Бележи Зехеби у Ел-'Улувв (464), а Албани у Мухтесарул-'улувв (стр. 184) каже: Овај ланац преносилаца је веродостојан, а преносиоци су му поверљиви и познати.

Посланик, нема поређења са створењима. Онај ко Аллаху Узвишеном потврди оно што је наведено у јасним ајетима и веродостојним предајама, на начин који приличи Његовом величанству, и негира Му све недостатке, тај је на Правом путу¹. Крај говора Ибн Кесири, Аллах му се смиловао.

У веровање у Аллаха такође спада: уверење да се веровање састоји од речи и дела, повећава се покорношћу, а смањује грешењем, и да није дозвољено прогласити неверником било ког муслимана због неког од грехова који су мањи од ширка и куфра; попут блуда, крађе, узимања камате, пијења онога што опија, непослушности према родитељима, и других великих грехова, све док то не сматра дозвољеним, због речи Узвишеног Аллаха:

﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ...﴾

„Аллах, заиста, неће да опрости да се Њему ишта у обожавању придружује, а коме хоће опростиће све осим тога...” [Ен-Ниса': 48] Као што је потврђено у мутеватир хадисима од Аллаховог Посланика, нека је Аллахов благослов и мир на њега, а међу њима су и његове речи:

¹ Тефсир ибн Кесир (3/426, 427).

«إِنَّ اللَّهَ يُخْرِجُ مِنَ النَّارِ مَنْ كَانَ فِي قَلْبِهِ مِثْقَالُ حَبَّةٍ مِنْ خَرْدَلٍ مِنْ إِيمَانٍ».

„Заиста ће Аллах извести из Ватре онога у чијем срцу буде имана тешког колико зрно горушице.“¹

Друга основа: Веровање у мелеке,

Он обухвата двоје: Прво: Уопштено веровање у анђеле; а то је веровање да Аллах има анђеле које је створио да Му буду покорни и које је описао као:

﴿وَقَالُوا اتَّخَذَ الرَّحْمَنُ وَلَدًا سُبْحَانَهُ بَلْ عِبَادٌ مُكْرَمُونَ ﴿٣٦﴾ لَا يَسْبِقُونَهُ بِالْقَوْلِ وَهُمْ بِأَمْرِهِ يَعْمَلُونَ ﴿٣٧﴾ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يَشْفَعُونَ إِلَّا لِمَنْ أَرَادَ أَنْ يَرْزُقَ وَهُمْ مِنْ خَشْيَتِهِ مُشْفِقُونَ ﴿٣٨﴾﴾

„Они говоре: „Свемилосни има дете!“, Узвишен и слављен је Он! А анђели су само слуге поштоване!

Они не говоре док то Он не одобри и поступају онако како Он нареди.

Он зна шта су радили и шта ће да ураде, и они се заузимају само за оног са којим је Он задовољан, а и сами су, из страхопоштовања према Њему, богобојазни.“ [Ел-Енбија': 26-28]

Они се деле на многе врсте; неки су задужени

¹ Ел-Бухари, бр. 22, од Ебу Сеида ел-Худрије, радијаллаху анху.

за ношење Арша, неки су чувари раја и пакла, а неки су задужени за чување дела робова. Друго: Посебно веровање у анђеле, што подразумева веровање у оне које су именовали Аллах и Његов Посланик, као што су: Џибрил (Гаврил), задужен за Објаву; Микаил (Михаил), задужен за кишу; Малик, чувар пакла; и Исрафил, задужен за пухање у рог. Као што се спомињу у веродостојним хадисима, међу којима је и оно што је забележено у Сахиху од Аише, Аллах био задовољан њом, да је Аллахов Посланик, нека је Аллахов благослов и мир на њега, рекао:

«خُلِقَتِ الْمَلَائِكَةُ مِنْ نُورٍ، وَخُلِقَ الْجَانُّ مِنْ مَارِجٍ مِنْ نَارٍ، وَخُلِقَ آدَمُ مِمَّا
وُصِفَ لَكُمْ».

„Мелеки су створени од светлости, џини од пламена ватре, а Адем је створен од онога што вам је описано.“¹ Бележи га Муслим у свом Сахиху.

Трећи основ: Веровање у Књиге, а оно такође обухвата две ствари:

Прва ствар: Опште веровање у Књиге; а то је да верујеш да је Узвишени Аллах објавио књиге Својим веровесницима и посланицима, како би

¹ Бележи Муслим бр. 2996, а хадис преноси Аиша, радијаллаху анха.

објаснио Своје право и позивао Њему, као што
Узвишени Аллах каже:

﴿لَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلَنَا بِالْبَيِّنَاتِ وَأَنْزَلْنَا مَعَهُمُ الْكِتَابَ وَالْمِيزَانَ لِيَقُومَ
الْإِنْسَانُ بِالْقِسْطِ...﴾

„Ми смо Наше изасланике слали са јасним
доказима и по њима смо слали Књиге и мерило
правде, да би људи праведно поступали...” [Ел-
Хадид: 25] И каже Узвишени:

﴿كَانَ الْإِنْسَانُ أُمَّةً وَاحِدَةً فَبَعَثَ اللَّهُ النَّبِيِّينَ مُبَشِّرِينَ وَمُنْذِرِينَ وَأَنْزَلَ
مَعَهُمُ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِيَحْكُمَ بَيْنَ الْإِنْسَانِ فِي مَا اخْتَلَفُوا فِيهِ...﴾

„Сви људи су сачињавали једну заједницу, па
је Аллах слао веровеснике да доносе радосне
вести и опомену, и по њима је слао Књигу са
Истином, да се по њој суди људима у ономе у
чему су се они разилазили..” [Ел-Бекара: 213]

Друго: Посебно веровање у књиге, а то је да
верујемо у оне које је Аллах именовао, попут
Теврата, Инџила, Зебура и Кур'ана. Верујемо да
је Кур'ан најбоља и последња од њих,
доминантан над њима и онај који их потврђује,
и да је обавеза целе заједнице да га следи и по
њему суди, заједно са оним што је веродостојно
пренето у суннету од Аллаховог Посланика,
нека је на њега мир и спас; јер је Узвишени
Аллах послао Свог посланика Мухаммеда, нека

је на њега мир и спас, као посланика свим људима и џинима, и објавио му овај Кур'ан да би по њему међу њима судио, и учинио га леком за оно што је у срцима, објашњењем за сваку ствар, и упутом и милошћу за вернике, као што Узвишени Аллах каже:

﴿وَهَذَا كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ مُبَارَكٌ فَاتَّبِعُوهُ وَاتَّقُوا لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿١٥٥﴾﴾

„А ова је Књига коју објављујемо благословљена, зато је следите и Аллага се бојте, да би вам милост била указана.“ [Ел-Ен'ам: 155] Узвишени Аллах каже:

﴿...وَنَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ تِبْيَانًا لِّكُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً وَبُشْرَى

لِّلْمُسْلِمِينَ﴾

„Ми теби објављујемо Књигу као објашњење за све и као упуту и милост и радосну вест за оне који једино у Њега верују.“ [Ен-Нахл: 89] И каже Узвишени:

﴿قُلْ يٰٓأَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمٰوٰتِ
وَالْأَرْضِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ يُحْيِي وَيُمِيتُ فَآمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ الَّذِي
يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَكَلِمَتِهِ ۖ وَاتَّبِعُوهُ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١٥٨﴾﴾

Реци: „О људи, ја сам заиста свима вама Аллахов посланик, власт Његова је и на небесима и на Земљи; нема другог бога осим Њега, Он даје живот и смрт, и зато верујте у

Аллаха и Његовог Посланика, веровесника, који не зна да чита и да пише, који верује у Аллаха и Његове речи; њега следите - да бисте били упућени!“ [Ел-Е'араф: 158.] Ајета у овом смислу има много.

Четврти основ: Веровање у Божије посланике

Ово такође обухвата двоје: Прво: Веровање у посланике, уопштено; а то је да верујемо да је Узвишени Аллах Својим робовима слао посланике из њихових редова као доносиоце радосних вести и оних који опомињу те позиваче у Истину. Ко им се одазвао, постигао је срећу, а ко им се супротставио, дочекала га је пропаст и кајање. Њихов печат и најбољи од њих је наш веровесник Мухаммед, син Абдуллахов, саллаллаху алејхи ве селлем, као што Узвишени Аллах каже:

﴿وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ...﴾

„Ми смо сваком народу посланика послали који им је наређивао: Аллаха обожавајте, а кумира (идола) се клоните...“ [Ен-Нахл: 36] И каже Узвишени:

﴿رُسُلًا مُّبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ لِئَلَّا يَكُونَ لِلنَّاسِ عَلَى اللَّهِ حُجَّةٌ بَعْدَ

الرُّسُلِ...﴾

„Послали смо посланике који су радосне вести и опомене доносили, да људи после посланика не би имали никаквог оправдања пред Аллахом...” [Ен-Ниса': 165] И каже Узвишени:

﴿مَا كَانَ مُحَمَّدٌ أَبَا أَحَدٍ مِّن رِّجَالِكُمْ وَلَٰكِن رَّسُولَ اللَّهِ وَخَاتَمَ النَّبِيِّينَ...﴾

„Мухаммед није родитељ ниједном од ваших људи, него је Аллахов посланик и печат - последњи веровесник...” [Ел-Ахзаб: 40]

Друго: Посебно веровање у Посланике, а то је појединачно веровање у оне које је Аллах именовао или чије је именовање потврђено од Његовог Посланика, попут Ноја, Худа, Салиха, Аврама и других. Нека је Алахов спас и мир на њих, њихове породице и следбенике.

Пети принцип: Веровање у Судњи дан

Ово обухвата:

Веровање у све оно о чему су нас обавестили Аллах и Његов Посланик, саллаллаху алејхи ве селлем, а везано је за стање након смрти: попут кабурског искушења, те казне и благодати у њему, и онога што ће бити на Судњем дану од страха и тегоба, Сирата, Мизана, полагања рачуна, награде и казне, те поделе листова са делима међу људима; па ће неки своју књигу

узети у десну руку, неки у леву, а неки иза леђа.

У то, такође, спада: веровање у Хавд нашег Веровесника Мухаммеда, саллаллаху алејхи ве селлем, веровање у рај и пакао, у то да ће верници видети свога Господара и да ће им се Он обратити, као и у све друго што је наведено у Часном Кур'ану и веродостојном суннету од Аллаховог Посланика, саллаллаху алејхи ве селлем. Обавеза је у све то веровати и потврдити на начин на који су то појаснили Аллах и Његов Посланик, саллаллаху алејхи ве селлем.

Шести темељ: Веровање у кадер (Аллахову одредбу)

Верованье обухвата четири ствари:

Прво: Веровање да Узвишени Аллах зна шта је било и шта ће бити, као и стања Његових робова, њихову опскрбу, животни век и дела, и све друго што се њих тиче, те да Му ништа од тога није скривено, као што каже Узвишени:

﴿...وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ﴾

„и знајте да Аллах све зна!“ [Ел-Бекара: 231]
Рекао је Узвишени:

﴿...لِتَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ وَأَنَّ اللَّهَ قَدْ أَحَاطَ بِكُلِّ شَيْءٍ

عِلْمًا﴾

„...да бисте ви знали да Аллах над свиме има моћ и да Аллах знањем Својим све обухвата!“
[Ет-Талак: 12]

Друго: Веровање да је Узвишени Аллах записао све што је одредио и прописао; као што каже Узвишени:

﴿قَدْ عَلِمْنَا مَا تَنْقُصُ الْأَرْضُ مِنْهُمْ وَعِنْدَنَا كِتَابٌ حَفِيظٌ ﴿٤﴾﴾

„Ми знамо шта ће од њих земља одузети, код Нас је Књига у којој се све чува.“ [Каф: 4] И каже Узвишени:

﴿...وَكُلُّ شَيْءٍ أَحْصَيْنَاهُ فِي إِمَامٍ مُّبِينٍ﴾

„...све смо Ми то у Књизи јасно побројали.“ [Ја Син: 12] И каже Узвишени:

﴿أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِنَّ ذَلِكَ فِي كِتَابٍ إِنَّ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ ﴿٧٠﴾﴾

„Зар не знаш да Аллах зна све што је на небу и на Земљи?! То је све у Књизи, то је, уистину, Аллаху лако!“ [Ел-Хаџ: 70]

Треће: Веровање у Аллахову вољу која се одвија; оно што Он хоће, бива, а оно што неће, не бива, као што каже Узвишени:

﴿...إِنَّ اللَّهَ يَفْعَلُ مَا يَشَاءُ﴾

„Аллах, заиста, ради шта хоће.“ [Ел-Хаџ: 18]
Рекао је узвишени:

﴿إِنَّمَا أَمْرُهُ إِذَا أَرَادَ شَيْئًا أَنْ يَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ﴾ (٨٢)

„А Његова наредба, када нешто хоће, јесте да само за то каже: „Буди!“ - И оно буде.“ [Ја Син: 82]
Узвишени Аллах каже:

﴿وَمَا تَشَاءُونَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ﴾ (٩٩)

„а ви не можете ништа хтети ако то Аллах, Господар светова, неће!“ [Ет-Теквир: 29]

Четврто: Веровање да је Узвишени Аллах створио све што постоји; нема истинског творца осим Њега, нити истинског Господара осим Њега; као што каже Узвишени:

﴿اللَّهُ خَلِقُ كُلِّ شَيْءٍ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ وَكِيلٌ﴾ (٢٤)

„Аллах је Створитељ свега и Он управља свим,“ [Ез-Зумер: 62] И каже Узвишени:

﴿يَتَأْتِيهَا النَّاسُ أَذْكَرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ هَلْ مِنْ خَلْقٍ غَيْرُ اللَّهِ يَرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَأَنَّى تُؤْفَكُونَ﴾ (٣)

„О људи, сетите се благодати којом вас Аллах обасипа! Постоји ли, осим Аллаха, икакав други створитељ који вас са неба и из земље опскрбљује?! Осим Њега нема другог истинског бога, па куда се онда одмећете?!“ [Фатир: 3]

Веровање у кадер обухвата веровање у све четири ове ствари, као што је то веровање ехлус-суннета ве-л-цема'ата; за разлику од новотара

који поричу нешто од тога.

Од важних ствари у исправном веровању којег се држе следбеници Суннета јесу: љубав у име Бога и одрицање у име Бога, пријатељство у име Бога и непријатељство у име Бога, а то је веровање љубави у име Бога и одрицања у Његово име, и то је део веровања у Узвишеног Бога.

Стога верник воли вернике и привржен им је, а мрзи невернике и непријатељ им је. А на челу верника ове заједнице налазе се асхаби Аллаховог Посланика, нека је Аллахов благослов и мир на њега, – као што је то утврђено код припадника Суннета и Заједнице –; они их воле и привржени су им, и верују да су они најбољи људи после посланика, на основу речи Посланика, нека је Аллахов благослов и мир на њега:

«خَيْرُ الْقُرُونِ قَرْنِي ثُمَّ الَّذِينَ يَلُونَهُمْ ثُمَّ الَّذِينَ يَلُونَهُمْ».

"Најбоља генерација јест моја генерација, затим они који следе њих, затим они који следе њих."¹

Верују да су најбољи међу њима: Ебу Бекр ес-Сиддик, затим Омер ел-Фарук, затим Осман Зу-

¹ Ел-Бухари, бр. 3651; Муслим, бр. 2533, од Абдуллаха ибн Месуда, радијаллаху анху.

Нурејн, па Алија, Аллах свима њима задовољан. Након њих следе десеторица којима је обећан рај, а потом и остали асхаби, нека је Аллах свима њима задовољан. Уздржавају се од говора о споровима који су се међу њима – асхабима – десили, и верују да су они у томе били муџтехиди: онај ко је био у праву има две награде, а онај ко је погрешно има једну.

Они воле верујуће чланове породице Божијег Посланика, саллаллаху алејхи ве селлем, и одани су им, као и његовим супругама, мајкама верника, и моле да Аллах буде задовољан свима њима. Одричу се пута рафидија, који мрзе асхабе Аллаховог Посланика, саллаллаху алејхи ве селлем, и вређају их, претерују у погледу ехли-бејта и уздижу их изнад степена на који их је Аллах, аззе ве џелле, поставио, као што се одричу и пута насибија, који узнемиравају ехли-бејт речима или делима.

Све ово што смо споменули улази у исправно веровање с којим је Аллах послао Свога Посланика Мухаммеда, саллаллаху алејхи ве селлем. То је веровање које је обавеза прихватити, чврсто га се држати, на њему устрајати и чувати се онога што му је супротно. То је веровање спашене скупине, следбеника Суннета и заједништва, о којој је Веровесник, саллаллаху алејхи ве селлем, рекао:

«لَا تَزَالُ طَائِفَةٌ مِنْ أُمَّتِي ظَاهِرِينَ عَلَى الْحَقِّ، لَا يَضُرُّهُمْ مَنْ خَذَلَهُمْ، حَتَّى يَأْتِيَ
أَمْرُ اللَّهِ وَهُمْ كَذَلِكَ».

„Увек ће једна скупина из мог уммета бити на јасној истини, неће им наштетити нико ко их напусти, све док не наступи Аллахова одредба, а они ће и даље бити на јасној истини.“¹ У другом предању стоји:

«لَا تَزَالُ طَائِفَةٌ مِنْ أُمَّتِي عَلَى الْحَقِّ مَنْصُورَةٌ».

„Увек ће једна група из мог уммета бити потпомогнута на истини“² Посланик, саллаллаху алејхи ве селлем, казао је:

«افْتَرَقَتِ الْيَهُودُ عَلَى إِحْدَى وَسَبْعِينَ فِرْقَةً، وَافْتَرَقَتِ النَّصَارَى عَلَى اثْنَتَيْنِ
وَسَبْعِينَ فِرْقَةً، وَسَتَفْتَرِقُ هَذِهِ الْأُمَّةُ عَلَى ثَلَاثٍ وَسَبْعِينَ فِرْقَةً كُلُّهَا فِي النَّارِ إِلَّا وَاحِدَةً
فَقَالَ الصَّحَابَةُ: مَنْ هِيَ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟ قَالَ: مَنْ كَانَ عَلَى مِثْلِ مَا أَنَا عَلَيْهِ وَأَصْحَابِي».

"Јевреји су се поделили на седамдесет и једну скупину, а кршћани на седамдесет и две, а овај уммет ће се поделити на седамдесет и три скупине. Све ће оне у Ватру, осим једне.» Асхаби упиташе: «Која је то, Аллахов Посланиче?», а он одговори: «Она која буде на ономе на чему сам

¹ Бележи Муслим бр. 1920, од Севбана, радијаллаху анху.

² Бележи Ибн Маџе бр. 3952, а веродостојним га оценили Ибн Хиббан бр. 6714, и Хаким бр. 8653.

ја и моји асхаби."¹

Веровања супротна исправном веровању

Они који су одступили од овог веровања и који иду супротним путем, деле се на многе врсте; међу њима су: обожаваоци идола и кипова, мелека (анђела), добрих људи (евлија), џина, дрвећа, камења и другог. Они се нису одазвали позиву посланика, већ су им се супротстављали и инатили, као што су то чиниле Курејшије и остала арапска племена са нашим Послаником Мухамедом, нека је мир над њим и милост Божја. Они су од својих божанстава тражили да им испуне потребе, да излече болесне и да им дају победу над непријатељима; њима су жртве приносили и њима су се заветовали. Када им је Посланик, нека је мир над њим и милост Божја, то оспорио и наредио им да искрено обожавају само једног Бога, они су се томе зачудили, порекли то и рекли:

¹ Бележи Тирмизи, бр. 2641, од Абдулаха ибн Амра, радијаллаху анху, а ел-Мунави у Фејду-л-Кадир (5/347) каже: „У његовом ланцу преносилаца је Абдурахман ибн Зијад ел-Ифрики, а ел-Зехеби каже: 'Оценили су га слабиром', а веродостојним га оценио шејх Албани у Сахиху-л-Џами, бр. 5343.

﴿أَجْعَلِ الْآلِهَةَ إِلَهًا وَاحِدًا إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ عُجَابٌ﴾

„Зар он да богове сведе на једног Бога?! То је, заиста, нешто веома чудно!“ [Сад: 5]

Посланик, нека је Аллахов благослов и мир над њим, није престајао да их позива Аллаху, да их упозорава на многобоштво и да им објашњава суштину свог позива; све док Аллах није упутио оне од њих које је желео. Затим су, након тога, у групама улазили у Аллахову веру, па је Аллахова вера надвладала све остале вере након непрекидног позивања и дуге борбе Аллаховог Посланика, нека је Аллахов благослов и мир над њим, његових асхаба, Аллах био задовољан њима, и оних који су их у добру следили. Затим се стање променило и незнање је преовладало над већином људи, те се већина вратила вери из доба незнања, претеривању у погледу веровесника и добрих људи, упућивању молитви њима, тражењу помоћи од њих и другим видовима многобоштва, па тако нису познавали значење речи „Ла илахе иллаллах“, као што су га познавали арапски многобошци. А од Аллаха се помоћ тражи.

То многобоштво се није престајало ширити међу људима све до наших дана, због преовладавања незнања и временске

удаљености од доба Посланства.

И заблуда ових каснијих је заблуда древних, а то су њихове речи:

﴿...هَؤُلَاءِ شَفَعُونَا عِنْدَ اللَّهِ...﴾

„Ови се за нас заузимају код Аллаха.“ [Јунус: 18] Или њихове речи:

﴿...مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَى...﴾

„Ми их обожавамо само зато да би нас што више приближили Аллаху.“ [Ез-Зумер: 3] Узвишени Аллах је ову заблуду поништио и појаснио да је свако ко обожава било кога другог мимо Њега, тиме Му придружио судруга и постао неверник, као што Узвишени Аллах каже:

﴿وَيَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ وَيَقُولُونَ هَؤُلَاءِ شَفَعُونَا عِنْدَ اللَّهِ...﴾

„Они, поред Аллаха, обожавају оно што не може нити да им науди нити да им какву корист донесе, и говоре: ‘Ови се за нас заузимају код Аллаха...’“ [Јунус: 18] Па им је Узвишени Аллах одговорио речима:

﴿قُلْ أَتَنْتَبِهُونَ اللَّهَ بِمَا لَا يَعْلَمُ فِي السَّمَوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ سُبْحَنَهُ وَتَعَالَى عَمَّا يُشْرِكُونَ﴾ (١٨)

„Реци: ‘Зар да Аллаха обавештавате да на небесима и на Земљи постоји нешто што Он не зна да постоји?!’ Узвишен је Он и врло високо у односу на оне које Му придружују.“ [Јунус: 18]

⁴Тако је Узвишени у овом ајету појаснио да обожавање неког другог мимо Њега, попут веровесника, добрих људи и других, представља велики ширк, па макар га починиоци називали другим именом. Узвишени Аллах каже:

﴿...وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَىٰ...﴾

„А они који поред Њега узимају заштитнике говоре: ‘Ми их обожавамо само зато да би нас што више приближили Аллаху.’“ [Ез-Зумер: 3] Потом им је Узвишени Аллах одговорио:

﴿...إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فِي مَا هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ۖ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ كَاذِبٌ كَفَّارٌ﴾

„Аллах ће њима, заиста, да пресуди о ономе у чему су се они разилазили. Аллах никако неће да упути на Прави пут онога ко је лажљивац и неверник.“ [Ез-Зумер: 3]

Тиме је Узвишени појаснио да је њихово обожавање неког другог мимо Њега, помоћу дове, страха, наде и слично томе, неверовање у

Њега, Узвишеног, и да је лаж њихова тврдња да их њихова божанства Њему приближавају.

У неверничка веровања која су супротна исправној акиди и онеме са чиме су дошли посланици, нека је на њих Аллахов мир и спас, спада и оно што верују безбожници овог времена, следбеници Маркса, Лењина и других позивача у безбоштво и неверовање, називали они то социјализмом, комунизмом, баасизмом или неким другим именима. Један од темеља тих безбожника јесте да: нема бога, а живот је материја.

Једно од њихових начела је: порицање проживљења, порицање раја и Ватре и неверовање у све вере. Ко проучи њихове књиге и оно на чему су, са сигурношћу ће то спознати. Нема сумње да је такво веровање супротно свим небеским верама и да своје следбенике води најгорим последицама на овом и будућем свету.

Међу тим уверењима која су супротна истини јесте и оно у шта верују неки суфије: да неки од оних које називају евлијама учествују са Аллахом у управљању свемиром, да располажу пословима света и да делују у његовим збивањима. Они их називају кутбовима, евтадима, гавсовима и другим именима која су сами измислили за своја божанства.

То је ширк у рубубијету (Божијем господарењу) и спада у најодвратније и најпогубније облике ширка према Аллаху, Узвишеном.

Ко размотри ширк који су чинили незнанобошци у предисламском добу и упореди га са ширком који је раширен међу данашњим људима, увидеће да је ширк данашњих људи већи и опаснији. Појашњење тога је следеће: Арапски неверници у периоду џахилијета (предисламског доба) одликовали су се по две ствари: Прва ствар: Њихово многобоштво није било у погледу Аллаховог господарства, већ само у обожавању; они су, наиме, признавали да је једино Узвишени Аллах Господар, као што каже Узвишени Аллах:

﴿وَلَيْنِ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَهُمْ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ...﴾

„А ако их упиташ ко их је створио, сигурно ће да кажу: „Аллах!“... (Ез-Зухруф, 87) Рекао је Узвишени Аллах:

﴿قُلْ مَنْ يَرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ أَمَّنْ يَمْلِكُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَرَ وَمَنْ يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَمَنْ يُدِيرُ الْأَمْرَ فَسَيَقُولُونَ اللَّهُ فَقُلْ أَفَلَا تَتَّقُونَ﴾

Упитај: „Ко вас опскрбљује са неба и из земље?“ Или: „Ко влада слухом и видом, ко

изводи живо из неживог и из живог неживо, и ко управља свиме?“ „Аллах“, рећи ће они. А ти реци: „Па зар се Аллаха не бојите?!“ [Јунус: 31] Дакле, ајети на ову тему су заиста многобројни.

Друго: Њихов ширк у обожавању није био сталан, већ се дешавао само у благостању, док су у невољи искрено обожавали само Аллаха, као што каже Узвишени Аллах:

﴿فَإِذَا رَكِبُوا فِي الْفُلِكِ دَعَوْا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ فَلَمَّا نَجَّاهُمْ إِلَى الْبَرِّ إِذَا هُمْ يُشْرِكُونَ﴾⁽¹⁶⁾

„Кад се у лађе укрцају, Аллаха моле, предајући Му се искрено, а када их Он доведе до копна, одмах друге поред Њега обожавају.“

[Ел-Анкебут: 65]

А каснији мушрици су надмашили претходне у два погледа: Прва страна: да неки од њих приписују Богу партнере у господству. Други аспект: Њихов ширк и у благостању и у невољи, као што то зна онај ко се са њима дружио и упознао њихово стање, и видео шта чине код гроба Хусејна, Бедевија и других у Египту, код гроба Ајдруса у Адену, Хадија у Јемену, Ибн Аребија у Шаму, шејха Абдулкадира Џејланија у Ираку, и код других познатих гробова у погледу којих су обични људи претеривали, и којима су приписивали много тога што припада само

Узвишеном Аллаху. А мало је оних који им то оспоравају и објашњавају им суштину тевхида са којим је Аллах послао Свог Посланика Мухаммеда, нека су на њега Аллахов спас и мир, и посланике пре њега, нека је на све њих спас и мир. Ми смо, заиста, Аллахови и Њему се враћамо.

Од уверења која су супротна исправној акиди о Аллаховим именима и својствима јесу уверења новотара попут џехмија и муатезила, и оних који су кренули њиховим путем у негирању својстава Узвишеног Аллага, порицању Његових савршених својстава, те описивању Њега својствима непостојећег, беживотног и немогућег. Узвишен је Аллах и Он је изнад онога што они говоре.

У то спадају и они који негирају нека својства, а потврђују друга, као што је то убеђење ешарија. Они су, код својстава која су потврдили, упали у исто оно од чега су побегли код својстава која су негирали и чије су доказе неосновано тумачили. Тиме су се супротставили и доказима из верских текстова и разума, те су упали у читу противречност.

Што се тиче следбеника суннета и џемата: они су потврдили Аллаху, Слављеном и Узвишеном, оно што је Он потврдио за Себе, или што Му је потврдио Његов посланик Мухаммед,

нека је на њега Аллахов благослов и мир, од имена и својстава на потпун начин. Сматрали су Га чистим од сличности са Његовим створењима. Поступали су у складу са свим доказима, нису искривљавали нити порицали, и били су поштеђени противречности у коју су упали други, као што је то претходно појашњено.

Ово је пут спаса и среће на дуњалуку и на ахирету, и то је Прави пут којим су ишли претходници ове заједнице и њени предводници, а стање потоњих генерација неће се поправити осим оним чиме се поправило стање првих: слеђењем Кур'ана и суннета и остављањем онога што им се супротставља. Молимо Узвишеног Аллаха да умет врати на прави пут, да у њему умножи позиваче у упуту, те да његове вође и учењаке помогне у борби против многобоштва, његовом искорењивању и упозоравању на путеве који му воде... Уистину, Он све чује и близу је. Аллах је Заштитник, Који даје успех, Он нам је довољан и најбољи је Заштитник, и нема снаге нити моћи осим код Њега. Нека је Аллахов благослов и мир на Његовог роба и Посланика, нашег веровесника Мухаммеда, његову часну породицу и асхабе.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Друга посланица:

О пропису тражења излаза преко Посланика, саллаллаху алејхи ве селлем

Хвала Аллаху, и нека је салават и селам на Његовог Посланика, на његову породицу и асхабе, и на оне који следе његову упућу.

А затим: Кувајтски часопис „Ел-Муџтеме“ је у свом 15. броју, издатом 19. 4. 1390. х.г., објавио стихове под насловом: „У поводу сећања на часно Веровесниково рођење (мевлуд)“. Ови стихови су садржавали тражење помоћи од Веровесника, саллаллаху алејхи ве селлем, и тражење победе од њега; како би спасио умет, помогао га и избавио из онога у што је запао од разједињености и неслоге, а потписала их је особа која се назвала: (Амина). Следи дио споменутих стихова:

„О, Аллахов Посланиче, спаси свет... који потпаљује рат и гори од пламена његовог.“

О Аллахов Посланиче, спаси умет чије је лутање у тами сумње предуго трајало.

„О, Божији Посланиче, спаси умет... у беспућима жалости визије су му се изгубиле.“

све док није рекла:

„Даруј брзу победу, као што си је даровао... на

дан Бедра, када си Бога у помоћ позвао.“

„И понижење преобрази у величанствену победу... заиста Аллах Узвишени има војске које се не виде.“

Овако ова списатељица упућује свој позив и вапај Посланику, нека је Божји мир и благослов над њим, тражећи од њега да притекне у помоћ умету убрзавањем победе, заборављајући – или не знајући – да је победа само у Божјим рукама, а не у рукама Посланика, нека је Божји мир и благослов над њим, нити било ког другог створења, као што је Бог, слављен нека је Он, рекао у Својој јасној Књизи:

﴿...وَمَا تَنْصُرُوا إِلَّا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ﴾

„А помоћи нема осим од Аллаха, Силног и Мудрог.“ [Али Имран: 126] Рекао је Узвишени Аллах:

﴿إِنْ يَنْصُرْكُمُ اللَّهُ فَلَا غَالِبَ لَكُمْ وَإِنْ يَخْذُلْكُمْ فَمَنْ ذَا الَّذِي يَنْصُرُكُمْ﴾

﴿مِنْ بَعْدِهِ...﴾

„Ако вас Аллах помогне, нико вас победити не може; а ако вас напусти, па ко је тај који, осим Њега, може да вам помогне?!“ [Али Имран, 160]

Ово дело дове и тражења спаса јесте: упућивање једне врсте ибадета неке другоме мимо Узвишеног Аллаха; Познато је на основу

шерикатских текстова, као и консензуса да то није дозвољено, и да је Узвишени Аллах створио створења да Га обожавају, те је послао посланике и објавио Књиге да појасне то обожавање и да позову у њега, као што каже Узвишени:

﴿وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ﴾

„Духове и људе сам створио само зато да Ме обожавају!“ [Ез-Заријат: 56] И каже Узвишени:

﴿وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ...﴾

„Ми смо сваком народу посланика послали који им је наређивао: Аллаха обожавајте, а ђавола се клоните...“ [Ен-Нахл: 36] И каже Узвишени:

﴿وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا نُوحِي إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا

فَاعْبُدُونِ﴾

„Пре тебе нисмо послали ниједног посланика, а да му нисмо објавили: Нема истинског бога осим Мене, зато само Мене обожавај!“ [Ел-Енбија': 25] Рекао је Узвишени Аллах:

﴿الر كِتَابٌ أُحْكِمَتْ آيَاتُهُ ثُمَّ فُصِّلَتْ مِنْ لَدُنْ حَكِيمٍ خَبِيرٍ﴾ ١ ﴿أَلَا تَعْبُدُونَ

إِلَّا اللَّهَ إِنِّي لَكُمْ مِنْهُ نَذِيرٌ وَبَشِيرٌ﴾ ٢

„Елиф-лам-ра. Ово је Књига чије су речи усавершене а потом разјашњене, од Мудрог и Оног Који све у потпуности зна,

да само Аллаха обожаваате - ја сам вам од Њега онај који упозорава и доноси радосне вести.“ [Худ: 1, 2]

Узвишени је у овим јасним ајетима појаснио да је два света (људе и џинне) створио само зато да Њега Јединог обожавају, не придружујући Му икога. И појаснио је да је послао посланике, нека је на њих Аллахов спас и мир, да наредe ово обожавање и да забране оно што му је супротно. И обавестио је Свемоћни и Величанствени да је ајете Своје Књиге учинио савршеним и детаљно их објаснио, како се нико други осим Њега, Слављеног, не би обожавао.

Познато је да обожавање значи: признавање Аллаховe једноће и покорност Њему, извршавањем Његових наредби и клоњењем Његових забрана. А Аллах је то наредио и о томе обавестио у многим ајетима, међу којима су и речи Узвишеног:

﴿وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ حُنَفَاءَ...﴾

„а наређено им је да само Аллаха обожавају, да Му искрено, као правоверни, веру исповедају...“ [Ел-Бејјине, 5] И речи Узвишеног Аллаха:

﴿وَقَضَىٰ رَبُّكَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ...﴾

„Твој Господар заповеда да само Њега обожавате...” (Ел-Исра, 23) И речи Узвишеног:

﴿إِنَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ فَاعْبُدِ اللَّهَ مُخْلِصًا لَهُ الدِّينَ ۚ أَلَا لِلَّهِ الدِّينُ الْخَالِصُ ۚ وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَىٰ ۚ إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فِي مَا هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ۖ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ كَاذِبٌ كَفَّارٌ ۝﴾

„Ми ти, заиста, објављујемо Књигу, праву истину, па обожавај само Аллаха, искрено верујући у Њега.

А зар чисто веровање не припада само Аллаху? А они који поред Њега узимају заштитнике говоре: ‘Ми их обожавамо само зато да би нас што више приближили Аллаху.’ Аллах ће њима, заиста, да пресуди о ономе у чему су се они разилазили. Аллах никако неће да упуту на Прави пут онога ко је лажљивац и неверник.” [Ез-Зумер: 2-3]

Дакле, ајети на ову тему су многобројни, и сви они указују на обавезу искреног обожавања само Аллаха, те напуштање обожавања било кога другог поред Њега, од веровесника и осталих.

Нема сумње да је дова једна од најважнијих и најсвеобухватнијих врста ибадета, стога је

обавезно да се упућује искључиво Аллаху једином, као што је Узвишени рекао:

﴿فَادْعُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ﴾^(١٤)

„Обожавајте зато једино Аллаха, искрено Му исповедајући веру - па макар то неверницима било мрско!“ [Гафир: 14] Рекао је Узвишени:

﴿وَأَنَّ الْمَسَاجِدَ لِلَّهِ فَلَا تَدْعُوا مَعَ اللَّهِ أَحَدًا﴾^(١٥)

„Џамије су ради Аллаха, и не молите се, поред Аллаха, никоме!“ [Ел-Џинн, 18] Ово усмерење да се дова упућује једино Аллаху односи се на сва створења, веровеснике и друге; а Он каже:

﴿وَلَا تَدْعُ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُكَ وَلَا يَضُرُّكَ فَإِنْ فَعَلْتَ فَإِنَّكَ إِذَا

مِنَ الظَّالِمِينَ﴾^(١٦)

„И поред Аллаха, не моли се ономе ко не може ни да ти користи ни да ти науди, јер ако би то урадио, уистину, би био међу неправедницима.“ [Јунус: 106] Ово је обраћање Веровеснику, саллаллаху алејхи ве селлем, а иако је познато да га је Узвишени Аллах сачувао од многобоштва, сврха тога је да се упозоре други; затим каже Узвишени:

﴿وَلَا تَدْعُ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُكَ وَلَا يَضُرُّكَ فَإِنْ فَعَلْتَ فَإِنَّكَ إِذَا

مِنَ الظَّالِمِينَ﴾^(١٧)

„И поред Аллаха, не моли се ономе ко не може ни да ти користи ни да ти науди, јер ако би то урадио, уистину, би био међу неправедницима.“ [Јунус: 106] Ово је обраћање Посланику, саллаллаху алејхи ве селлем, а циљ тога је: упозорење другима; јер је познато да је Узвишени Аллах сачувао Свога Посланика од многобоштва. Затим је Узвишени Аллах пооштрио забрану и упозорење, па је рекао:

﴿...فَإِنْ فَعَلْتَ فَإِنَّكَ إِذَا مِنَ الظَّالِمِينَ﴾

„јер ако би то урадио, уистину, би био међу неправедницима.“ А неправда (зулум), када се спомене у општем смислу, под њом се мисли на: велики ширк, као што је рекао Узвишени:

﴿...وَالْكَافِرُونَ هُمُ الظَّالِمُونَ﴾

„А неверници су прави неправедници!“ (Ел - Бекара, 254) И каже Узвишени:

﴿...إِنَّ الشِّرْكَ لَظُلْمٌ عَظِيمٌ﴾

„Незнабоштво је, збиља, велико насиље.“ [Локман: 13] Да је и првак рода Адемовог, мир и спас нека су на њега, упутио дову неком другом мимо Аллаха, био би од неправедника, па како је тек са другима?

Из ових и других ајета се разуме да је упућивање дове неком другом мимо Аллаха –

мртвима, дрвећу, киповима и другима – ширк према Узвишеном Аллаху, да је то у супротности са Аллаховом једноћом у ибадету, која је сврха стварања људи и цина, слања посланика и објављивања Књига, и да се то противи значењу речи Ла илахе иллаллах, које одричу ибадет свима мимо Аллаха, а потврђују га само Њему Једином, као што каже Узвишени:

﴿ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ وَأَنَّ مَا يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ هُوَ الْبَاطِلُ وَأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ﴾

„То је зато што је Аллах - истина, а они које они, поред Аллаха, моле - лаж, и зато што је Аллах Свевишњи и Велики.“ [Ел-Хаџџ: 62]

Ово је основ и темељ вере, а ибадети су исправни тек након што се овај основ потврди, као што је рекао Узвишени:

﴿وَلَقَدْ أَوْحَىٰ إِلَيْكَ وَإِلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكَ لَئِنْ أَشْرَكْتَ لَيَحْبَطَنَّ عَمَلُكَ وَلَتَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ﴾

„А теби, и онима пре тебе, је објављено: Ако би друга божанства поред Аллаха обожавао твоја дела би сигурно пропала, и сигурно би био међу страдалницима.“ [Ез-Зумер: 65] Аллах, слављени каже:

﴿...وَلَوْ أَشْرَكُوا لَحَبِطَ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ﴾

„...А да су они поред Аллаха друге обожавали, сигурно би пропало оно што су радили.“

[Ел-Ен'ам, 88]

Из претходног се појашњава да вера ислам и Сведочење да нема бога који заслужује да се обожава мимо Аллаха имају два велика темеља:

Први: да се обожава само једини Аллах, који нема судруга. Стога, ко упућује дове мртвима, попут веровесника и других, или идолима, дрвећу, камењу или другим створењима, или од њих тражи помоћ, или им се приближава жртвама и заветима, или им се моли, или им се клања; тај их је узео за господаре мимо Аллаха и учинио их је Њему супарницима, Слављен и Узвишен је Он, чиме је порекао и супротставио се значењу речи „Нема божанства осим Аллаха“.

Друго: да се Узвишени Аллах не обожава осим онако како је то прописао Његов Посланик, саллаллаху алејхи ве селлем. Па онај ко измисли у вери оно за шта Аллах није дао дозволу, није остварио значење шехадета да је Мухаммед Аллахов Посланик, нити ће му његово дело користити, нити ће му бити примљено. Рекао је Узвишени Аллах:

﴿وَقَدِمْنَا إِلَىٰ مَا عَمِلُوا مِنْ عَمَلٍ فَجَعَلْنَاهُ هَبَاءً مَنْثُورًا﴾

„И Ми ћемо приступити делима њиховим која су учинили и у прах и пепео их претворити.“

[Ел-Фуркан: 23] Под делима која се спомињу у ајету мисли се на дела онога ко је умро чинећи ширк Узвишеном Аллаху.

Ту спадају и дела новотарија која Аллах није дозволио, па ће на Судњем дану постати прах и пепео, јер нису у складу са Његовим чистим шеријатом, као што је рекао Аллахов Посланик, нека је Аллахов благослов и мир на њега:

«مَنْ أَحْدَثَ فِي أَمْرِنَا هَذَا مَا لَيْسَ مِنْهُ فَهُوَ رَدٌّ».

„Онај ко уведе у нашу веру оно што није од ње, то му се одбија.“ Постоји консензус о веродостојности овог хадиса.

Закључак је да је ова списатељица упутила свој вапај за помоћ и своју дову Посланику, нека су мир и благослов на њега, а окренула се од Господара светова, у чијој је руци победа, штета и корист, и да нико други осим Њега нема моћ над тим.

Нема сумње да је то велика и опасна неправда. Узвишени Аллах је наредио да Му се упућују дове, обећао је да ће се одазвати онима који Га моле, а онима који из охолости неће да Га моле, запретио је да ће ући у Пакао, као што је рекао Узвишени:

﴿وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِي

سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ ﴿٦١﴾﴾

„Ваш Господар каже: Помолите Ми се, и ја ћу вам се одазвати! Заиста, они који из охолости неће да Ме обожавају - ући ће, сигурно, понижени у пакао.“ [Гафир: 60] тј. потчињени и понижени. Овај племенити ајет указује на то да је дова ибадет, те да ће онај ко се из охолости уздржава од ње завршити у паклу. Па ако је такво стање онога ко се из охолости не обраћа Аллаху довом, какво је тек стање онога ко дову упућује неке друге мимо Њега и од Њега се окреће, а Он је, Узвишени, близу, Власник свега и Свемогући? Као што је Узвишени рекао:

﴿وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ فَلْيَسْتَجِيبُوا لِي وَلْيُؤْمِنُوا بِي لَعَلَّهُمْ يَرْشُدُونَ﴾

„А када те слуге Моје за Мене упитају, Ја сам, сигурно, близу: одазивам се молби молитеља када Ме замоли. Зато, нека се и они Мени одазову и нека верују у Мене, како би исправним путем кренули.“ [Ел-Бекара: 186] Посланик, саллаллаху алејхи ве селлем, у веродостојном хадису обавештава да је дова ибадет, а своме амиџићу Абдуллаху б. Аббасу, радијаллаху анху, рекао је:

«احْفَظِ اللَّهَ يَحْفَظَكَ، احْفَظِ اللَّهَ تَحِذَهُ تُجَاهَكَ، إِذَا سَأَلْتَ فَاسْأَلِ اللَّهَ، وَإِذَا اسْتَعْنَيْتَ فَاسْتَعِنْ بِاللَّهِ».

"Чувај Аллаха, па ће и Аллах тебе чувати. Чувај Аллаха, па ћеш Га увек пред собом наћи. Када тражиш, тражи од Аллаха, а када помоћ тражиш, тражи је од Аллаха." Хадис бележе Тирмизи и други.

Посланик, саллаллаху алејхи ве селлем, казао је:

«مَنْ مَاتَ وَهُوَ يَدْعُو لِلَّهِ نِدَاءً دَخَلَ النَّارَ».

„Ко умре чинећи Аллаху ширк, ући ће у пакао.“ Хадис бележи Бухари. У два Сахиха се преноси да је Посланик, нека је Аллахов благослов и мир на њега, упитан: „Који је грех највећи?“, па је рекао:

«أَنْ تَجْعَلَ لِلَّهِ نِدَاءً وَهُوَ خَلَقَكَ».

„Да Аллаху некога равним сматраш, а Он те је створио.“ Ен-Нидд је такмац и онај ко је сличан. Свако ко дозива некога мимо Аллаха, или од њега тражи помоћ, или му се заветује, или му приноси жртву, или му чини неки вид ибадета, узео га је за супарника, био то веровесник, добри човек, мелек, џин, кип или неко друго створење.

Овде би неко могао рећи: Какав је пропис ако се од живе и присутне особе тражи оно што је она у стању да учини, и ако се од ње тражи помоћ у материјалним стварима за које је

способна? Одговор је: да то не спада у многобоштво, већ у уобичајене и дозвољене ствари међу муслиманима, као што каже Узвишени Аллах у казивању о Мојсију, нека је мир на њега:

﴿...فَاسْتَعَاثَ الَّذِي مِنْ شِيعَتِهِ عَلَى الَّذِي مِنْ عَدُوِّهِ...﴾

„...па га је позвао у помоћ онај из његовог народа против оног из непријатељског народа...” [Ел-Касас: 15] И као што је Узвишени Аллах такође рекао у причи о Мојсију, нека је мир на њега:

﴿فَخَرَجَ مِنْهَا خَائِفًا يَتَرَقَّبُ...﴾

„И Мојсије изађе из града, преплашен, ишчекујући шта ће да се деси...” [Ел-Касас: 21] Као што човек тражи помоћ од својих другова у рату, као и у другим стварима које сналазе људе и у којима им је потребна међусобна помоћ.

А Бог је наредио Своме Посланику, саллаллаху алејхи ве селлем, да обавести свој народ да не поседује моћ да икоме нанесе корист или штету, па је Узвишени рекао:

﴿قُلْ إِنَّمَا أَدْعُو رَبِّي وَلَا أُشْرِكُ بِهِ أَحَدًا﴾ ۞ قُلْ إِنِّي لَا أَمْلِكُ لَكُمْ ضَرًّا وَلَا

رَشَدًا ۞﴾

„Реци: Ја се само своме Господару молим и никога поред Њега не обожавам.”

„Реци: Ја нисам у стању да од вас какву штету отклоним нити неком од вас неку корист да прибавим.“ [Ел-Џинн, 21-22] И каже Узвишени:

﴿قُلْ لَا أَمْلِكُ لِنَفْسِي نَفْعًا وَلَا ضَرًّا إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ وَلَوْ كُنْتُ أَعْلَمُ
الْغَيْبِ لَاسْتَكْثَرْتُ مِنَ الْخَيْرِ وَمَا مَسَّنِيَ السُّوءُ إِنْ أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ وَبَشِيرٌ لِّقَوْمٍ
يُؤْمِنُونَ﴾

„Реци: Ја не могу да прибавим ни самом себи неку корист, ни да отклоним од себе какву штету; бива онако како хоће Аллах. А када бих знао оно што је недокучиво чулима, стекао бих многа добра, а зло би било далеко од мене; ја само доносим опомене и радосне вести људима који верују.“ [Ел-Е'араф: 188]

Дакле, ајети на ову тему су многобројни.

Познато је да Веровесник, саллаллаху алејхи ве селлем, није упућивао дову никоме осим своме Господару, као што је потврђено да је на дан Бедра тражио помоћ од Аллаха и победу над својим непријатељем, и био је устрајан у томе, говорећи: „О Господару! Испуни ми оно што си ми обећао.“ Све док највећи искреник, Ебу Бекр, радијаллаху анху, није рекао: „Доста ти је, о Аллахов Посланиче, заиста ће ти Аллах испунити оно што ти је обећао.“ А Аллах, субханеху ве те'ала, о томе је објавио Своје речи:

﴿إِذْ تَسْتَغِيثُونَ رَبَّكُمْ فَاسْتَجَابَ لَكُمْ أَنِّي مُمِدُّكُمْ بِآلِيفٍ مِّنَ الْمَلَكَةِ

مُرْدِفِينَ ﴿١٠١﴾

„И када сте од свога Господара затражили спас, Он вам се одазвао: Послаћу вам у помоћ хиљаду анђела који ће једни за другим да долазе.“ (Ел-Енфал, 9) Узвишени их је у овим ајетима подсетио на њихово тражење помоћи, и обавестио их да им се одазвао и помогао им анђелима; као радосну вест о победи и ради смирења. И појаснио је Узвишени да победа не долази од анђела, већ да победа долази од Њега, па је Узвишени рекао:

﴿وَمَا النَّصْرُ إِلَّا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ...﴾

„...а победа је само од Аллаха...“ [Али Имран: 126] Рекао је Узвишени Аллах:

﴿وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِبَدْرٍ وَأَنْتُمْ أَذِلَّةٌ فَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿١٢٣﴾

„Аллах вас је и на Бедру помогао, када сте били малобројни! Зато се Аллаха бојте, да бисте били захвални.“ [Али Имран: 123] Узвишени је у овом ајету појаснио да је Он, Слављен нека је, донео победу на дан Бедра, чиме је дао до знања да су оружје и снага које им је дао, и појачање од анђела, све то само узроци победе, радосне вести и смирења, а да победа не долази од њих, већ је она само од Аллаха. Па како се усуђује ова

списатељица или неко други да тражи помоћ и победу од Веровесника, саллаллаху алејхи ве селлем, а окреће се од Господара светова, Власника свега и Свемогућег?

Нема сумње да је ово један од најгорих облика незнања, штавише, и један од највећих видова многобоштва. Стога је списатељица обавезна да се искрено покаје Узвишеном Аллаху, а искрено покајање је оно које обухвата неколико ствари: Прво: самопрекор због онога што је особа починила. Друго: одустајање од почињеног греха. Треће: чврста одлука да се томе више не врати, из величања Аллаха и искрености према Њему, покорности Његовој наредби и чувања од онога што је Он забранио, то је искрено покајање. Четврто: Уколико се неправда односи на створења, треба вратити право ономе коме припада или тражити халал од њега.

Аллах је заповедио Својим слугама да се покају и обећао да ће њихово покајање примити, као што Узвишени каже:

﴿...وَتُوبُوا إِلَى اللَّهِ جَمِيعًا أَيُّهَ الْمُؤْمِنُونَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ﴾

„И сви се Аллаху покајте, о верници, да бисте постигли оно што желите.“ [Ен-Нур: 31] Рекао је Узвишени Аллах о хришћанима:

﴿أَفَلَا يَتُوبُونَ إِلَى اللَّهِ وَيَسْتَغْفِرُونَهُ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ﴾^(٧٤)

„Зашто се они не покају Аллаху и не замоле Његов опрост, а Аллах опрашта грехе и милостив је.“ [Ел-Маиде: 74] И каже Узвишени:

﴿وَالَّذِينَ لَا يَدْعُونَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ وَلَا يَقْتُلُونَ النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ وَلَا يَزْنُونَ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ يَلْقَ أَثَامًا ﴿٧٥﴾ يُضَاعَفْ لَهُ الْعَذَابُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَيَخْلُدْ فِيهِ مُهَانًا ﴿٧٦﴾ إِلَّا مَنْ تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ عَمَلًا صَالِحًا فَأُولَٰئِكَ يُبَدِّلُ اللَّهُ سَيِّئَاتِهِمْ حَسَنَاتٍ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٧٧﴾﴾

„и они који мимо Аллаха другог бога не моле, и који, оне које је Аллах забранио, не убијају, осим када правда то захтева, и који не блудниче; а ко то ради, искусиће казну.

Патња ће да му буде удвостручена на будућем свету и вечно ће у њој да остане понижен.

Али они који се покају и поверују и раде добра дела; Аллах ће њихова лоша дела у добра да промени, а Аллах грехе опрашта и милостив је.“ [Ел - Фуркан, 68-70] И каже Узвишени:

﴿وَهُوَ الَّذِي يَقْبَلُ التَّوْبَةَ عَنْ عِبَادِهِ وَيَعْفُو عَنِ السَّيِّئَاتِ وَيَعْلَمُ مَا تَفْعَلُونَ﴾^(٧٨)

„Он прима покајање од Својих слугу и прашта лоше поступке и Он зна шта радите.“

[Еш-Шура: 25]

Веродостојно се преноси од Аллаховог Посланика, нека је Аллахов благослов и мир на њега, да је казао:

«الْإِسْلَامُ يَهْدِي مَا كَانَ قَبْلَهُ، وَالتَّوْبَةُ تَجِبُ مَا كَانَ قَبْلَهَا».

„Ислам брише оно што му је претходило, а покајање поништава оно што му је претходило.“

Написао сам ове сажете речи због велике опасности многобоштва и тога што је оно од највећих греха, те из бојазни од заваривања оним што је изнела ова списатељица, као и због обавезе искрености према Аллаху и саветовања Његових робова. Молим Узвишеног Аллаха да ово дело буде од користи, да поправи наше стање и стање свих муслимана, да нам свима подари разумевање вере и постојаност у њој, те да нас и све муслимане сачува од зла наших душа и од наших лоших дела. Он је заиста Господар и Онај Који то може.

Нека је Аллахов салават, селам и благослов на Његовог роба и Посланика, нашег веровесника Мухамеда, његову породицу и другове.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Трећа порука:

О пропису тражења помоћи од џина и ђавола и заветовања њима

Од Абдул-Азиза бин Абдуллаха бин База свим муслиманима, нека Аллах и мени и њима подари приврженост Његовој вери и постојаност на њој. Амин.

Нека је Аллахов мир на вас, Његова милост и благослов.

А затим: питала су ме нека браћа о ономе што раде неке незналице: упућивање дове неке другом мимо Аллаха, Узвишеног, и тражење помоћи од њих у важним стварима; као што је упућивање дове џинима, тражење помоћи од њих, заветовање њима и приношење жртве њима. У то спада и када неки кажу: „О, седморице!“, тј. седморица од вођа џина, узмите га, поломите му кости, попијте му крв, унаказите га. О, седморице, урадите му то и то. Или када неки кажу: „Узмите га, о џини поднева, о џини икиндије“, а то се често дешава у неким јужним пределима. У ово се такође убраја: упућивање дове умрлима, попут веровесника, добрих људи и других, те упућивање дове мелекима и тражење помоћи од њих. Све ово и

сличне ствари дешавају се код многих који се приписују исламу, из незнања и опонашања својих претходника. Неки од њих то олако схватају и правдају се речима: „То је нешто што само пређе преко језика, ми то не намеравамо нити у то верујемо.“

Питао ме је такође о пропису склапања брака са онима који су познати по овим делима, о њиховим закланим животињама, о клањању џеназе-намаза њима и клањању за њима, те о веровању гатарима и врачарима; попут оних који тврде да познају болест и њене узроке самим увидом у нешто што је додиривало тело болесника, као што је турбан, хлаче, марама и томе слично.

Одговор је: Хвала Аллаху Једином и нека је салават и мир на последњег Посланика, на његову породицу и његове асхабе, и на оне који следе њихову упуту до Судњег дана.

А потом: Заиста је Узвишени Аллах створио цине и људе да само Њега обожавају, и никога другог мимо Њега, и да само Њему упућују дову, тражење помоћи, жртву, завет и све друге ибадете. С тим је слао посланике и то им је наредио. И објавио је небеске Књиге, од којих је највеличанственија Часни Кур'ан, које то појашњавају и томе позивају, те упозоравају људе на ширк, приписивање друга Аллаху, и

obožavaње nekog drugog mimo Njega. Ovo je osnov svih osnova i temelj vere i religije, i to je značenje сведочења да нема божанства осим Аллаха, и суштина: нема истинског божанства осим Аллаха. Оно негира божанство и обожавање свега мимо Аллаха, а потврђује га само Аллаху Једином, а не било коме другом од свих створења. Многобројни су докази за ово у Кур'ану и Суннету, а од њих су и речи Узвишеног:

﴿وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ﴾

„Духове и људе сам створио само зато да Ме обожавају!“ [Ез-Заријат: 56] И речи Узвишеног:

﴿وَقَضَىٰ رَبُّكَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ...﴾

„Твој Господар заповеда да само Њега обожавате...“ (Ел-Исра, 23) и речи Узвишеног:

﴿وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ حُنَفَاءَ...﴾

„а наређено им је да само Аллаха обожавају, да Му искрено, као правоверни, веру исповедају...“ [Ел-Бејјине, 5] И речи Узвишеног:

﴿وَقَالَ رَبُّكُمُ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِي

سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ﴾

„Ваш Господар каже: Помолите Ми се, и ја ћу вам се одазвати! Заиста, они који из охолости

неће да Ме обожавају - ући ће, сигурно, понижени у пакао.“ [Гафир: 60] И каже Узвишени:

﴿وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ...﴾

„А када те слуге Моје за Мене упитају, Ја сам, сигурно, близу: одазивам се молби молитеља када Ме замоли...“ [Ел-Бекара: 186]

Узвишени је у овим ајетима објаснио да је створио људе и цине да би Га обожавали, и да је Својим робовима, у Часном Кур'ану и преко Свога Посланика, нека су на њега Божји благослов и мир, заповедио да се не обожава нико осим њиховог Господара.

Узвишени је појаснио да је дова велики ибадет, а да ће онај ко се узохоли и не чини је, ући у пакао. Наредио је Својим робовима да дову упућују само Њему, и обавестио их је да је Он близу и да се одазива на њихове дове. Стога је свим робовима обавеза да дову упућују искључиво своме Господару, јер је то врста ибадета ради којег су створени и који им је наређен. Узвишени је рекао:

﴿قُلْ إِنِّ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٦٢﴾ لَا شَرِيكَ لَهُ

وَبِذَلِكَ أُمِرْتُ وَأَنَا أَوَّلُ الْمُسْلِمِينَ ﴿١٦٣﴾﴾

„Реци: Молитва моја, и обреди моји, и живот

мој, и смрт моја заиста су ради Аллаха, Господара светова.

Нико осим Њега не заслужује да буде обожаван; то ми је наређено и ја сам најпреданији и најпокорнији Аллаху.“

[Ел-Ен'ам: 162, 163]

Стога је Аллах наредио Свом Посланику, нека је Аллахов благослов и мир на њега, да обавести људе да његова молитва и његови обреди – то јест, приношење жртве – и његов живот и његова смрт, припадају Аллаху, Господару свих створења, који нема судруга. На основу тога: ко принесе жртву некем мимо Аллаха, учинио је ширк, исто као да је молитву обавио некем мимо Аллаха; јер је Узвишени Аллах спојио молитву и приношење жртве, и објавио да они припадају само Њему, који нема судруга. Па онај ко принесе жртву неком другом мимо Аллаха, попут џина, мелека, умрлих и других, желећи им се тиме приближити, тај је као и онај ко је клањао неком другом мимо Аллаха. У веродостојном хадису стоји да је Аллахов Посланик, нека је Аллахов благослов и мир на њега, рекао:

«لَعَنَ اللَّهُ مَنْ ذَبَحَ لِغَيْرِ اللَّهِ».

„Аллах је проклео онога ко принесе жртву неком другом мимо Њега.“ Имам Ахмед биљежи

хадис са добрим сенедом од Тарика бин Шихаба, радијаллаху анху, да је Посланик, саллаллаху алејхи ве селлем, рекао:

«مَرَّ رَجُلَانِ عَلَى قَوْمٍ لَهُمْ صَنْمٌ لَا يَجُوزُهُ أَحَدٌ حَتَّى يُقَرَّبَ لَهُ شَيْئًا، فَقَالُوا لِأَحَدِهِمَا: قَرِّبْ. قَالَ: لَيْسَ عِنْدِي شَيْءٌ أَقَرِّبُهُ، قَالُوا: قَرِّبْ وَلَوْ ذَبَابًا، فَقَرَّبَ ذَبَابًا، فَخَلُّوا سَبِيلَهُ، فَدَخَلَ النَّارَ، وَقَالُوا لِلْآخَرِ: قَرِّبْ. قَالَ: مَا كُنْتُ لِأَقَرِّبَ لِأَحَدٍ شَيْئًا دُونَ اللَّهِ جَلَّ جَلَالُهُ، فَضَرَبُوا عُنُقَهُ، فَدَخَلَ الْجَنَّةَ».

„Два човека су наишла на народ који је имао свог идола, поред којег нико није могао проћи а да му не принесе неку жртву. Па су рекли једном од њих: „Принеси жртву.“ Он рече: „Немам ништа да принесем.“ Они му рекоше: „Принеси, макар то била и мува.“ Он принесе муву, па га пустише да прође, те он уђе у пакао. Затим су рекли другом: „Принеси жртву.“ Он рече: „Никада не бих принео жртву никоме мимо Аллаха, Слављеног и Узвишеног.“ На то му они одрубисе главу, те он уђе у рај.“

Ако је онај ко је идолу принео жртву у виду муве тиме постао многобожац који заслужује улазак у ватру, како је тек онда са оним ко дозива цине, анђеле и добре људе, ко од њих тражи помоћ, заветује им се и приноси им жртве, надајући се тиме да сачува свој иметак, или излечи свог болесника, или осигура своју стоку и усева? И како је тек са оним ко то чини

из страха од зла џина, или нечег сличног томе?!
Нема сумње да је онај ко чини ово и слична дела
пречи да буде многобожац и да заслужи улазак
у ватру од оног човека који је идолу принео
муву.

Такође се о томе наводе и риечи Узвишеног:

﴿إِنَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ فَاعْبُدِ اللَّهَ مُخْلِصًا لَهُ الدِّينَ ۚ أَلَا لِلَّهِ الدِّينُ الْخَالِصُ ۚ وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَىٰ إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فِي مَا هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ۗ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ كَاذِبٌ كَفَّارٌ ۝﴾

„Ми ти, заиста, објављујемо Књигу, праву истину, па обожавај само Аллаха, искрено верујући у Њега.

А зар чисто веровање не припада само Аллаху? А они који поред Њега узимају заштитнике говоре: „Ми их обожавамо само зато да би нас што више приближили Аллаху.“ Аллах ће њима, заиста, да пресуди о ономе у чему су се они разилазили. Аллах никако неће да упути на Прави пут онога ко је лажљивац и неверник.“ [Ез-Зумер: 1-3] И каже Узвишени Аллах:

﴿وَيَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ وَيَقُولُونَ هَؤُلَاءِ شَفَعَاؤُنَا عِنْدَ اللَّهِ قُلْ أَتُنَبِّئُونَ اللَّهَ بِمَا لَا يَعْلَمُ فِي السَّمَاوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ

﴿سُبْحَانَهُ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ﴾

„Они, поред Аллаха, обожавају оно што не може нити да им науди нити да им какву корист донесе, и говоре: „Ови се за нас заузимају код Аллаха.“ Реци: „Зар да Аллаха обавештавате да на небесима и на Земљи постоји нешто што Он не зна да постоји?!“ Узвишен је Он и врло високо у односу на оне које Му придружују.“ [Јунус: 18]

У ова два ајета, Узвишени Бог обавештава да су многобошци, поред Њега, узели за заштитнике нека од створења, која обожавају кроз страх, наду, приношење жртава, завете, молитве и слично, тврдећи да ће их ти заштитници приближити Богу и да ће се заузимати за њих код Њега. Затим их је Узвишени Бог у лаж утеравши, објаснио њихову заблуду и назвао их лажовима, неверницима и многобошцима. Он је Себе узвисио изнад њиховог многобоштва, те је рекао, Узвишен је Он:

﴿...سُبْحَانَهُ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ﴾

„Узвишен је Он и врло високо у односу на оне које Му придружују.“ [Ен-Нахл: 1] Из овога се разуме да онај ко узме анђела, посланика, цина, дрво или камен, па га дозива поред Аллаха, од њега тражи помоћ и приближава му се

заветовањем и приношењем жртве, надајући се његовом залагању код Аллаха и приближавању Њему, или надајући се излечењу болесника, очувању иметка, сигурности одсутнога или нечему сличном; тај је починио овај велики ширк и упао у погубну несрећу, о којој је Узвишени рекао:

﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ افْتَرَىٰ إِثْمًا عَظِيمًا﴾

„Аллах, заиста, неће да опрости идолопоклонство, а опростиће све мимо тога, коме Он хоће! А онај ко другог поред Аллаха обожава, чини потвору и велики грех.“ [Ен-Ниса', 48] И каже Узвишени:

﴿...إِنَّهُ مَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ وَمَأْوَاهُ النَّارُ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ﴾

„Ко другом место које припада само Аллаху даје, Аллах ће улазак у рај да му забрани и боравиште његово ће да буде пакао; а неправедницима нико неће моћи да помогне.“ [Ел-Маиде: 72]

А заговарање ће на Судњем дану припасти само припадницима тевхида и искренности, а не многобошцима, као што је рекао Посланик, саллаллаху 'алејхи ве селлем, када му је речено:

„Аллахов Посланиче, ко ће бити најпречи да се за њега заговараш?“ Рекао је:

«مَنْ قَالَ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ خَالِصًا مِنْ قَلْبِهِ».

„Ко каже: Ла илахе иллаллах, искрено из свога срца.“ Рекао је Посланик, нека је Аллахов благослов и мир на њега:

«لِكُلِّ نَبِيٍّ دَعْوَةٌ مُسْتَجَابَةٌ، فَتَعَجَّلْ كُلُّ نَبِيٍّ دَعْوَتَهُ، وَإِنِّي اخْتَبَأْتُ دَعْوَتِي شَفَاعَةً لِأُمَّتِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ، فَهِيَ نَائِلَةٌ إِنْ شَاءَ اللَّهُ مِنْ مَاتَ مِنْ أُمَّتِي لَا يُشْرِكُ بِاللَّهِ شَيْئًا».

„Сваки веровесник има дову која бива услишана, и сваки је веровесник пожurio са својом довом, а ја сам своју дову сачувао као заступништво за свој умет на Судњем дану. Она ће, ако Аллах да, обухватити сваког из мог умета ко умре не чинећи Аллаху ширк.“

Пређашњи многобошци су веровали да је Аллах њихов Господар, Творац и Опскрбитељ, али су се везивали за посланике, добре људе, мелеке, дрвеће, камење и слично, надајући се да ће се они заузимати за њих код Аллаха и приближити их Њему, као што је већ споменуто у ајетима. Аллах им то није узео као оправдање, већ их је у Својој величанственој Књизи укорио и назвао неверницима и многобошцима. Прогласио је лажном њихову тврдњу да се та божанства за њих зазимају и да их Богу приближавају. Ни Аллахов Посланик, нека је

мир над њим и Божја милост, им то није оправдао, већ се борио против њих због таквог многобоштва, све док не би почели искрено обожавати само једног Бога, поступајући у складу са речима Узвишеног:

﴿وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّى لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ الدِّينُ لِلَّهِ...﴾

„И борите се против њих док смутња не нестане и док вера не буде само Аллаху исказивана...” [Ел-Бекара: 193] Рекао је Посланик, саллаллаху алејхи ве селлем:

«أَمَرْتُ أَنْ أَقَاتِلَ النَّاسَ حَتَّى يَشْهَدُوا أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ، وَيُقِيمُوا الصَّلَاةَ، وَيُؤْتُوا الزَّكَاةَ، فَإِذَا فَعَلُوا ذَلِكَ عَصَمُوا مِنِّي دِمَاءَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ إِلَّا بِحَقِّ الْإِسْلَامِ، وَحِسَابُهُمْ عَلَى اللَّهِ».

„Наређено ми је да се борим против људи све док не буду сведочили да је Аллах Једини истински бог и да је Мухаммед Аллахов Посланик, обављали молитву и давали зекат. А када то учине, заштитили су од мене своје животе и иметке, изузев када се огреше о прописе ислама, а Аллаху ће полагати рачун.” Значење речи Посланика, саллаллаху алејхи ве селлем, јесте:

«حَتَّى يَشْهَدُوا أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ».

„...све док не посведоче да је само Аллах истински Бог.” Односно, како би обожавање

упућивали искључиво Аллаху Једином.

Вишебошци су се бојали џина и утицали им се, па је Узвишени Аллах о томе објавио Своје речи:

﴿وَأَنَّهُ كَانَ رِجَالٌ مِنَ الْإِنسِ يَعُوذُونَ بِرِجَالٍ مِنَ الْجِنِّ فَزَادُوهُمْ رَهَقًا﴾

„и било је људи који су заштиту од духова тражили, па су им још више страх повећали;“ [Ел-Џинн: 6] Рекли су муфесири приликом тумачења Његових речи у племенитом ајету:

﴿...فَزَادُوهُمْ رَهَقًا﴾

„па су им још више страх повећали;“ тј. страх и ужас; јер се духови узохле и узнесу када виде да људи од њих траже заштиту, па им тада још више страх повећавају, како би их људи још више обожавали и утицали им се.

Узвишени Аллах је муслиманима, као накнаду за то, дао да траже заштиту код Њега и у Његовим савршеним речима, и о томе је објавио Своје речи:

﴿وَأَمَّا يَنْزَغَنَّكَ مِنَ الشَّيْطَانِ نَزْغٌ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ إِنَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ﴾

„А ако ђаво покуша да те наведе на зло, ти потражи уточиште код Аллага, Он, уистину, све чује и све зна.“ [Ел-Е'араф: 200] И речи Узвишеног Аллага:

﴿قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ﴾

„Реци: Тражим уточиште код Господара свитања.“ Веродостојно се преноси да је Аллахов Посланик, саллаллаху алејхи ве селлем, рекао:

«مَنْ نَزَلَ مَنْزِلًا فَقَالَ: (أَعُوذُ بِكَلِمَاتِ اللَّهِ الثَّامَاتِ مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ)؛ لَمْ يَضُرَّهُ شَيْءٌ حَتَّى يَرْتَحِلَ مِنْ مَنْزِلِهِ ذَلِكَ».

“Оном ко одседне на неком месту и изговори ове речи: ‘Утичем се помоћу Аллахових савршених речи од свега што је створио!’ неће му на том месту ништа наудити.”

На основу претходно наведених ајета и хадиса, онај ко тражи спас, жели да сачува своју веру и да се сачува од ширка (многобоштва), и његових скривених и јавних облика, увиђа да је везивање за мртве, анђеле, цине и друга створења, упућивање молби њима, тражење уточишта код њих и слично томе, дело многобожаца из доба незнања (џахилијета) и један од најгорих облика ширка према узвишеном Аллаху. Стога је обавеза то напустити, чувати се тога, међусобно се саветовати да се то остави и опомињати онога ко то чини.

Што се тиче оних људи који су познати по овим делима ширка: није дозвољено склапати

брак с њима, нити јести оно што закољу, нити им клањати ценазу, нити клањати за њима, све док се јавно не покају Аллаху Узвишеном од тога и не посвете искрено дову и ибадет само Аллаху Једином. Дова је ибадет, штавише, она је његова срж, као што је рекао Посланик, салаллаху алејхи ве селем:

«الدَّعَاءُ هُوَ الْعِبَادَةُ».

„Дова је ибадет.” Посланик, салаллаху алејхи ве селлем, у другој предаји каже:

«الدَّعَاءُ مَعَ الْعِبَادَةِ».

„Дова је срж ибадета.” А што се тиче склапања брака са многобошцима, Узвишени Аллах је рекао:

﴿وَلَا تَنْكِحُوا الْمُشْرِكَاتِ حَتَّى يُؤْمِنَ وَلَآئِمَةً مُؤْمِنَةً خَيْرٌ مِنْ مُشْرِكَةٍ وَلَا أُعْجَبْتُكُمْ وَلَا تَنْكِحُوا الْمُشْرِكِينَ حَتَّى يُؤْمِنُوا وَلَعَبْدٌ مُؤْمِنٌ خَيْرٌ مِنْ مُشْرِكٍ وَلَوْ أَعْجَبَكُمْ أُولَئِكَ يَدْعُونَ إِلَى النَّارِ وَاللَّهُ يَدْعُو إِلَى الْجَنَّةِ وَالْمَغْفِرَةِ بِإِذْنِهِ وَيُبَيِّنُ آيَاتِهِ لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٦١﴾﴾

„Не жените се неверницама док вернице не постану; уистину је робиња - верница боља од невернице, макар вам се она и свидела! Не удајте вернице за невернике док не постану верници; јер уистину је роб - верник бољи од неверника, макар вам се и допадао. Они

позивају у ватру, а Аллах позива рају и опросту, дозволом Својом, и појашњава људима речи и доказе Своје, да би се присећали и поуку примили!“ [Ел-Бекара: 221] Стога је Узвишени Аллах забранио муслиманима да се жене многобошкињама – онима које обожавају кипове, џине, мелеке и друго – све док не поверују, искрено обожавајући само Аллаха Јединог, потврђујући истинитост онога са чиме је дошао Посланик, саллаллаху алејхи ве селлем, и следећи његов пут. И забранио је удавање муслиманки за многобошце, све док не поверују, искрено обожавајући само Аллаха Јединог, потврђујући истинитост Посланика, саллаллаху алејхи ве селлем, и следећи га.

И обавестио је Узвишени да је робиња верница боља од слободне многобошкиње, па макар она задивила онога ко је гледа и слуша својом лепотом и лепим говором, и да је роб верник бољи од слободног многобошца, па макар он задивио онога ко га слуша и гледа својом лепотом, речитошћу, храброшћу и другим особинама. Затим је Узвишени појаснио разлоге ове предности Својим речима:

﴿...أُولَئِكَ يَدْعُونَ إِلَى النَّارِ...﴾

„Они позивају у Ватру.“ [Ел-Бекара: 221]
Тиме се мисли на многобошце и

многобошкиње, јер они својим речима, делима, понашањем и моралом позивају у пакао. А верници и вернице својим моралом, делима и понашањем позивају у рај. Па како онда могу бити једнаки и једни и други?

А што се тиче молитве за многобошце, рекао је Узвишени Аллах о лицемерима:

﴿وَلَا تُصَلِّ عَلَى أَحَدٍ مِنْهُمْ مَاتَ أَبَدًا وَلَا تَقُمْ عَلَى قَبْرِهِ إِنَّهُمْ كَفَرُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَمَآثُورًا لَهُمْ فَاسِقُونَ﴾

„И ниједном од њих, кад умре, немој да обавиш молитву, и немој да молиш за њега над његовим гробом. Они, у Аллаха и Његовог Посланика, заиста, нису веровали и као неверници они умиру.“ [Ет-Тевба: 84] Узвишени је у овом племенитом ајету појаснио да се лицемеру и невернику не клања молитва због њиховог неверства у Бога и Његовог Посланика. Такође, не клања се за њима, нити се постављају за предводнике (имаме) муслиманима због њиховог неверства и неповерљивости, и због великог непријатељства које постоји између њих и муслимана, и зато што они нису од оних који обављају молитву и богослужење, јер уз неверство и многобоштво не остаје ниједно дело. Молимо Бога за заштиту од тога. А што се тиче конзумирања онога што закољу

многобошци, Узвишени Аллах је рекао, појашњавајући забрану стрвине и онога што закољу многобошци:

﴿وَلَا تَأْكُلُوا مِمَّا لَمْ يُذَكِّرِ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَإِنَّهُ لَفِسْقٌ وَإِنَّ الشَّيَاطِينَ لَيُوحُونَ إِلَى أَوْلِيَائِهِمْ لِيُجَادِلُوكُمْ وَإِنْ أَطَعْتُمُوهُمْ إِنَّكُمْ لَمُشْرِكُونَ ﴿١٣﴾﴾

„Не једите оно при чијем клању није споменуто Аллахово име; то је, уистину, непослушност! А ђаволи, заиста, наводе штићенике своје да се са вама расправљају, па ако бисте им се покорили - и ви бисте тада, сигурно, незнабошци постали. [Ел-Ен'ам: 121] Аллах Узвишени је забранио муслиманима конзумирање стрвине и онога што закоље вишебожац; јер је то нечисто, па оно што он закоље има статус стрвине, чак и ако при томе спомене Аллахово име. То је зато што је његово спомињање Божијег имена неважеће и без икаквог утицаја, јер је то богослужбено дело, а вишебоштво поништава богослужбена дела и чини их ништавним, све док се вишебожац не покаје Аллаху Узвишеном. Узвишени Аллах је дозволио храну Следбеника Књиге у Својим речима:

﴿...وَطَعَامُ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ حَلَّ لَكُمْ وَطَعَامُكُمْ حَلَّ لَهُمْ...﴾

„...и јела оних којима је дата Књига

дозвољена су вам, и ваша су јела њима дозвољена...” [Ел-Маиде, 5] Зато што се они приписују небеској вери и тврде да су следбеници Мусе и Исуса, иако у томе лажу, а Аллах је њихову веру укинуо и поништио слањем Мухаммеда, нека је Аллахов благослов и мир на њега, свим људима. Ипак, Аллах, Узвишени, дозволио нам је храну следбеника Књиге и њихове жене због велике мудрости и разлога које су учењаци појаснили. Ово је за разлику од вишебожаца – обожавалаца кипова и мртвих, попут посланика, праведника и других – чија вера нема никаквог основа, нити привид истине, већ је у свом темељу неисправна. Због тога се оно што они закољу сматра стрвином и није дозвољено за јело.

Изговарање речи попут: „Спопао те џин“, „Однео те џин“, „Однео те шејтан“ и слично, представља вид вређања и псовања. То је забрањено међу муслиманима, као и свака друга врста увреде. Ово се не сматра чином паганства, осим ако онај ко то говори верује да џини делују на људе без Божије дозволе и воље. Онај ко такво нешто верује за џине или друга створења, неверник је због таквог веровања; јер је Узвишени Аллах Власник свега и Онај Који све може. Он је Онај Који доноси корист и наноси штету, и ништа се не дешава осим с Његовом

дозволом, вољом и претходном одредбом, као што је рекао Узвишени, наређујући Своме Посланику, нека су Божији благослов и мир на њега, да обавести људе о овом великом начелу:

﴿قُلْ لَا أَمْلِكُ لِنَفْسِي نَفْعًا وَلَا ضَرًّا إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ وَلَوْ كُنْتُ أَعْلَمُ
الْغَيْبِ لَاسْتَكْتَرْتُ مِنَ الْخَيْرِ وَمَا مَسَّنِيَ السُّوءُ إِنْ أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ وَبَشِيرٌ لِّقَوْمٍ
يُؤْمِنُونَ﴾

„Реци: Ја не могу да прибавим ни самом себи неку корист, ни да отклоним од себе какву штету; бива онако како хоће Аллах. А када бих знао оно што је недокучиво чулима, стекао бих многа добра, а зло би било далеко од мене; ја само доносим опомене и радосне вести људима који верују.“ [Ел-Е'араф: 188] Ако првак свих створења и најбољи међу њима, нека су мир и благослов на њега, не може себи донети корист нити нанети штету, осим онога што Бог хоће, па како је тек са осталим створењима?! Има много ајета који говоре о овоме.

А што се тиче питања гатара, врачева, астролога и њима сличних, који се баве обавештавањем о недокучивим стварима, то је забрањено и гнусно дело. Веровати им је још теже и гнусније, штавише, то је један од огранака неверства, због речи Веровесника, саллаллаху алејхи ве селлем:

«مَنْ أَتَى عَرَّافًا فَسَأَلَهُ عَنْ شَيْءٍ؛ لَمْ تُقْبَلْ لَهُ صَلَاةٌ أَرْبَعِينَ يَوْمًا».

„Ко оде гатару и пита га о нечему, неће му бити примљен намаз четрдесет дана.“ Бележи га Муслим у свом Сахиху. У своме Сахиху, такође, бележи се од Муавије ибн Хакема ес-Сулемија, радијаллаху анху:

«أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ نَهَى عَنْ إِيْتَانِ الْكُفَّانِ وَسُؤَالِهِمْ».

преноси се да је Аллахов Посланик, нека је Аллахов благослов и мир на њега, забранио да се одлази врачарима и да их се пита.

Бележе аутори Сунена да је Посланик, саллаллаху алејхи ве селлем, казао:

«مَنْ أَتَى كَاهِنًا، فَصَدَّقَهُ بِمَا يَقُولُ؛ فَقَدْ كَفَرَ بِمَا أُنْزِلَ عَلَى مُحَمَّدٍ ﷺ».

„Онај ко оде врачару и поверује у његов говор, постао је неверник у оно што је објављено Мухаммеду, саллаллаху алејхи ве селлем.“ Дакле, хадиси на ову тему су многобројни. Стога је дужност муслимана: да се чувају тога да питају гатаре и врачаре, и све друге обмањиваче, који се баве обавештавањем о гајбу и обмањују муслимане, било да то чине у име медицине или нечег другог, због тога што је Посланик, нека је Аллахов благослов и мир на њега, то забранио и на то упозорио. У то спада и оно што неки људи тврде под именом медицине, а тиче се ствари из гајба

(невидљивог света): када помиришу турбан болесника, или мараму болеснице, или нешто слично, кажу да је тај болесник или та болесница урадио то и то. То су ствари из гајба за које не постоји никакав доказ о турбану болесника и сличним стварима, а намера тога је само обмањивање народа, како би рекли да он познаје медицину, врсте болести и њихове узроке. Можда им и да неке лекове, па се деси излечење Аллаховом одредбом, те они помисле да је то због његових лекова. Понекад је болест узрокована џинима и шејтанима, који служе оном ко се представља као лекар и обавештавају га о неким скривеним стварима које сазнају. Па се он на то ослања и удовољава џинима и шејтанима вршећи обреде који њима одговарају, те они напуштају болесника и престају да му наносе штету којом су га опсели. А ово је позната ствар код џина и шејтана и оних који се њима служе.

Дужност је муслимана такође: да се тога чувају и да једни друге саветују да то оставе, те да се ослањају на Узвишеног Аллаха и да се на Њега поуздају у свим стварима. Нема сметње у коришћењу шеријатске рукје и дозвољених лекова, као ни у лечењу код лекара који прегледом утврђују болест на основу опипљивих и разумних показатеља.

Веродостојно се преноси од Посланика, саллаллаху алејхи ве селлем, да је рекао:

«مَا أَنْزَلَ اللَّهُ دَاءً إِلَّا أَنْزَلَ لَهُ شِفَاءً، عَلِمَهُ مَنْ عَلِمَهُ، وَجَهَلَهُ مَنْ جَهَلَهُ».

„Аллах није спустио ниједну болест а да за њу није спустио и лек, зна га онај ко га зна, а не зна га онај ко га не зна.“

Посланик, саллаллаху алејхи ве селлем, казао је:

«لِكُلِّ دَاءٍ دَوَاءٌ، فَإِذَا أُصِيبَ دَوَاءُ الدَّاءِ بَرَأَ بِإِذْنِ اللَّهِ».

„За сваку болест постоји лек, па када лек погоди болест, долази до излечења с Божијим допуштењем.“

Посланик, саллаллаху алејхи ве селлем, казао је:

«عِبَادَ اللَّهِ، تَدَاوُوا وَلَا تَدَاوُوا بِحَرَامٍ».

„Аллахови робови, лечите се, а немојте се лечити забрањеним стварима.“

Дакле, хадиси на ову тему су многобројни.

Молимо Узвишеног Аллаха да поправи стање свих муслимана, да излечи њихова срца и тела од сваког зла, да их уједини на упуту, те да нас и њих сачува од смутњи које у заблуду одводе, и од покорности шејтану и његовим следбеницима. Он, заиста, све може. Нема снаге нити моћи осим код Аллаха, Узвишеног,

Величанственог.

Нека је Аллахов салават, селам и благослов на Његовог роба и Посланика, нашег веровесника Мухамеда, његову породицу и асхабе.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Четврта порука:

О пропису обредословља са новотарским и ширковским вирдовима

Од Абдул-Азиза бин Абдуллаха бин База до уваженог брата (.....), Аллах га упутио на свако добро, амин.

Мир нека је Аллахов на вас, Његова милост и благослов.

А затим: до мене је дошло ваше цењено писмо, нека вас Аллах Својом упутом обдари, у којем ме обавештавате да у вашој земљи постоје људи који се придржавају вирдова за које Аллах није објавио никакав доказ, од којих су неки новотарија, а неки многобоштво, и то приписују владару правоверних, Алији ибн Еби Талибу, нека је Аллах задовољан њиме, и другима. И уче те зикрове на скуповима на којима се спомиње Бог, или у џамијама након акшам-намаза, тврдећи да је то чин приближавања Богу, попут њихових речи: „Тако ми Бога, о Божији људи, помозите нам уз Божију помоћ и будите нам помоћници уз Бога.“ И као што говоре: „О прваци и великодостојници, одазовите се, о ви који нам помоћ пружате, и заузмите се код Аллаха. Овај ваш роб стоји, пред вашим вратима

борави и страхује због својих пропуста. Помози нам, о Аллахов Посланиче! Немам коме другом да идем осим вама, и од вас долази испуњење молби. Ви сте Божји угодници. Заради Хамзе, првака свих шехида, и свих вас који нам помоћ пружате, помози нам, о Аллахов Посланиче.“ Попут њихових речи: „О Аллаху, благослови онога кога си учинио узроком откривања Твојих величанствених тајни и појаве Твојих милостивих светлости, те је постао заступник Божанске присутности и намесник Твојих суштинских тајни.“

Позната нам је ваша жеља да вам се појасни шта је новотарија, а шта ширк, те да ли је намаз исправан за имамом који упућује ову дову.

А одговор је: Хвала Аллаху Једином, и нека је салават и селам на последњег Посланика, на његову породицу и асхабе, и на све оне који следе његову упућу до Судњег дана.

А затим: знај – нека те Аллах упути – да је Узвишени Аллах створио створења и послао посланике, на њих нека је спас и мир, само да би био обожаван Он Једини и да Му се ништа не придружује, као што је рекао Узвишени:

﴿وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ﴾

„Духове и људе сам створио само зато да Ме обожавају!“ [Ез-Заријат, 56]

А робовање - као што је претходно појашњено - јесте: покорност Њему, Узвишеном, и покорност Његовом Посланику Мухаммеду, саллаллаху алејхи ве селлем; чињењем онога што су Аллах и Његов Посланик наредили, и остављањем онога што су забранили, из веровања у Аллаха и Његовог Посланика, и искрености према Аллаху у делима, уз потпуну љубав према Аллаху, и потпуну понизност само Њему Узвишеном, а не неком другом; као што каже Узвишени:

﴿وَقَضَىٰ رَبُّكَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ...﴾

„Твој Господар заповеда да само Њега обожавате...” [Ел-Исра': 23] Значи: наредио је и заповедио да се само Он обожава, И каже Узвишени:

﴿الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٢﴾ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ﴿٣﴾ مَالِكِ يَوْمِ الدِّينِ ﴿٤﴾ إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ ﴿٥﴾﴾

„Сва хвала припада Аллаху, Господару свих светова.

„Милостивом, Самилосном.

„Владару Судњега дана.

„Само Тебе обожавамо и само од Тебе помоћ тражимо.” [Ел-Фатиха, 2-5] Узвишени Аллах је овим ајетима појаснио: да Он једини заслужује

да буде обожаван и да се само од Њега помоћ тражи. И каже Узвишени:

﴿إِنَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ فَاعْبُدِ اللَّهَ مُخْلِصًا لَهُ الدِّينَ ۚ أَلَا لِلَّهِ الدِّينُ الْخَالِصُ...﴾

„Ми ти, заиста, објављујемо Књигу, праву истину, па обожавај само Аллаха, искрено верујући у Њега.

А зар чисто веровање не припада само Аллаху?...“ [Ез-Зумер: 2-3] И каже Узвишени:

﴿فَادْعُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ ۝١٤﴾

„Обожавајте зато једино Аллаха, искрено Му исповедајући веру - па макар то неверницима било мрско!“ [Гафир: 14] И каже Узвишени:

﴿وَأَنَّ الْمَسَاجِدَ لِلَّهِ فَلَا تَدْعُوا مَعَ اللَّهِ أَحَدًا ۝١٨﴾

„Џамије су ради Аллаха, и не молит се, поред Аллаха, никоме!“ [Ел-Џинн, 18] Дакле, ајети на ову тему су многобројни, и сви они указују на обавезу да се једино Аллах обожава.

Познато је да је дова, у свим својим врстама, ибадет, те стога није дозвољено никоме од људи да упућује дову икоме мимо свога Господара, нити да тражи помоћ или спас осим од Њега, поступајући у складу са овим племенитим ајетима и оним што је дошло у њиховом значењу. Ово се, међутим, не односи

на уобичајене, овосветске ствари за које је способно живо и присутно створење, јер то не спада у ибадет. Напротив, текстуалним доказима и консензусом је дозвољено да човек тражи помоћ од другог, живог и способног човека, у погледу уобичајених ствари које он може учинити; као што је тражење помоћи или заштите од зла које може нанети нечије дете, слуга, пас и слично. Попут тога да човек затражи помоћ од другог човека, који је жив, присутан и способан, или од одсутног, посредством материјалних средстава, као што је дописивање и слично, у градњи своје куће, поправци свог аутомобила или нечему сличном. У то се убраја тражење помоћи од својих другова у цихаду и рату, и томе слично. С тим у вези су и речи Узвишеног Аллаха у казивању о Мојсију, нека су на њега Аллахов спас и мир:

﴿...فَاسْتَعَاثَهُ الَّذِي مِنْ شِيعَتِهِ عَلَى الَّذِي مِنْ عَدُوِّهِ...﴾

„...па га је позвао у помоћ онај из његовог народа против оног из непријатељског народа...” [Ел-Касас: 15]

Што се тиче тражења помоћи од мртвих, цина, анђела, дрвећа и камења: то спада у велики ширк, и то је иста врста дела каква су чинили први многобошци са својим божанствима; попут Лата и Узаа и других. Исто

тако, тражење помоћи од живих за које се верује да су добри (евлије) у ономе што само Аллах може учинити; попут лечења болесних, упућивања срца, уласка у рај, спаса од ватре и томе слично.

Сви претходни ајети, као и други ајети и хадиси сличног значења, указују на обавезу усмеравања срца ка Аллаху у свим стварима и на искрено обожавање само Аллаха Јединог; јер су људи ради тога створени и то им је наређено – као што је већ поменуто у ајетима – као и у речима Узвишеног:

﴿وَاعْبُدُوا اللَّهَ وَلَا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا...﴾

„Аллаха обожавајте и ништа Му у обожавању не придружујте...” [Ен-Ниса', 36] И речи Узвишеног:

﴿وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ...﴾

„а наређено им је да само Аллаха обожавају, да Му искрено, као правоверни, веру исповедају...” [Ел-Бејјине, 5] У хадису Му'аза, Аллах био задовољан њиме, каже Аллахов Посланик, саллаллаху алејхи ве селлем:

«حَقُّ اللَّهِ عَلَى الْعِبَادِ أَنْ يَعْبُدُوهُ وَلَا يُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا».

„Аллахово право код робова јесте да само Њега обожавају и да Му ништа не придружују.”

(Веродостојност потврђују Бухарија и Муслим)
Каже Аллахов Посланик, саллаллаху алејхи ве
селлем, у хадису Ибн Мес'уда, нека је Аллах
задовољан њиме:

«مَنْ مَاتَ وَهُوَ يَدْعُو لِلَّهِ نِدَاءً دَخَلَ النَّارَ».

“Ко умре а буде обожавао неког уз Аллаха, тај
ће ући у Пакао.” (Хадис бележи Бухари) Бухарија
и Муслим бележе од Ибн Аббаса, радијаллаху
'анхума, да је Посланик, саллаллаху алејхи ве
селлем, када је послао Му'аза у Јемен, рекао му:

«إِنَّكَ تَأْتِي قَوْمًا أَهْلَ كِتَابٍ، فَلْيَكُنْ أَوَّلَ مَا تَدْعُوهُمْ إِلَيْهِ شَهَادَةً أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا
اللَّهُ».

„Ти долазиш народу који су следбеници
Књиге, па нека прво у што ћеш их позивати буде
монотеизам, да нема истинског бога осим
Аллаха.“ А у предаји стоји:

«ادْعُهُمْ إِلَى شَهَادَةِ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنِّي رَسُولُ اللَّهِ».

“Позови их сведочењу да нема бога осим
Аллаха и да сам ја Аллахов Посланик.” У
Бухаријевој верзији стоји:

«فَلْيَكُنْ أَوَّلَ مَا تَدْعُوهُمْ إِلَى أَنْ يُوحِدُوا اللَّهَ».

Прво их позови да једино Аллаха обожавају.
Муслим бележи у своме Сахиху од Тарика бин
Ешјема ел-Ешце'ија, Аллах био задовољан
њиме, да је Посланик, нека је Аллахов благослов

и мир на њега, рекао:

«مَنْ قَالَ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَكَفَرَ بِمَا يُعْبَدُ مِنْ دُونِ اللَّهِ؛ حَرَّمَ مَالَهُ وَدَمُهُ، وَحِسَابُهُ عَلَى اللَّهِ جَلَّ جَلَالُهُ».

„Ко каже: „Нема Бога осим Алаха“, и занијече све што се обожава мимо Аллаха, његов иметак и крв су забрањени, а његово полагање рачуна је код Узвишеног и Величанственог Аллаха.“ Дакле, хадиси на ову тему су многобројни.

Овај тевхид је основа ислама, темељ вере, суштина свега и најважнија дужност. Он је мудрост стварања два света (џина и људи) и мудрост слања свих посланика, као што је већ наведено у ајетима који о томе говоре, а од њих су и речи Узвишеног:

﴿وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ﴾^(٥٦)

„Духове и људе сам створио само зато да Ме обожавају!“ [Ез-Заријат: 56] Доказ за ово су такође речи Величанственог Аллаха:

﴿وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنْ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ...﴾

„Ми смо сваком народу посланика послали који им је наређивао: Аллаха обожавајте, а ђавола се клоните...“ [Ен-Нахл: 36] И речи Аллаха, слављеног и узвишеног:

﴿وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا نُوحِي إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا

„Пре тебе нисмо послали ниједног посланика, а да му нисмо објавили: Нема истинског бога осим Мене, зато само Мене обожавај!“ [Ел-Енбија': 25] Аллах Узвишени наводи речи Његових посланика Нуха, Худа, Салиха и Шуајба, који су казали својим народима:

﴿...اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ...﴾

„Обожавајте Аллаха, ви другог бога осим Њега немате.“ [Ел-Е'араф: 59] Ово је позив свих посланика, на шта указују и два претходна ајета. И сами непријатељи посланика су признали да су им посланици наређивали да обожавају само Аллаха и да напусте божанства која се обожавају мимо Њега, као што Слављени и Узвишени каже у казивању о народу Ад, да су рекли Худу, нека је на њега мир и спас:

﴿...أَجِئْتَنَا لِنَعْبُدَ اللَّهَ وَحْدَهُ وَنَذَرَ مَا كَانَ يَعْبُدُ آبَاؤُنَا...﴾

„...Зар си нам дошао зато да само Аллаха обожавамо, а да напустимо оне које су преци наши обожавали...“ [Ел-Е'араф: 70] Рекао је Узвишени Аллах о Курејшијама, када их је наш посланик Мухаммед, нека је с њим спас и мир Божији, позвао да обожавају јединог Аллаха, и

да напусте све што су обожавали поред Њега, попут мелека, добрих људи, кипова, дрвећа и другог:

(أَجْعَلِ الْآلِهَةَ إِلَهًا وَاحِدًا إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ عُجَابٌ ﴿٥﴾)

„Зар он да богове сведе на једног Бога?! То је, заиста, нешто веома чудно!“ [Сад: 5] И рекао је Аллах, слављени и узвишени, о њима:

(إِنَّهُمْ كَانُوا إِذَا قِيلَ لَهُمْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ يَسْتَكْبِرُونَ ﴿٦﴾ وَيَقُولُونَ آيُنَا لَنَرَكُوعًا إِلَهَيْنَا لِشَاعِرٍ مُّجْنُونٍ ﴿٧﴾)

„Кад им је говорено: „Нема истинског божанства осим Аллаха!“ Они су се, заиста, охолили

и говорили су: „Зар да напустимо наша божанства због једног лудог песника?!“ [Ес-Сафат: 35-36] Дакле, ајети на ову тему су многобројни.

Из наведених ајета и хадиса јасно се види, а молим Аллаха да и мени и теби подари разумевање вере и исправан увид у право Господара свих светова, да ове дове и врсте тражења помоћи, које си поменуо у свом питању, све спадају у велики ширк. Оне то јесу, јер представљају ибадет некоме мимо Аллаха и тражење онога што само Он може дати, од мртвих и одсутних. Ово је чак горе од ширка

пређашњих народа, јер су они чинили ширк само у благостању. А у тешкоћама, искрено Аллаха обожавају, јер знају да је Он, Узвишени, једини кадар да их из невоље избави, као што је Узвишени у Својој Књизи рекао о тим многобошцима:

﴿فَإِذَا رَكِبُوا فِي الْفُلِكِ دَعَوْا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ فَلَمَّا نَجَّاهُمْ إِلَى الْبَرِّ إِذَا هُمْ يُشْرِكُونَ﴾^(١٥)

„Кад се у лађе укрцају, Аллаха моле, предајући Му се искрено, а када их Он доведе до копна, одмах друге поред Њега обожавају.“ [Ел-Анкебут: 65] И рекао је Аллах, слављени и узвишени, обраћајући им се у другом ајету:

﴿وَإِذَا مَسَّكُمُ الضُّرُّ فِي الْبَحْرِ ضَلَّ مَنْ تَدْعُونَ إِلَّا إِلَٰهَ فَلَمَّا تَجَنَّبَكُمْ إِلَى الْبَرِّ أَعْرَضْتُمْ وَكَانَ الْإِنْسَنُ كَفُورًا﴾^(١٦)

„Кад вас на мору невоља задеси, тад нема оних којима се иначе молите, постоји само Он. А кад вас Он на копно спаси, ви окрећете главе – човек је увек незахвалан!“ [Ел-Исра': 67]

Па ако неко од ових каснијих незнабожаца каже: „Ми не мислимо да они сами по себи користе, нити да сами по себи лече наше болеснике, нити да нам сами по себи корист прибављају, нити да нам сами по себи штету наносе, већ ми само желимо да се они за нас

заузму код Узвишеног Аллаха у вези с тим?“

Одговор на то јесте да је управо то био циљ и намера првих неверника. Њихова намера није била да њихова божанства сама по себи стварају, опскрбљују, доносе корист или наносе штету, јер то побија оно што је Бог о њима споменуо у Кур'ану, већ су желели њихово заузимање и углед, и да их она приближе Богу, као што је то рекао Узвишени:

﴿وَيَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ وَيَقُولُونَ هَؤُلَاءِ شُفَعَاؤُنَا عِنْدَ اللَّهِ...﴾

„Они, поред Аллаха, обожавају оно што не може нити да им науди нити да им какву корист донесе, и говоре: Ови се за нас заузимају код Аллаха...“ [Јунус: 18] А Узвишени Аллах им је на то узвратио речима:

﴿...قُلْ أَتُنَبِّئُونَ اللَّهَ بِمَا لَا يَعْلَمُ فِي السَّمَوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ سُبْحَنَهُ وَتَعَالَى عَمَّا يُشْرِكُونَ﴾

„Реци: Зар да Аллаха обавештавате да на небесима и на Земљи постоји нешто што Он не зна да постоји?! Узвишен је Он и врло високо у односу на оне које Му придружују.“ [Јунус: 18] Он, нека је Узвишен, појаснио је да не зна ни на небесима ни на Земљи за заступника код Себе онаквог каквог прижељкују незнабошци. А оно

за чије постојање Аллах не зна, то и не постоји, јер Њему, нека је Узвишен, ништа није скривено. И каже Узвишени:

﴿تَنْزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ ﴿١﴾ إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ فَاعْبُدِ اللَّهَ مُخْلِصًا لَهُ الدِّينَ ﴿٢﴾ أَلَا لِلَّهِ الدِّينُ الْخَالِصُ وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَىٰ إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فِي مَا هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ۖ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ كَاذِبٌ كَفَّارٌ ﴿٣﴾﴾

„Књигу објављује Аллах, Силни и Мудри!

Ми ти, заиста, објављујемо Књигу, праву истину, па обожавај само Аллаха, искрено верујући у Њега.

А зар чисто веровање не припада само Аллаху? А они који поред Њега узимају заштитнике говоре: „Ми их обожавамо само зато да би нас што више приближили Аллаху.“ Аллах ће њима, заиста, да пресуди о ономе у чему су се они разилазили. Аллах никако неће да упуту на Прави пут онога ко је лажљивац и неверник.“ [Ез-Зумер: 1-3]

Веровање овде значи: ибадет, а то је покорност Аллаху и Његовом Посланику, саллаллаху алејхи ве селлем, као што је већ споменуто. У то спадају: дова и тражење излаза, страх и нада, клање (приношење жртве) и заветовање, као и намаз, пост и друго што су

наредили Аллах и Његов Посланик. Узвишени је, стога, појаснио да се обожавање чини само Њему, и да је људима обавеза да обожавање искрено упућују само Њему, Узвишеном; јер је Његова наредба Посланику, нека је Аллахов благослов и мир на њега, да искрено обожава само Њега, уједно и наредба свим припадницима овог уммета.

Након тога Узвишени Аллах појашњава стање неверника, па каже:

﴿...وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَى...﴾

„А они који поред Њега узимају заштитнике говоре: Ми их обожавамо само зато да би нас што више приближили Аллаху.“ [Ез-Зумер: 3] Па им је Узвишени Аллах одговорио:

﴿...إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فِي مَا هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ كَاذِبٌ كَفَّارٌ﴾

„Аллах ће њима, заиста, да пресуди о ономе у чему су се они разилазили. Аллах никако неће да упуту на Прави пут онога ко је лажљивац и неверник.“ [Ез-Зумер: 3] Свевишњи Аллах је у овом племенитом ајету обавестио да неверници обожавају заштитнике поред Њега само зато да би их они што више Аллаху приближили; а то је

намера неверника, и некадашњих и садашњих. А Свевишњи Аллах је то оповргнуо Својим речима:

﴿...إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فِي مَا هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ كَاذِبٌ كَفَّارٌ﴾

„Аллах ће њима, заиста, да пресуди о ономе у чему су се они разилазили. Аллах никако неће да упути на Прави пут онога ко је лажљивац и неверник.“ [Ез-Зумер: 3] Свевишњи Бог је тако појаснио да је лажна њихова тврдња да их њихова божанства приближавају Богу, као и њихово неверство које се огледало у обожавању тих божанстава. На основу тога, свако иоле разуман зна да се неверство првих неверника огледало управо у томе што су узимали веровеснике, богоугоднике, дрвеће, камење и друга створења као посреднике између себе и Бога. И њихово веровање да они услишавају потребе без дозволе и задовољства Узвишеног Аллага, као што се министри заузимају код краљева, те су Га, Величанственог, поредили са краљевима и владарима. Они говоре: „Као што онај ко има неку потребу код владара или вође тражи заступништво преко његових блиских сарадника и министара, тако се и ми приближавамо Аллаху обожавањем Његових

посланика и штићеника.“ А то је највећа неистина, јер Он, слављен нека је, нема Себи сличног, нити се може поредити са Својим створењима. Нико се код Њега не може заузимати осим са Његовом дозволом, а Он дозволу даје само следбеницима тевхида. Он, Узвишени, све може и све зна, и Он је најмилостивији. Он се никога не боји нити од кога страхује, јер је Он, слављен нека је, изнад Својих робова и са њима поступа онако како Он хоће. За разлику од владара и вођа, они немају моћ над свим стварима, те су им стога потребни они који ће им помоћи у ономе што не могу сами постићи, попут њихових министара, блиских сарадника и војника. Такође, потребно је да им се пренесу потребе оних за које не знају, па су им зато потребни они из редова њихових министара и блиских сарадника који ће тражити њихову наклоност и задовољство. А Господар, Узвишени и Величанствени, Он је, нека је узвишен, независан о свим Својим створењима, и милостивији је према њима од њихових мајки. Он је Праведни Владар Који ствари поставља на њихова места, сходно Својој мудрости, знању и моћи, те није дозвољено да се Он пореди са Својим створењима ни на који начин. Стога је Узвишени у Својој Књизи појаснио: да су мушрици признавали да је Он

Створитељ, Опскрбитељ и Управитељ, и да је Он Тај који се одазива невољнику, отклања зло, оживљава и усмрћује, поред других Његових узвишених дела. Спор између многобожаца и посланика водио се око искреног обожавања јединог Аллаха, као што каже Узвишени:

﴿وَلَيْنِ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَهُمْ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ...﴾

„А ако их упиташ ко их је створио, сигурно ће да кажу: Аллах!“... [Ез-Зухруф: 87] И каже Узвишени:

﴿قُلْ مَنْ يَرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ أَمْنَ يَمْلِكُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَرَ وَمَنْ يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَمَنْ يُدَبِّرُ الْأَمْرَ فَسَيَقُولُونَ اللَّهُ فَقُلْ أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٥٠﴾﴾

Упитај: „Ко вас опскрбљује са неба и из земље?“ Или: „Ко влада слухом и видом, ко изводи живо из неживог и из живог неживо, и ко управља свиме?“ „Аллах“, рећи ће они. А ти реци: „Па зар се Аллаха не бојите?!“ [Јунус: 31] Дакле, ајети на ову тему су многобројни.

Претходно су наведени ајети који доказују да је спор између посланика и народа био управо око искреног обожавања само Аллаха, као што каже Узвишени:

﴿وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنْ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ...﴾

„Ми смо сваком народу посланика послали који им је наређивао: Аллаха обожавајте, а ђавола се клоните...” [Ен-Нахл: 36], као и други ајети у овом значењу; А Узвишени је на многим местима у Својој Часној Књизи појаснио питање заузимања, па вели Узвишени:

{...مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ...}

„Ко може пред Њим да се заузима без Његовог допуштења?!” [Ел-Бекара: 255] Рекао је Узвишени:

{وَكَمْ مِّن مَّلَكٍ فِي السَّمَوَاتِ لَا تُغْنِي شَفَاعَتُهُمْ شَيْئًا إِلَّا مِنْ بَعْدِ أَنْ يَأْذَنَ اللَّهُ لِمَن يَشَاءُ وَيَرْضَىٰ ﴿٢٥٥﴾}

„А колико на небесима има анђела чије заузимање никоме неће да буде од користи, све док Аллах то не дозволи ономе коме Он хоће и у корист онога којим је задовољан.” [Ен-Неџм: 26]

А у опису мелека рече:

{...وَلَا يَشْفَعُونَ إِلَّا لِمَنِ ارْتَضَىٰ وَهُمْ مِّنْ حَشِيَّتِهِ مُشْفِقُونَ}

„...и они се заузимају само за оног са којим је Он задовољан, а и сами су, из страхопоштовања према Њему, богобојазни.” [Ел-Енбија': 28]

И обзнанио је Узвишени да није задовољан куфром (неверовањем) Својих робова, већ је задовољан њиховом захвалношћу. А захвалност јесте исповедање Његове једноће и покорност

Њему кроз дела. Узвишени каже:

﴿إِنْ تَكْفُرُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ عَنْكُمْ وَلَا يَرْضَىٰ لِعِبَادِهِ الْكُفْرَ وَإِنْ تَشْكُرُوا يَرْضَهُ لَكُمْ...﴾

Ако ви будете неверници – па Аллах од вас не зависи, али Он није задовољан ако су слуге Његове неверници, а задовољан је вама ако будете захвални...“ (Ез-Зумер: 7)

У Бухаријином Сахиху се преноси од Ебу Хурејре, радијаллаху 'анху, да је рекао: „О Аллахов Посланиче! Ко ће се највише усрећити твојим заузимањем?“ Рекао је:

«مَنْ قَالَ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ خَالِصًا مِنْ قَلْبِهِ».

„Ко искрено каже: ‘Нема божанства осим Аллаха’ из свога срца.“ или је казао:

«مِنْ نَفْسِهِ».

„Од своје душе.“

А у Сахиху се преноси од Енеса, Аллах био задовољан њиме, да је Посланик, нека је Аллахов благослов и мир на њега, рекао:

«لِكُلِّ نَبِيٍّ دَعْوَةٌ مُسْتَجَابَةٌ، فَتَعَجَّلْ كُلُّ نَبِيٍّ دَعْوَتَهُ، وَإِنِّي اخْتَبَأْتُ دَعْوَتِي شَفَاعَةً لِّأُمَّتِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ، فَهِيَ نَائِلَةٌ إِنْ شَاءَ اللَّهُ مِنْ مَاتَ مِنْ أُمَّتِي لَا يُشْرِكُ بِاللَّهِ شَيْئًا».

„Сваки веровесник има дову која му бива услишена, па је сваки веровесник пожурео са својом довом, а ја сам своју дову сачувао као

заступништво за свој уммет на Судњем дану, те ће она, ако Аллах да, обухватити свакога из мог уммета ко умре не чинећи Аллаху ширк.“ Дакле, хадиси на ову тему су многобројни.

Сви наведени ајети и хадиси указују на то да је обожавање право само Аллаха и да није дозвољено да се ишта од тога усмери икоме другоме мимо Аллаха, ни посланицима нити другима, и да заговорништво припада само Узвишеном Аллаху, као што је Узвишени рекао:

﴿قُلْ لِلَّهِ الشَّفَعَةُ جَمِيعًا...﴾

„Реци: ‘Свако заговарање припада Аллаху...’“ [Ез-Зумер: 44] И нико је не заслужује осим ако Он дозволи заступнику и буде задовољан оним за кога се заузима, а Он, Узвишени, није задовољан ничим осим једнобоштвом - као што је већ речено -. Сходно томе, многобошци немају никаквог удела у заговарању, а Аллах је то појаснио Својим речима:

﴿فَمَا تَنْفَعُهُمْ شَفَعَةُ الشَّافِعِينَ﴾

„Њима неће да користи посредовање посредника.“ [Ел-Мудессир: 48] И каже Узвишени:

﴿...مَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ حَمِيمٍ وَلَا شَفِيعٍ يُطَاعُ﴾

„Неверници неће имати ни блиског

пријатеља ни посредника чији заговор би био услишан.“ [Гафир: 18]

Познато је да је зулум (неправда) у свом апсолутном значењу управо ширк (приписивање Аллаху судруга), о чему сведоче речи Узвишеног:

﴿...وَالْكَافِرُونَ هُمُ الظَّالِمُونَ﴾

„а неверници су прави неправедници!“ [Ел-Бекара: 254] И каже Узвишени:

﴿...إِنَّ الشِّرْكَ لَظُلْمٌ عَظِيمٌ﴾

„незнабоштво је, збиља, велико насиље.“ [Локман: 13]

А што се тиче онога што је споменуто у питању, од говора неких суфија у месџидима и на другим местима: „Аллаху, донеси салават на онога кога си учинио узроком цепања Твојих величанствених тајни, и избијања Твојих милостивих светала, па је постао заступник божанске присутности и наследник Твојих суштинских тајни... итд.“

Одговор је да овакав и њему сличан говор спада у претеривање, на које је упозорио наш Посланик Мухаммед, саллаллаху алејхи ве селлем, у хадису који бележи Муслим у своме Сахиху од Абдуллаха ибн Мес'уда, радијаллаху анху, да је Аллахов Посланик, саллаллаху алејхи

ве селлем, рекао:

«هَلَكَ الْمُتَنَطِّعُونَ» قَالَهَا ثَلَاثًا.

„Пропали су они који претерују“ – и то је рекао три пута.

Рекао је Имам Хаттаби, Аллах му се смиловао: „Онај који се удубљује у нешто, претерујући у истраживању тога; на начин следбеника келама који улазе у оно што их се не тиче, и залазе у оно што њихови умови не могу досегнути.“

Ебу-с-Се'адат Ибну-л-Есир вели: Они који продубљују и претерују у говору, говорећи из дна грла. Узето је од ријечи ен-нета'у, а то је највиши део непца. Затим се израз почео користити за свако удубљење, односно крајност у речима и делима.

На основу онога што су навела ова два имама, стручњака за арапски језик, постаје јасно вама, и свакоме ко има и најмање разумевања, да овакав начин упућивања благослова и мира на нашег Веровесника и првака, Аллаховог Посланика, нека је Аллахов благослов и мир на њега, спада у забрањено претеривање. Прописано је муслиману у овом погледу да истражује и следи веродостојан начин који се преноси од Аллаховог Посланика, саллаллаху алејхи ве селлем, о форми доношења салавата и селама на њега, и то је сасвим довољно.

Пример тога је и предаја коју бележе Бухарија и Муслим у своја два Сахиха од Ка'ба б. 'Уџре, радијаллаху 'анху, да су асхаби, радијаллаху 'анхум, упитали: „Аллахов Посланиче! Аллах нам је наредио да доносимо салават на тебе, па како да доносимо салават на тебе?“ Па је он рекао:

«قُولُوا: اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ وَعَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ، وَبَارِكْ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ كَمَا بَارَكْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ وَعَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ».

«Реците: „Аллаху мој, донеси салават на Мухаммеда и на његову породицу као што си донио салават на Ибрахима и на његову породицу. Заиста си Ти Хваљени и Слављени. И благослови Мухаммеда и његову породицу као што си благословио Ибрахима и његову породицу. Заиста си Ти Хваљени и Слављени.“»

У два Сахиха се преноси од Ебу Хумејда Ес-Са'идија, радијаллаху 'анху, да су упитали: „Аллахов Посланиче, како да на тебе доносимо салават?“, а он каза:

«قُولُوا: اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى أَزْوَاجِهِ وَذُرِّيَّتِهِ كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ، وَبَارِكْ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى أَزْوَاجِهِ وَذُرِّيَّتِهِ كَمَا بَارَكْتَ عَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ».

„Реците: Аллаху мој, донеси салават на Мухаммеда и на његове супруге и његово

потомство, као што си донио салават на Ибрахимову породицу, и благослови Мухаммеда и његове супруге и његово потомство, као што си благословио Ибрахимову породицу. Заиста си Ти Хваљени и Слављени.“

У Муслимовом Сахиху преноси Ебу Мес'уд ел-Енсари, радијаллаху 'анху, како је Бешир б. Са'д рекао: „Аллахов Посланиче! Аллах нам је наредио да доносимо салават на тебе, па како ћемо доносити салават на тебе?“ Посланик је зашутио, а затим рекао:

«قُولُوا: اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ؛ كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ، وَبَارِكْ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ؛ كَمَا بَارَكْتَ عَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ فِي الْعَالَمِينَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ، وَالسَّلَامُ كَمَا عَلِمْتُمْ».

„Реците: ,Аллаху мој, донеси салават на Мухаммеда и на његову породицу, као што си донио салават на Ибрахимову породицу, и благослови Мухаммеда и његову породицу, као што си благословио Ибрахимову породицу међу световима, заиста си Ти Хваљени и Слављени, а поздрав је онакав какав већ знате.“

Ове и сличне речи, као и друге које су потврђене од Посланика, мир и благослов Аллахов нека су на њега, су оне које муслиман треба користити када шаље благослов и мир на Аллаховог Посланика, мир и благослов Аллахов

нека су на њега; јер је Посланик, мир и благослов Аллахов нека су на њега, најбоље знао шта је прикладно да се користи у вези с њим, као што је и најбоље знао које речи треба користити у вези с његовим Господаром.

Што се тиче новоуведених израза, као и оних који могу имати неисправно значење, попут израза споменутих у питању, њих не треба користити. То је због измена које садрже, могућности да буду протумачене на погрешан начин, а и зато што су у супротности са изразима које је одабрао Аллахов Посланик, нека је Аллахов благослов и мир на њега, и којима је упутио свој народ. А он је, од свих створења, био најученији, најискренији саветник и најудаљенији од извештачености. Нека су на њега најлепши благослови и мир од његовог Господара.

Надамо се да је у ономе што смо навели од доказа о суштини монотеизма и вишебоштва, о разлици између ранијих и каснијих вишебожаца у овом погледу, те о прописаном начину благосиљања Посланика, нека је Божји мир и благослов над њим, довољно и уверљиво за трагаоца за истином. А што се тиче онога ко нема жељу да спозна Истину, он је следбеник своје страсти. Узвишени Аллах каже:

﴿فَإِنْ لَمْ يَسْتَجِيبُوا لَكَ فَاعْلَمْ أَنَّمَا يَتَّبِعُونَ أَهْوَاءَهُمْ وَمَنْ أَضَلُّ مِمَّنِ اتَّبَعَ هَوَاهُ بِغَيْرِ هُدًى مِنَ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ﴾

„Па ако ти се не одазову, онда знај да се они поводе једино за страстима својим. А зар је ико горе залутао од оног који следи страст своју, а не Аллахову упуту? Аллах, заиста, неће указати на Прави пут народу који је неправедан према себи.“ [Ел-Касас: 50]

Узвишени је у овом племенитом ајету појаснио да се људи, према Упути и вери Истине с којом је Аллах послао Свог посланика Мухамеда, нека је Аллахов благослов и мир на њега, деле на две врсте:

Први: покоран Аллаху и Његовом Посланику.

Други: онај који следи своју страст; затим је Узвишени обавестио да нема никог у већој заблуди од онога ко следи своју страст без упуте од Бога.

Молимо Алаха Узвишеног да нас сачува од слеђења страсти, те да нас, вас и сву нашу браћу учини од оних који се одазивају Аллаху и Његовом Посланику, саллалаху алејхи ве селлем, који величају Његов закон и упозоравају на све што се Његовом закону супротставља, од новотарија и страсти. Он је, уистину, Велики добротинитељ и Племенит.

Нека је салават и селам на Његова роба и
Посланика, нашег веровесника Мухамеда,
његову часну породицу, асхабе и све оне који их
у добру следе до Судњега дана.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Пета посланица:

Пропис обележавања Веровесниковог мевлуда и других мевлуда

Хвала Аллаху, и нека је салават и селам на Његовог Посланика, на његову породицу и асхабе, и на све оне који следе његову упућу.

А затим: Поновљено је питање од многих о пропису прославе мевлуда - рођендана Посланика, нека је Аллахов благослов и мир на њега, устајања њему током тога, доношења селама на њега, и других ствари које се чине приликом мевлуда.

Одговор је да није дозвољено обележавати рођендан Посланика, саллаллаху алејхи ве селлем, нити било кога другог, јер је то новотарија уведена у веру коју није чинио Посланик, саллаллаху алејхи ве селлем, нити његови праведни халифе, нити други асхаби, радијаллаху анхум, нити таби'ини који су их у добру следили у одабраним генерацијама. А они су најбоље познавали Суннет, и њихова љубав према Аллаховом Посланику, саллаллаху алејхи ве селлем, и слеђење његовог шеријата били су потпунији од оних који су дошли после њих. Узвишени Аллах је рекао у Својој јасној Књизи:

﴿...وَمَا آتَاكُمُ الرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا نَهَاكُمْ عَنْهُ فَانْتَهُوا...﴾

„Оно што вам Посланик да, то прихватите, а оно што вам забрани - оставите...”

[Ел-Хашр: 7] Рекао је Узвишени Аллах:

﴿...فَلْيَحْذَرِ الَّذِينَ يُخَالِفُونَ عَنْ أَمْرِهِ أَنْ تُصِيبَهُمْ فِتْنَةٌ أَوْ يُصِيبَهُمْ

عَذَابٌ أَلِيمٌ﴾

„Нека се припазе они који поступају супротно његовом наређењу да их не стигне какво искушење, или да их не снађе болна патња.” [Ен-Нур: 63] Узвишени Аллах каже:

﴿لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِّمَن كَانَ يَرْجُوا اللَّهَ وَالْيَوْمَ

الْآخِرَ وَذَكَرَ اللَّهَ كَثِيرًا﴾

„Ви у Аллаховом Посланику имате диван узор за оног који се нада Аллаховој милости и награди на будућем свету и који често Аллага спомиње.” [Ел-Ахзаб: 21] И каже Узвишени Аллах:

﴿وَالسَّابِقُونَ السَّابِقُونَ أُولَئِكَ الْمُقَدَّمُونَ وَالْأُولَئِكَ الْأَنْصَارُ وَالَّذِينَ اتَّبَعُوهُمْ بِإِحْسَانٍ

رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ وَأَعَدَّ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ

فِيهَا أَبَدًا ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ﴾

„Аллах је задовољан првим муслиманима, исељеницима из Мекке и становницима

Медине, и свима онима који их следе радећи добра дела. А и они су задовољни Њиме. За њих је Бог припремио рајске баште, кроз које теку реке, и они ће вечно и заувек да борава у њима. То је велики успех.“ [Ет-Тевба: 100] И каже Узвишени Аллах:

﴿...الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتِمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيتُ لَكُمُ
الْإِسْلَامَ دِينًا...﴾

„Данас сам вам веру вашу усавршио и благодат Своју према вама употпунио и задовољан сам да вам ислам буде вера.“ [Ел-Маиде: 3] Многобројни су ајети на ову тему. Преноси се да је Аллахов Посланик, саллалаху алејхи ве селлем, рекао:

«مَنْ أَحْدَثَ فِي أَمْرِنَا هَذَا مَا لَيْسَ مِنْهُ فَهُوَ رَدٌّ».

„Ко уведе у веру нешто што није од ње, то ће бити одбијено.“ * Такође је Посланик, саллаллаху алејхи ве селлем, рекао у другом хадису:

«عَلَيْكُمْ بِسُنَّتِي وَسُنَّةِ الْخُلَفَاءِ الرَّاشِدِينَ الْمَهْدِيِّينَ مِنْ بَعْدِي، تَمَسَّكُوا بِهَا، وَعُضُّوا عَلَيْهَا بِالنَّوَاجِذِ، وَإِيَّاكُمْ وَمُحَدَّثَاتِ الْأُمُورِ، فَإِنَّ كُلَّ مُحَدَّثَةٍ بِدْعَةٌ وَكُلُّ بِدْعَةٍ ضَلَالَةٌ».

„Држите се мога суннета и суннета праведних и упућених халифа након мене,

чврсто се тога држите и кутњацима га стегните. И чувајте се новотарија, јер је свака новост у вери новотарија, а свака новотарија је заблуда.“ У ова два хадиса је строго упозорење на увођење новотарија и поступање по њима.

Увођење оваквих мевлуда подразумева да Узвишени Аллах није усавршио веру за овај уммет, те да Посланик, саллаллаху алејхи ве селлем, није пренео оно по чему је уммет требао да поступа, све док нису дошли ови потоњи и у Аллахов закон увели оно што Он није дозволио, тврдећи да их то приближава Аллаху. Ово, без сумње, представља велику опасност, и приговор Узвишеном Аллаху и Његовом Посланику, саллаллаху алејхи ве селлем. Аллах Узвишени је Својим робовима усавршио веру, и употпунио им Своју благодат, а Посланик, саллаллаху алејхи ве селлем, је доставио јасну поруку, и није оставио ниједан пут који води у Рај, а удаљава од Ватре, а да га није објаснио уммету, као што је потврђено у веродостојном хадису од Абдуллаха ибн Амра, радијаллаху анху, да је Аллахов Посланик, саллаллаху алејхи ве селлем, рекао:

«مَا بَعَثَ اللَّهُ مِنْ نَبِيٍّ إِلَّا كَانَ حَقًّا عَلَيْهِ أَنْ يَدُلَّ أُمَّتَهُ عَلَى خَيْرٍ مَا يَعْلَمُهُ لَهُمْ، وَيُنْذِرَهُمْ شَرًّا مَا يَعْلَمُهُ لَهُمْ».

„Нема ниједног веровесника којег је Аллах

послао, а да му дужност није била да свој народ упутити на добро које за њих зна, и да их упозори на зло које за њих зна.“ Бележи га Муслим у свом Сахиху.

Познато је да је наш Веровесник, саллаллаху алејхи ве селлем, најбољи од свих веровесника и он је последњи подланик, те да је на најпотпунији начин доставио Објаву и саветовао. Да је прослављање мевлуда део вере којом је Узвишени Аллах задовољан, Посланик, саллаллаху алејхи ве селлем, би то појаснио своме уммету, или би то чинио за свога живота, или би то чинили његови асхаби, радијаллаху анхум. Пошто се ништа од тога није десило, познато је да то није од ислама, већ је то од новотарија на које је Посланик, саллаллаху алејхи ве селлем, упозорио свој уммет, као што је то претходно споменуто у хадисима. Дакле, ајети и хадиси на ову тему су многобројни.

Једна скупина учењака је јасно осудила мевлуде и упозорила на њих, поступајући у складу са споменутим и другим доказима. Међутим, неки од каснијих учењака су се томе успротивили, па су га дозволили под условом да не садржи ништа од забрањених ствари, попут претеривања у погледу Аллаховог Посланика, саллаллаху алејхи ве селлем, мешања жена и мушкараца, употребе музичких инструмената и

других ствари које чисти шеријат забрањује, сматрајући да спада у добре новотарије.

Шеријатско правило јесте: вратити оно у чему су се људи разишли Аллаховој Књизи и суннету Његовог Посланика, Мухаммеда, саллаллаху алејхи ве селлем, као што каже Узвишени Аллах:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِيَ الْأَمْرِ مِنْكُمْ فَإِن تَنَزَعْتُمْ فِي شَيْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ وَالرَّسُولِ إِن كُنتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ذَلِكَ خَيْرٌ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا ٥٩﴾

„О ви који верујете, покоравајте се Аллаху и покоравајте се Посланику и надлежнима између вас. А ако се у нечему не слажете, обратите се Аллаху и Посланику, ако верујете у Аллаха и Последњи дан. Тако је боље и лепше поступити.“ [Ен-Ниса', 59] И каже Узвишени Аллах:

﴿وَمَا اخْتَلَفْتُمْ فِيهِ مِنْ شَيْءٍ فَحُكِّمُوهُ إِلَى اللَّهِ...﴾

„А у чему год се ви разишли, пресуда за то је код Аллаха ...“ [Еш-Шура, 10]

Вратили смо ово питање, а то је прослављање мевлуда, на Књигу Узвишеног Аллаха, и нашли смо да нам она наређује да следимо Посланика, нека је Аллахов благослов и мир на њега, у ономе што је донео, упозорава нас на оно што је

забранио, и обавештава нас да је Узвишени Аллах овом уммету усавршио веру. А ово прослављање није од онога што је донео Посланик, нека је Аллахов благослов и мир на њега; стога није од вере коју нам је Аллах усавршио и у којој нам је наредио да следимо Посланика.

И то смо, такође, проверили у суннету Посланика, саллаллаху алејхи ве селлем, па нисмо у њему нашли да је он то чинио, нити да је то наредио, нити да су то чинили његови асхаби. Из тога смо спознали да то није од вере, већ да спада у уведене новотарије и опонашање следбеника Књиге, Јевреја и кршћана, у њиховим празницима.

Тиме постаје јасно свакоме ко има и најмање разборитости, жељу за истином и ко је праведан у њеном тражењу: да обележавање мевлуда не спада у исламску веру, већ спада у уведене новотарије, које су нам Узвишени Аллах и Његов Посланик, саллаллаху алејхи ве селлем, наредили да напустимо и да их се чувамо. И да се разуман човек не треба заварати мноштвом оних који то чине, ма где били, јер се истина не препознаје по мноштву њених следбеника, већ по верским доказима, као што каже Узвишени Аллах о Јеврејима и хришћанима:

﴿وَقَالُوا لَنْ يَدْخُلَ الْجَنَّةَ إِلَّا مَنْ كَانَ هُودًا أَوْ نَصْرَىٰ تِلْكَ أَمَانِيُّهُمْ قُلْ هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ﴾

„Они говоре: ‘У рај неће ући нико осим онај ко буде Јевреј или хришћанин!’ То су пусте жеље њихове. Реци: ‘Дајте свој доказ, ако истину говорите!’“ (Ел-Бекара, 111) И каже Узвишени Аллах:

﴿وَإِنْ تُطِيعْ أَكْثَرُ مَنْ فِي الْأَرْضِ يُضِلُّوكَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ...﴾

„Ако би се ти покоравао већини оних који живе на Земљи, они би те од Аллаховог пута одвратили...“ [Ел-Ен'ам: 116]

Штавише, већина ових обележавања мевлуда не само да су новотарија, већ у себи садрже и друге покућене ствари, попут мешања жена и мушкараца, употребе песама и музичких инструмената, конзумирања опојних пића и дрога, и других зала. Међутим, у томе се може десити и нешто много веће, а то је велики ширк. Он се огледа у претеривању у погледу Посланика, саллаллаху алејхи ве селлем, или других добрих људи (евлија), упућивањем дове њима, тражењем помоћи и подршке од њих, те веровањем да они познају невидљиви свет (гајб). Ово и слична неверничка дела чине многи људи приликом прославе рођендана Посланика, саллаллаху алејхи ве селлем, или

других које називају 'евлијама'. Поуздано се преноси од Аллаховог Посланика, саллаллаху алејхи ве селлем, да је рекао:

«إِيَّاكُمْ وَالْغُلُوفِي الدِّينِ، فَإِنَّمَا أَهْلَكَ مَنْ كَانَ قَبْلَكُمْ الْغُلُوفِي الدِّينِ».

„Чувајте се претеривања у вери, јер је оно уништило оне пре вас.“ Посланик, саллаллаху алејхи ве селлем, казао је:

«لَا تُظْرُونِي كَمَا أَظَرَتِ النَّصَارَى ابْنَ مَرْيَمَ، إِنَّمَا أَنَا عَبْدٌ، فَقُولُوا: عَبْدُ اللَّهِ وَرَسُولُهُ».

„Не уздижите ме као што су кршћани уздигли сина Мерјеминог! Ја сам само Аллахов роб. Зато говорите: 'Аллахов роб и Његов Посланик!'“ Хадис (предају) бележи Бухари у своме Сахиху, од Омера, радијаллаху анху.

Заиста је чудно и несхватљиво да су многи људи ревносни и да се труде да присуствују овим новотарским обележавањима и да их бране, док истовремено изостају са онога што им је Узвишени Аллах учинио обавезним, попут џума-намаза и намаза у џемату. На то се уопште не базирају, нити сматрају да су тиме починили велики преступ. Нема сумње да је то последица слабости имана, недостатка проицљивости и мноштва разних греха и непокорности које су прекриле срца. Молимо Аллаха за заштиту, за нас и за све остале муслимане.

У то спада и веровање неких да Посланик, нека је Аллахов благослов и мир на њега, присуствује прослави мевлуда, због чега му они устају у знак добродошлице и поздрава. Ово је једна од највећих заблуда и најружније незнање, јер Посланик, нека је Аллахов благослов и мир на њега, не излази из свог кабура пре Судњег дана, не ступа у везу ни са ким од људи, нити присуствује њиховим скуповима. Он борави у свом кабуру све до Судњег дана, док је његова душа у највишем Илијјуну, код свога Господара, у Кући почаста, као што каже Узвишени Аллах:

(ثُمَّ إِنَّكُمْ بَعْدَ ذَلِكَ لَمَيِّتُونَ ﴿١٥﴾ ثُمَّ إِنَّكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ تُبْعَثُونَ ﴿١٦﴾)

„Ви ћете, после тога, заиста, да помрете, затим ћете, на Судњем дану, да будете оживљени.“ [Ел-Му'минун: 15, 16]

Посланик, саллаллаху алејхи ве селлем, рекао је:

«أَنَا أَوَّلُ مَنْ يَنْشَقُّ عَنْهُ الْقَبْرُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ، وَأَنَا أَوَّلُ شَافِعٍ، وَأَوَّلُ مُشَفَّعٍ.»

«Ја сам први чији ће се гроб отворити на Судњем дану, и ја сам први заступник, и први чије ће заступништво бити прихваћено.» Најбољи благослов и мир од Господара његова нека су на њега.

Ова два племенита ајета и племенити хадис,

као и сви други ајети и хадиси сличнога значења, указују на то да ће Посланик, нека је мир над њим и Божја милост, и остали мртви, изаћи из својих кабура тек на Судњем дану. Ово је ствар о којој су сагласни сви муслимански учењаци и међу њима нема разилажења. Зато сваки муслиман треба да обрати пажњу на ове ствари и да се чува новотарија и празноверја које су увеле незналице и њима слични, а за које Аллах није објавио никакав доказ. А Аллах је Онај од Којег се помоћ тражи, на Њега се ослањамо и нема снаге нити моћи осим с Њим.

Доношење благослова и мира на Аллаховог Посланика, саллаллаху алејхи ве селлем, једно је од најбољих дела и ибадета, као што каже Узвишени Аллах:

﴿إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا﴾

„Заиста Аллах и Његови анђели благосиљају Веровесника. О ви који верујете, благосиљајте га и ви и шаљите му поздрав срдачни!“ [Ел-Ахзаб: 56] Посланик, саллаллаху алејхи ве селлем, рекао је:

«مَنْ صَلَّى عَلَيَّ وَاحِدَةً؛ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ بِهَا عَشْرًا».

„Ко на мене донесе један салават, Аллах ће на њега донети десет салавата.“ Доношење

салавата је прописано у свако доба и потврђено на крају сваког намаза, штавише, обавезно је код једне групе учењака на последњем тешехуду (седењу) сваког намаза. Посебно је препоручена као суннет у многим приликама; након езана, приликом спомена његовог имена, саллаллаху 'алејхи ве селлем, на дан џуме и у ноћи уочи ње, као што на то указују многи хадиси.

Аллаха Узвишеног молимо да нас и остале муслимане упути да разумемо Његову веру и да на томе устрајемо, те да свима подари да се држе суннета и да се чувамо новотарија, а Он је Велики добротинитељ и Племенит.

Нека је салават и селам на нашег веровесника Мухамеда, његову породицу, и све асхабе.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Шеста посланица:

Пропис обележавања ноћи Исре и Ми'раџа

Хвала Аллаху, и нека је салават и селам на Његовог Посланика, на његову породицу и његове асхабе.

А затим: Нема сумње да су Исра и Мираџ од великих Аллахових знамења која указују на истинитост Његовог посланика Мухаммеда, саллаллаху алејхи ве селлем, и на величину његовог положаја код Узвишеног Аллаха, као што су и од доказа Аллахове величанствене моћи и Његове узвишености над свим Његовим створењима. Каже Узвишени Аллах:

﴿سُبْحَنَ الَّذِي أَسْرَى بِعَبْدِهِ لَيْلًا مِّنَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ إِلَى الْمَسْجِدِ الْأَقْصَا الَّذِي بَرَكْنَا حَوْلَهُ لِنُرِيَهُ مِنْ عَائِلَتِنَا إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ﴾⁽¹⁾

„Узвишен нека је Онај Који је у једном часу ноћи превео Свог слугу Мухаммеда од Часне џамије до Далеке џамије, чију смо околину благословили како бисмо му нека знамења Наша показали. Он, уистину, све чује и све види.“

[Ел-Исра': 1]

Поуздано се преноси од Аллаховог

Посланика, нека је Аллахов благослов и мир над њим, да је уздигнут на небеса и да су му се њихове капије отвориле све док није прошао седмо небо. Тада му се његов Господар, слављен и узвишен је Он, обратио оним чиме је желео и прописао му пет дневних молитви. Аллах, слављен и узвишен је Он, првобитно је био прописао педесет молитви, али се наш Посланик Мухамед, нека је Аллахов благослов и мир над њим, непрестано враћао и молио Га за олакшање, све док их није свео на пет. Тако је пет молитви по обавези, а педесет по награди, јер се добро дело десетоструко награђује. Нека је хвала и захвалност Аллаху на свим Његовим благодатима.

А ова ноћ у којој се десио Исра и М'ираџ, није прецизирана у веродостојним хадисима, ни да је била у реџебу нити у неком другом месецу. Све што је пренесено о њеном прецизирању није веродостојно од Посланика, саллаллаху алејхи ве селлем, код учењака хадиса, а Аллах у томе има Своју савршену мудрост што је дао да је људи забораве. А и да је њено време веродостојно потврђено, не би било дозвољено муслиманима да је издвајају нечим од ибадета, нити да је обележавају; јер Посланик, саллаллаху алејхи ве селлем, и његови асхаби, радијаллаху анхум, је нису обележавали, нити

су је ичим издвајали. Да је обележавање те ноћи било прописано, Посланик, саллаллаху алејхи ве селлем, би то појаснио Уммету, речима или делом. А да се нешто од тога догодило, то би било познато и асхаби би нам то пренели. Они су од свога Веровесника, саллаллаху алејхи ве селлем, пренели све што је Уммету потребно и ништа од вере нису занемарили, већ су предњачили у сваком добру. Да је обележавање ове ноћи било прописано, они би први у томе били. Посланик, саллаллаху алејхи ве селлем, је био најискренији саветник људима; у потпуности је доставио посланицу и испунио поверени му аманет. Да је величање ове ноћи и њено обележавање део Аллахове вере, Посланик, саллаллаху алејхи ве селлем, то не би пропустио нити би то прешутио. Пошто се ништа од тога није десило, познато је да њено обележавање и величање ни на који начин нису од ислама. А Аллах је овом Уммету употпунио његову веру и Своју благодат му у потпуности даровао, и осудио је онога ко у веру уводи оно што Аллах није дозволио. Па је Узвишени рекао у Својој јасној Књизи:

﴿...الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتِمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيتُ لَكُمُ

الْإِسْلَامَ دِينًا...﴾

„Данас сам вам веру вашу усавршио и благодат Своју према вама употпунио и задовољан сам да вам ислам буде вера.“ [Ел-Маиде: 3] Рекао је Узвишени Аллах:

﴿أَمْ لَهُمْ شُرَكَاءُ شَرَعُوا لَهُمْ مِنَ الدِّينِ مَا لَمْ يَأْذَنْ بِهِ اللَّهُ وَلَوْلَا كَلِمَةُ الْفَصْلِ لَفُضِيَ بَيْنَهُمْ وَإِنَّ الظَّالِمِينَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ﴾

„Зар они да имају ортаке који им прописују да верују оно што Аллах није наредио? Да није Речи одлуке, њима би већ било пресуђено. А неверницима, заиста, припада болна патња.“

[Еш-Шура: 21]

Веродостојно се преноси од Аллаховог Посланика, саллаллаху алејхи ве селлем, у веродостојним хадисима, упозорење на новотарије и јасна потврда да су оне заблуда, како би се уммет упозорио на њихову велику опасност и одвратио од њиховог чињења. Пример тога је оно што је забележено у два Сахиха од Аише, радијаллаху анха, да преноси од Посланика, саллаллаху алејхи ве селлем, да је казао:

«مَنْ أَحْدَثَ فِي أَمْرِنَا هَذَا مَا لَيْسَ مِنْهُ؛ فَهُوَ رَدٌّ».

„Ко уведе у нашу веру нешто што није од ње, то ће бити одбијено.“ У Муслимовој верзији стоји:

«مَنْ عَمِلَ عَمَلًا لَيْسَ عَلَيْهِ أَمْرُنَا؛ فَهُوَ رَدٌّ».

„Ко уради дело које није засновано на нашој вери, оно му се одбија.“ Имам Муслим бележи у своме Сахиху од Џабире да је Аллахов Посланик, саллалаху алејхи ве селлем, говорио на хутби сваког петка:

«أَمَّا بَعْدُ، فَإِنَّ خَيْرَ الْحَدِيثِ كِتَابُ اللَّهِ، وَخَيْرَ الْهَدْيِ هَدْيُ مُحَمَّدٍ ﷺ، وَشَرُّ الْأُمُورِ مُحْدَثَاتُهَا، وَكُلُّ بِدْعَةٍ ضَلَالَةٌ».

„А затим, доиста је најбољи говор говор Аллаха Узвишеног, а најбоља упута је упута Мухаммеда, саллалаху алејхи ве селлем. Најгоре ствари су новотарије, а свака новотарија је заблуда.“ Несаи додаје са добрим ланцем преносилаца:

«وَكُلُّ ضَلَالَةٍ فِي النَّارِ».

„Свака заблуда води у Ватру.“ Од ел-Ирбада бин Сарије, Аллах био задовољан њиме, се преноси да је рекао:

„Једне прилике нам је Аллахов Посланик, нека је Аллахов благослов и мир на њега, одржао говор од којег су срца затреперила и очи заплакале, па смо рекли: ‘О Аллахов Посланиче, као да је ово опроштајни говор, па те молимо да нам нешто опоручиш.’ Рекао је:“

«أُوصِيَكُمْ بِتَقْوَى اللَّهِ وَالسَّمْعِ وَالطَّاعَةِ وَإِنْ تَأَمَّرَ عَلَيْكُمْ عَبْدٌ، فَإِنَّهُ مِنْ

يَعِشُ مِنْكُمْ فَسَيَرَىٰ اخْتِلَافًا كَثِيرًا، فَعَلَيْكُمْ بِسُنَّتِي وَسُنَّةِ الْخُلَفَاءِ الرَّاشِدِينَ الْمَهْدِيِّينَ مِنْ بَعْدِي، تَمَسَّكُوا بِهَا وَعَضُّوا عَلَيْهَا بِالنَّوَاجِذِ، وَإِيَّاكُمْ وَمُحَدَّثَاتِ الْأُمُورِ، فَإِنَّ كُلَّ مُحَدَّثَةٍ بَدْعَةٌ وَكُلُّ بَدْعَةٍ ضَلَالَةٌ».

„Опоручујем вам да будете богобојазни, те послушни и покорни, па макар над вама власт имао роб. Заиста, онај од вас ко поживи, видеће многа разилажења. Стога се држите мога суннета и суннета праведних и упућених халифа после мене. Чврсто се тога држите и кутњацима га стегните. И чувајте се новоуведених ствари, јер је свака новоуведена ствар новотарија, а свака новотарија је заблуда.“ Дакле, хадиси на ову тему су многобројни.

Потврђено је од асхаба Аллаховог Посланика, саллаллаху алејхи ве селлем, и од исправних претходника након њих, да су упозоравали на новотарије и одвраћали од њих; а то је зато што оне представљају додатак у вери и пропис који Аллах није дозволио, те опонашање Аллахових непријатеља, Јевреја и кршћана, у њиховом додавању у веру и увођењу онога што им Аллах није дозволио. Њихова неизбежна последица је омаловажавање исламске вере и њено оптуживање за непотпуност, а познато је колики је у томе велики неред, гнусно зло и супротстављање речима Узвишеног Аллаха:

{...الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ...}

„Данас сам вам веру вашу усавршио.“

[Ел-Маиде: 3]

И отворено супротстављање хадисима Посланика, нека је Аллахов благослов и мир на њега, који упозоравају на новотарије и од њих одвраћају.

Надамо се да је у ономе што смо споменули од доказа довољно и убедљиво за онога ко тражи истину у погледу негирања ове новотарије; то јест: новотарије обележавања ноћи Исраа и М'ираца, и упозоравања на њу, те да она ни у чему не припада вери исламу.

С обзиром на Аллахову обавезу саветовања муслимана, појашњавања онога што им је од вере прописао и забрану скривања знања, сматрао сам потребним да упозорим своју браћу муслимане на ову новотарију, која се проширила у многим крајевима до те мере да су је неки људи почели сматрати делом вере.

Аллаха Узвишеног молимо да поправи стање свих муслимана, да им подари разумевање вере, те да нас и њих упути да се држимо истине, да на њој устрајемо и да оставимо оно што јој се

супротставља. Он је, уистину, Заштитник и Свемогући.

Нека је Аллахов салават, селам и благослов на Његовог роба и Посланика, нашег веровесника Мухамеда, његову породицу и асхабе.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Седма посланица:

Пропис обележавања ноћи половине месеца ша'бана

Хвала Аллаху Узвишеном који нам је усавршио веру и употпунио нам Своју благодат. Нека су благослов и мир на Његовог веровесника и посланика -Мухаммеда, веровесника покајања и милости.

А затим, рекао је Узвишени Аллах:

﴿...الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتِمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيتُ لَكُمُ
الْإِسْلَامَ دِينًا...﴾

„Данас сам вам веру вашу усавршио и благодат Своју према вама употпунио и задовољан сам да вам ислам буде вера. [Ел-Маиде: 3] И каже Узвишени Аллах:

﴿أَمْ لَهُمْ شُرَكَاءُ شَرَعُوا لَهُمْ مِّنَ الدِّينِ مَا لَمْ يَأْذَنَ بِهِ اللَّهُ...﴾

„Зар они да имају ортаке који им прописују да верују оно што Аллах није наредио...” [Еш-Шура: 21] У два Сахиха се бележи од Аише, Аллах био задовољан њом, да је Аллахов Посланик, нека је Аллахов благослов и мир на њега, рекао:

«مَنْ أَحَدَّثَ فِي أَمْرِنَا هَذَا مَا لَيْسَ مِنْهُ؛ فَهُوَ رَدٌّ».

„Ко уведе у нашу веру нешто што није од ње, то ће бити одбијено.“ Имам Муслим бележи у своме Сахиху од Џабира да је Аллахов Посланик, саллалаху алејхи ве селлем, говорио на џуманској хутби:

«أَمَّا بَعْدُ: فَإِنَّ خَيْرَ الْحَدِيثِ كِتَابُ اللَّهِ، وَخَيْرُ الْهَدْيِ هَدْيُ مُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، وَشَرُّ الْأُمُورِ مُحَدَّثَاتُهَا، وَكُلُّ بِدْعَةٍ ضَالَّةٌ».

„А затим: доиста је најбољи говор говор Аллаха Узвишеног, а најбоља упута је упута Мухаммеда, саллалаху алејхи ве селлем, најгоре ствари су новотарије, а свака новотарија је заблуда.“ Бројни су ајети и хадиси у овом значењу, који јасно указују да је Узвишени Аллах овом уммету усавршио веру и употпунио Своју благодат према њима, те да Свог Посланика, нека је Аллахов благослов и мир на њега, није узео Себи све док није доставио јасну Поруку и објаснио уммету све што им је Аллах прописао од речи и дела. Појаснио је Посланик, нека је Аллахов благослов и мир на њега, да је све што људи након њега уведу и припишу вери исламу, од речи или дела, новотарија која се неће прихватити од онога ко ју је увео, па макар имао и добру намеру. Ово су знали асхаби Аллаховог Посланика, нека је Аллахов

благослов и мир на њега, а такође и исламски учењаци након њих, па су одбацивали новотарије и упозоравали на њих у својим делима, попут Ибн-Ведаха, Ет-Тартушија, Ебу Шаме и других.

Од новотарија које су увели неки људи јесте обележавање ноћи половине месеца ша'бана и изузимање њеног дана постом, а за то не постоји доказ на који се дозвољено ослонити. О њеној вредности пренесени су слаби хадиси, на које се није дозвољено ослањати.

А по питању намаза у њој, све је то измишљено (мевду'), као што су на то указали многи исламски учењаци, а неки њихови цитати биће споменути, ако Бог да.

Постоје и говори селефа (из Шама) и других.

Оно око чега се сложила већина учењака јесте да је обележавање ове ноћи новотарија, и да су хадиси који су дошли о њеној вредности сви слаби, а неки од њих и измишљени. Међу онима који су на то упозорили је и хафиз Ибн Реџеб, у својој књизи: (Летаифу-л-ме'ариф), и други, а познато је да се по слабирим хадисима поступа само у ибадетима чија је основа потврђена веродостојним доказима. Што се тиче обележавања ноћи половине месеца ша'бана, оно нема основе и исправног темеља па да се при томе користе слаби хадиси.

Споменуо је ово узвишено правило имам Ебу-л-'Аббас, шејху-л-ислам Ибн Тејмијје, Аллах му се смиловао.

Преносимо читаоцу цитате неких исламских учењака по овоме питању, како би о томе имао јасну представу.

Постоји концензус учењака где стоји да је обавезно вратити свако питање у којем су се људи разишли Аллаховој Књизи и суннету Његовог Посланика, саллаллаху алејхи ве селлем, па што се ту пресуди или одреди то је шеријат који нам је обавезно следити, а оно што им се супротставља обавезно је одбацити. Оно од ибадета што се у њима не спомиње јесте новотарија коју није дозвољено чинити, а камоли позивати у њу и подстицати на њу. Рекао је Узвишени Аллах:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِيَ الْأَمْرِ مِنْكُمْ فَإِنْ تَنَزَعْتُمْ فِي شَيْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ وَالرَّسُولِ إِنْ كُنْتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ۚ ذَٰلِكَ خَيْرٌ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا ٥٩﴾

„О ви који верујете, поковајте се Аллаху и поковајте се Посланику и надлежнима између вас. А ако се у нечему не слажете, обратите се Аллаху и Посланику, ако верујете у Аллаха и Последњи дан. Тако је боље и лепше поступити.“ [Ен-Ниса', 59] И каже Узвишени

Аллах:

﴿وَمَا اخْتَلَفْتُمْ فِيهِ مِنْ شَيْءٍ فَحُكْمُهُ إِلَى اللَّهِ...﴾

„А у чему год се ви разишли, пресуда за то је код Аллаха..." [Еш-Шура: 10] И каже Узвишени Аллах:

﴿قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ...﴾

„Реци: Ако ви волите Аллаха, онда мене (Мухаммеда) следите, и вас ће Аллах да воли и грехе ће да вам опрости..." [Али Имран: 31] Рекао је Узвишени Аллах:

﴿فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّى يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي أَنْفُسِهِمْ حَرَجًا مِمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا تَسْلِيمًا﴾

„И, тако Ми Господара твога, они неће да верују све док за судију у међусобним споровима тебе не прихвате, а потом у душама својим не осете тегобу због онога што си одредио и сасвим се не покоре!" [Ен-Ниса', 65] Дакле, ајети на ову тему су многобројни, те круже око значења да је обавеза вратити питања - у којима се разиђемо - Аллаховој књизи и Његовом Посланику, саллалаху алејхи ве селлем, затим задовољство њиховом пресудом, те да је то ствар коју иман изискује, и да је то људима боље на овом као и на оном свету, те најлепшег исхода: тј. последице.

Рекао је Ибн-Реџеб, Аллах му се смиловао, у својој књизи Латаифу-л-ме'ариф, након наведеног прошлог говора:

„Половину месеца шабана, неки табиини из Шама, попут Халида б. Ма'дана, Мехкула, Лукмана б. Амира и неких других, су величали те се трудили у ибадету те ноћи, а затим су људи то узели од њих.“ Такође се каже да су до њих, у вези с тим, допрле неке исраилске предаје (исралијати). Па када се то о њима прочуло по разним местима, људи су се разишли у мишљењу о томе; неки су то од њих прихватили и сложили се с њима у погледу њеног величања, а међу њима је била и једна група побожњака из Басре и других места. Ово је негирала већина учењака Хиџаза попут Ата'а, Ибн Еби-Мелике, а то преноси Абдуррахман ибн Зејд ибн Еслем од учењака Медине, и то је став следбеника имама Малика и других, те су рекли да је све то новотарија.

Шамски учењаци разишли су се о начину њеног оживљавања на два мишљења:

Први: да је похвално провести је заједнички у џамијама. Халид б. Ма'дан, Лукман б. Амир и други облачили су те ноћи своју најлепшу одећу, мирисали се, стављали сурму и проводили ту ноћ у џамији. С њима се у томе сложио и Исхак б. Рахавејх. Рекао је да обављање

тога у џамијама у џемату није новотарија, а то преноси Харб ел-Кирмани у свом делу „Месаил.“

Друго: да је покуђено окупљање у џамијама ради намаза, предавања и учења дове, а није покуђено да човек у њима клања појединачно. Ово је став Ел-Евза'ија, имама становника Шама, њиховог правника и учењака, и то је најприближније исправном мишљењу. Све док није рекао: 'а од имама Ахмеда се ништа не зна да је рекао по питању ноћи половине ша'бана, а по питању похвалности клањања у њој, од њега се изводе два става на основу две предаје о клањању током две бајрамске ноћи, он (у једној предаји) није сматрао похвалним да се она обавља у џемату; јер то није пренесено од Посланика, саллаллаху алејхи ве селлем, нити од асхаба. Сматрао је то похвалним (у једној предаји) због поступка Абдуррахмана б. Језида б. ел-Есведа, а он је од табиина. Исто тако, по питању ноћног намаза у ноћи половине шабана, није дошло ништа веродостојно од Посланика, саллаллаху алејхи ве селлем, нити од асхаба, али је веродостојно пренесено од једне скупине табиина, од угледних правника Шама.

Завршен је цитат Ибн Реџеба, у којем он јасно наводи да по питању ове ноћи није дошло ништа веродостојно ни од Посланика, саллаллаху алејхи ве селлем, ни од асхаба.

Што се тиче става којег је одабрао ел-Евза'и, Аллах му се смисловао, о похвалности појединачног обављања намаза, као и одабира тог става од стране хафиза Ибн Реџеба, он је неуобичајен и слаб; јер сваку ствар чија прописаност није установљена шеријатским доказима, муслиману није дозвољено да је уводи као новотарију у Аллахову веру, свеједно, радио он то појединачно или у џемату, било да то чини тајно или јавно; због уопштености речи Веровесника, саллаллаху алејхи ве селлем:

«مَنْ عَمِلَ عَمَلًا لَيْسَ عَلَيْهِ أَمْرُنَا؛ فَهُوَ رَدٌّ».

„Ко уради дело које није у складу са нашом вером, оно ће бити одбијено.“ Као и други хадиси који упозоравају на новотарије у вери те негирање и одбијање истих.

Рекао је имам Ет-Тартуши, рахимехуллах, у својој књизи „Ел-хавадис вел-биде“:

„Бележи Ибн-Веддах од Зејда б. Еслема да је рекао: 'Не памтимо ни једног од наших шејхова и шеријатскоих правника да су обраћали пажњу на ноћ половине мјесеца шабана, нити на хадис Мекхула, нити су сматрали да она има предност над другима'.”

Речено је Ибн Еби-Мулејке: „Доиста Зијад Ен-Нумејри каже: ‘да је награда ноћи половине месеца шабана попут награде Лејлетул-кадра.’

Па рече: 'Да га ја то чујем а да је у мојој руци штап, ударио бих га њим.'" Зијад је се бавио казивањима и њиховим препричавањем, завршен циљани цитат.

Рекао је Шевкани, Аллах му се смиловао, у својој књизи «Ел-феваидул-меџму'а» следеће:

Хадис: „О Алија, ко клања стотину реката у ноћи половине месеца шабана учећи на сваком рекату Фатиху и Ихлас десет пута, Аллах ће му испунити сваку жељу“ итд. Он је измишљен, а у његовим речима се јасно наводи награда за починиоца, у чију измишљеност не сумња нико разборит. Његови преносиоци су непознати, а преноси се и другим и трећим ланцем преносилаца, који су сви измишљени и чији су преносиоци непознати. Рекао је у „Ел-Мухтесару“: Хадис о намазу у ноћи половине месеца шабана је батил, а хадис Ибн Хиббана од Алије: „Када буде половина месеца шабана клањајте ту ноћ и постите њен дан“, је даиф. И каже у 'Ел-Ле'али': „Хадис стотину реката у ноћи половине месеца шабана учећи на сваком рекату Ихлас десет пута, са дугим текстом о његовој вредности, од Дејлемија и других, је измишљен (мевду'), а већина његових преносилаца у три сенеда су слаби и непознати.“ Рекао је: „Намаз са дванаест реката са учењем Ихласа по тридесет пута је без

основе, а хадис је измишљен, као и за намаз од четрнаест реката.“

Неке учењаке је овај хадис завео; као што је случај са писцем Ихја улумид-дини и др., као и неке муфессире, а намаз ове ноћи – тј. ноћи половине месеца шабана – пренесен је на разне начине, а све су те предаје ништавне и измишљене. Ово не противречи Тирмизијиној предаји од Аише, радијаллаху 'анха, о одласку Посланика, саллаллаху 'алејхи ве селлем, на Бекију, спуштању Господара у ноћи половине шабана на земаљско небо, и о томе да Он опрашта већем броју људи него што има длака на овцама племена Келб, јер је овде реч о овом измишљеном намазу у овој ноћи. Међутим, овај хадис од Аише, радијаллаху 'анха, је слаб и прекинутог ланца преносилаца, као што ни хадис од Алије, радијаллаху 'анху, који је претходно споменут о њеном ноћном намазу, не негира да је овај намаз измишљен, и поред слабости која се у њему налази, као што смо споменули. Крај навода.

Рекао је Ел-Ираки: „Хадис о намазу половином месеца шабана је измишљен на Аллахова Посланика, саллаллаху алејхи ве селлем, и лаж на њега.“ Имам Ен-Невеви у своме делу (Ел-Меџму') каже: „Намаз који је познат као Салатур-регаиб, а то је дванаест реката који

се клањају између акшама и јације, првог петка месеца реџеба, и намаз од стотину реката половином месеца шабана, ова два намаза су покуђене новотарије. Нека никог не завара њихово спомињање у делима (Кутул-кулуб) и (Ихјау улумид-дин), нити хадис који се у њима наводи, јер је све то неисправно. Нека никог не завара ни то што су неки имами, којима је пропис о њима био нејасан, саставили краће списе о њиховој похвалности, јер су у томе погрешили.“

Ебу-Мухаммед Абдуррахман б. Исмаил Ел-Макдиси је написао лепо дело у којем је доказао њихову ништавност. То је веома лепо и изванредно учинио. Говор учењака о овом питању је веома опширан, и када бисмо наводили све што смо о њему пронашли, наш говор би се одужио, а надамо се да је у ономе што смо споменули довољно и убедљиво за онога ко трага за истином.

Из онога што је претходно наведено од ајета, хадиса и говора учењака, трагаоцу за истином постаје јасно да је обележавање ноћи половине месеца ша'бана намазом или нечим другим, и изузимање њеног дана постом, новотарија код већине учењака, и да нема основе у шеријату, већ је то од онога што је уведено у ислам након времена асхаба, Аллах био задовољан њима.

Довољан је трагаоцу за истином по овом и другим питањима говор Аллаха, целле целалуху:

{...الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ...}

„Данас сам вам веру вашу усавршио.“ [Ел-Маиде: 3] Као и други ајети у овом значењу, и хадис Аллаховог Посланика, саллаллаху алејхи ве селлем:

«مَنْ أَحَدَثَ فِي أَمْرِنَا هَذَا مَا لَيْسَ مِنْهُ فَهُوَ رَدٌّ».

„Онај ко уведе у нашу веру оно што није од ње, то му се одбија.“ И други слични хадиси у овом значењу.

Бележи имам Муслим у своме Сахиху од Ебу-Хурејре, Аллах био задовољан њиме, да је Аллахов Посланик, нека је Аллахов благослов и мир на њега, рекао:

«لَا تَخْصُوا لَيْلَةَ الْجُمُعَةِ بِقِيَامٍ مِنْ بَيْنِ اللَّيَالِي، وَلَا تَخْصُوا يَوْمَهَا بِالصَّيَامِ مِنْ بَيْنِ الْأَيَّامِ، إِلَّا أَنْ يَكُونَ فِي صَوْمٍ يَصُومُهُ أَحَدُكُمْ».

„Не оживљавајте ноћ уочи петка намазом мимо осталих ноћи, нити њен дан постом мимо осталих дана осим да буде пост којег пости један од вас.“ Па да је дозвољено изузети неке од ноћи ради ибадета, ноћ уочи петка би била најпреча; јер је њен дан најбољи дан у којем је Сунце изашло, према веродостојним хадисима

од Аллаховог Посланика, саллаллаху алејхи ве селлем. Сада када знамо да је Посланик, саллаллаху алејхи ве селлем, упозорио на оживљавање ове ноћи мимо осталих ноћи, схватамо да су друге ноћи прече да се избегавају осим уз веродостојан доказ који указује на изузетак.

А пошто је у ноћи Лејлетул-кадра и ноћима рамазана прописан намаз и труд у њему, Посланик, саллаллаху алејхи ве селлем, је на то указао, подстицао је уммет на намаз у њима и сам је то чинио, као што се преноси у два Сахиха од Веровесника, саллаллаху алејхи ве селлем, да је рекао:

«مَنْ قَامَ رَمَضَانَ إِيمَانًا وَاحْتِسَابًا، غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ، وَمَنْ قَامَ لَيْلَةَ الْقَدْرِ إِيمَانًا وَاحْتِسَابًا، غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ».

„Ко проведе рамазан бдећи на ноћној молитви, верујући у Аллаха и надајући се Његовој награди, биће му опроштени греси које је претходно учинио, и ко проведе Лејлетул-кадр бдећи на ноћној молитви, верујући у Аллаха и надајући се Његовој награди, биће му опроштени греси које је претходно учинио.“ Да је којим случајем ноћ половине месеца шабана, или ноћ првог петка у месецу реџебу или ноћ Исраа и М'ираџа, дозвољено обележавати нечим од ибадета, Посланик, саллаллаху алејхи

ве селлем, би на то упутио свој уммет или би то сам урадио. И да се нешто од тога десило, пренели би то асхаби Уммету и не би то од њих сакрили, јер они су најбољи људи и најискренији саветници после посланика, алејхимус-салату вес-селама. Нека је Аллах задовољан асхабима Аллаховог Посланика, саллаллаху алејхи ве селлем, и нека их учини задовољним.

Већ је из говора учењака познато да нема ништа веродостојно од Аллахова Посланика, саллаллаху алејхи ве селлем, нити његових асхаба по питању вредности ноћи првог петка месеца реџеба, нити ноћи половине месеца шабана, па се из тога разуме да је њихово обележавање новотарија и уведена ствар у исламу, а исто тако и њихово изузимање нечим од ибадета је новотарија. Такође, двадесет и седма ноћ месеца реџеба, за коју неки људи сматрају да је ноћ Исраа и М'ираџа, није дозвољено издвајати је нечим од ибадета, као што је није дозвољено ни обележавати; због претходно споменутих доказа. А то је под условом да је позната, па како онда када је исправно мишљење учењака да она није позната. А говор онога ко каже да је то двадесет и седма ноћ месеца реџеба, је батил и без основе у исправним хадисима, а лепо ли је рекао онај ко

је казао:

„Најбоље ствари су оне првобитне, на Упути...
А најгоре су уведене, новотарије.“

Аллаха Узвишеног молимо да нас и остале муслимане упути да се држимо суннета и устрају на томе те да упозоравамо од оног што му се супротставља, а Он је Велики добротинитељ и Племенит.

Нека је салават и селам на Његовог роба и Посланика, нашег веровесника Мухамеда, његову породицу, и све асхабе.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Осма посланица:

Важно упозорење на лажност приписаног васијета.

Шејху Ахмеду, слуги часног Посланиковог харема

Од Абдул-Азиза бин Абдуллаха бин База свим муслиманима до којих ово допре, нека их Аллах сачува у исламу, и нека и нас и њих заштити од зла клеветника, дрских незналица, амин.

Мир нека је Аллахов на вас, Његова милост и благослов.

А потом: наишао сам на запис који се приписује шејху Ахмеду, слуги Посланиковог часног харема, под насловом: «Ово је опорука из Медине Муневере од шејха Ахмеда, слуге Посланиковог часног харема», у којем каже:

„У ноћи уочи петка био сам будан и учио Часни Кур'ан. Пошто сам проучио Аллахова лепа имена, спремио сам се за спавање. Тада сам уснио Власника блиставог лица, Аллаховог Посланика, саллаллаху алејхи ве селлем, који је донео кур'анске ајете и племените прописе; милост световима, нашег првака Мухаммеда, саллаллаху алејхи ве селлем. Он рече: „О шејху

Ахмеде.“ Рекох: „Одазивам ти се, о Аллахов Посланиче, о најплеменитије Аллахово створење.“ И рече ми: „Стид ме је због ружних дела људи, те не могу изаћи пред свога Господара, а ни пред мелеке; јер од џуме до џуме умре стотину и шездесет хиљада људи изван вере ислама“ - потом је споменуо неке од греха које су људи чинили. Потом је рекао: „Ова опорука је милост према њима од Силног и Моћног.“ Затим је споменуо неке од предзнака Судњег дана, а потом је рекао: „Обавести их, о шејху Ахмеде, о овој опоруци; јер је она преписана Пером одредбе са Помно чуване плоче (Левхи махфуза). Ко је запише и пошаље из једног места у друго, саградиће му се дворац у ценнету, а ко је не запише и не пошаље, биће му ускраћено моје заузимање на Судњем дану. Ко је напише, па ако је сиромашан, Аллах ће га обогатити; ако је дужан, Аллах ће му вратити дуг; а ако има греха, Аллах ће опростити и њему и његовим родитељима, због благослова ове опоруке. А онеме од Аллахових робова који је не напише, лице ће му поцрнети на овом и на будућем свету.“ И рекао је: „Тако ми Аллаха Великог – три пута. Ово је истина, а ако лажем, да напустим овај свет као немуслиман. Ко у њу поверује, спасиће се од ватрене казне, а ко је пориче, постао је неверник.“

Ово је сажетак лажне опоруке која се приписује Аллаховом Посланику, саллалаху алејхи ве селлем. Ову лажну опоруку смо слушали много пута током низа година; она се с времена на време објављује и шири међу обичним светом, а њене формулације се разликују. А лажац каже да је у сну видео Посланика, саллаллаху алејхи ве селлем, и да му је он пренео ову опоруку. У овом последњем летку, који смо ти споменули, о читаоче, клеветник тврди да је видео Посланика, саллаллаху алејхи ве селлем, када се спремао за спавање, што значи: да га је видео на јави.

У овој опоруци, овај клеветник је изнео многе тврдње које спадају у најочитије лажи и најочигледније неистине. На њих ћу указати ускоро у овом тексту, ако Бог да. На њих сам већ указивао протеклих година и објаснио људима да оне спадају у најочитије лажи и најочигледније неистине. Па када сам се упознао са овом последњом објавом, оклевао сам да пишем о њој, због очигледности њене неисправности и велике дрскости њеног клеветника у изношењу лажи. И нисам мислио да ће њена неисправност наићи на прихватање код онога ко има и најмању разборитост или здраву природу. Међутим, обавестила су ме многа браћа да се она раширила међу многим

људима, да су је међусобно препричавали и да су неки у њу поверовали; због тога сам сматрао да је обавеза оних попут мене да о томе пишу, како би појаснили њену ништавност и указали да је то клевета на Аллаховог Посланика, саллаллаху алејхи ве селлем, да нико не би био заведен. Ко год о њој размисли од учених људи и верника, или од оних здраве природе и бистрог ума, схватиће да је то лаж и клевета на много начина.

Упитао сам неке од рођака шејха Ахмеда, коме се приписује ова клевета, о овој Опоруци, а он ми је одговорио: да је то лаж на шејха Ахмеда и да је он уопште није изрекао. Поменути шејх Ахмед је умро пре извесног времена, а и када бисмо претпоставили да је поменути шејх Ахмед, или неко значајнији од њега, тврдио да је видео Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим, у сну или на јави, и да му је дао ову опоруку, са сигурношћу бисмо знали да лаже, или да је онај који му је то рекао шејтан, а не Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, и то због многих разлога, од којих су:

Прво: Посланик, саллаллаху алејхи ве селлем, не може се видети на јави након његове смрти, саллаллаху алејхи ве селлем. Онај ко од суфијских незналица тврди да види Посланика, саллаллаху алејхи ве селлем, на јави, или да он

присуствује мевлуду, или нешто слично томе, починио је најгору грешку, у великој је заблуди и чини огроман преступ, те се супротставио Кур'ану, суннету и консензусу исламских учењака; јер умрли излазе из својих кабурова тек на Судњем дану, а не на овом свету. А онај ко тврди супротно томе, тај је прочитати лажљивац, или је у заблуди и збуњен, није спознао истину коју су спознали исправни претходници, и којом су ишли асхаби Аллаховог Посланика, нека је мир над њим и милост Божја, и они који су их у добру следили. Узвишени Аллах каже:

﴿ثُمَّ إِنَّكُمْ بَعْدَ ذَلِكَ لَمَيِّتُونَ ﴿٥٠﴾ ثُمَّ إِنَّكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ تُبْعَثُونَ ﴿٥١﴾﴾

„Ви ћете, после тога, заиста, да помрете, затим ћете, на Судњем дану, да будете оживљени.“ [Ел-Му'минун: 15-16] Посланик, саллаллаху алејхи ве селлем, рекао је:

«أَنَا أَوَّلُ مَنْ تَنْشَقُّ عَنْهُ الْأَرْضُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ، وَأَنَا أَوَّلُ شَافِعٍ وَأَوَّلُ مُشَفِّعٍ».

„Ја сам први за кога ће се земља отворити на Судњем дану, и ја сам први заступник и први чије ће заступништво бити прихваћено.“ Дакле, ајети и хадиси на ову тему су многобројни.

Друго: да Посланик, нека је Аллахов благослов и мир на њега, не говори супротно истини, ни за живота ни након смрти, а ова опорука је у очигледној супротности са

његовим шеријатом, и то из много разлога – као што следи – а он, нека је Аллахов благослов и мир на њега, може бити виђен у сну. Онај ко га види у сну у његовом часном лику, уистину га је видио, јер се шејтан не може претворити у његов лик, као што је то потврђено у часном и веродостојном хадису. Међутим, суштина је у иману онога ко сања, његовој искрености, праведности, прецизности, побожности и поузданости, те да ли је видео Посланика, саллаллаху алејхи ве селлем, у његовом лику или у неком другом.

Када би од Посланика, саллаллаху алејхи ве селлем, дошао хадис који је он изрекао за свога живота, а који није пренесен путем поузданих, праведних и прецизних равија, он се не би прихватио нити би се користио као доказ. Или, ако би дошао путем поузданих и прецизних равија, али би противречио предаји оних који су од њих бољег памћења и поузданији, и то противречјем које онемогућава помирење двају предаја, тада би једна од њих била дерогирана и по њој се не би поступало, а друга би била дерогирајућа и по њој би се поступало, уколико је то могуће под прописаним условима. А ако није могуће ни помирење ни дерогација, обавезно је одбацити предају онога ко је слабијег памћења и мањег степена

праведности, те је оценити као аномалну по којој се не поступа.

Па шта тек рећи о опоруци чији је преносилац од Аллаховог Посланика, нека је Аллахов благослов и мир на њега, непознат, као и његова праведност и поузданост? Таква опорука, у том случају, заслужује да буде одбачена и да се на њу не обраћа пажња, чак и ако у њој нема ничега што је у супротности са верозаконом. А шта тек ако та опорука садржи многе ствари које указују на њену ништавност, и да је лажно приписана Аллаховом Посланику, нека је Аллахов благослов и мир на њега, и ако садржи прописивање нечега у вери што Аллах није дозволио?

Посланик, саллаллаху алејхи ве селлем, казао је:

«مَنْ قَالَ عَلَى مَا لَمْ أَقُلْ؛ فَلْيَتَّبِعُوا مَقْعَدَهُ مِنَ النَّارِ».

«Ко ми припише оно што нисам рекао, нека себи припреми место у Ватри.» Онај ко је измислио ову опоруку приписао је Аллаховом Посланику, нека је Аллахов благослов и мир на њега, оно што он није рекао, и слагао је на њега јасном и опасном лажи. Зато је и заслужио ову велику претњу, и она ће га сигурно стићи уколико се одмах не покаје и не обзнани људима да је ова опорука лажно приписана

Аллаховом Посланику, нека је Аллахов благослов и мир на њега; јер, онај ко шири неистину међу људима и приписује је вери, његово покајање неће бити примљено све док га јавно не обзнани, како би људи знали да је одустао од своје лажи и да је самог себе у лаж утерао; због речи Узвишеног Аллаха:

﴿إِنَّ الَّذِينَ يَكْتُمُونَ مَا أَنزَلْنَا مِنَ الْبَيِّنَاتِ وَالْهُدَىٰ مِنْ بَعْدِ مَا بَيَّنَّاهُ لِلنَّاسِ فِي الْكِتَابِ أُولَٰئِكَ يَلْعَنُهُمُ اللَّهُ وَيَلْعَنُهُمُ اللَّاعِنُونَ ۝١٥٩ إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا وَأَصْلَحُوا وَبَيَّنُّوا فَأُولَٰئِكَ أَتُوبُ عَلَيْهِمْ وَأَنَا التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ۝١٦٠﴾

„Оне који буду скривали јасне доказе које смо Ми објавили, и Прави пут након што смо га у Књизи људима означили, Аллах ће да их прокуне, а проклеће их и они који имају право да проклињу.

Изузети ће да буду само они који се покају и поправе, и то јавно испоље; таквима ћу Ја да опростим, а Ја сам Онај који прима покајања, Милостиви.“ [Ел-Бекара: 159-160] Узвишени Аллах је у овом племенитом ајету појаснио да покајање онога ко скрива нешто од Истине није исправно све док то не исправи и не појасни. А Узвишени Аллах је Својим робовима усавршио веру и употпунио им Своју благодат слањем Свога Посланика Мухаммеда, нека је Аллахов благослов и мир на њега, и оним што му је Аллах

објавио од потпуног закона. Није га узео Себи све док није све употпунио и појаснио, као што је Узвишени рекао:

﴿...الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتِمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيتُ لَكُمُ

الْإِسْلَامَ دِينًا...﴾

„Данас сам вам веру вашу усавршио и благодат Своју према вама употпунио и задовољан сам да вам ислам буде вера.“ [Ел-Маиде: 3]

Онај ко је измислио ове опорукe појавио се у четрнаестом веку, желећи да људима подметне нову веру, по којој следи улазак у рај за онога ко прихвати њене прописе, а ускраћивање раја и улазак у Ватру за онога ко их не прихвати. И жели да ову опоруку коју је измислио учини већом и бољом од Кур'ана, у којој је измислио: да ће ономе ко је напише и пошаље из једне земље у другу, или са једног места на друго, бити саграђена палата у рају, а да ће ономе ко је не напише и не пошаље бити ускраћено заступништво Посланика, саллаллаху алејхи ве селлем, на Судњем дану. Ово је једна од најгорих лажи и најочитији доказ о лажности ове поруке, као и о недостатку стида и великој дрскости у лагању онога ко ју је измислио. Јер, чак ни онај ко преписује Часни Кур'ан и шаље га из једне

земље у другу, или са једног места на друго, неће постићи ову врлину ако не поступа по њему. Па како је онда може постићи онај ко је написао ову клевету и преноси је из једне земље у другу. Онај ко не буде писао Кур'ан нити га слао из једне у другу земљу, неће бити лишен заступништва Посланика, ако буде веровао у њега и следио његов верозакон. Ова једна потпора у тој опоруци сама је довољан доказ њене ништавности, лажи њеног преносиоца, глупости и удаљености од познавања Упуте коју је донео Посланик, саллаллаху алејхи ве селлем.

У овој опоруци, поред онога што је споменуто, постоје и друге ствари које указују на њену ништавност и лажност. Чак и да се онај ко ју је измислио закуне хиљаду пута или више у њену исправност, и да на себе призове највећу казну и најтежу патњу тврдећи да говори истину, он не би говорио истину, нити би она била исправна. Напротив, тако ми Аллаха, и поново тако ми Аллаха, она је једна од највећих и најружнијих неистина, а ми за сведока узимамо Аллаха Узвишеног и мелеке који су са нама присутни. Свако од муслимана ко наиђе на овај спис – а ово је сведочанство са којим ћемо изаћи пред нашег Господара, узвишена је Његова слава – нека зна да је ова опорука лаж и клевета на Аллаховог Посланика, саллалаху

алејхи ве селлем. Нека Аллах понизи онога ко ју је измислио и нека са њим поступи онако како заслужује.

На лажност и ништавност ове опорукe, поред већ наведеног, указују и бројне ствари из самог њеног текста, а неке од њих су:

Прво: његове речи у њој: (јер је од петка до петка умрло сто шездесет хиљада људи на вери која није ислам); јер ово спада у знање о гајбу, а Посланику, саллаллаху алејхи ве селлем, објава је прекинута након његове смрти. Он за живота није знао гајб, па како би тек након смрти; због речи Узвишеног Аллаха:

{قُلْ لَا أَقُولُ لَكُمْ عِنْدِي خَزَائِنُ اللَّهِ وَلَا أَعْلَمُ الْغَيْبَ...}

„Реци: ‘Ја вам не кажем: Код мене су Аллахове ризнице’, нити: Ја ‘знам оно што је чулима недокучиво’...” [Ел-Ен’ам: 50] и речи Узвишеног Аллаха:

{قُلْ لَا يَعْلَمُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ الْغَيْبَ إِلَّا اللَّهُ...}

„Реци: ‘Нико, осим Аллаха, ни на небу ни на Земљи, не зна оно што је недокучиво чулима...’” [Ен-Немл: 65] У веродостојном хадису се преноси да је Посланик, саллаллаху алејхи ве селлем, рекао:

«يَذَادُ رَجُلٌ عَنْ حَوْضِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ، فَأَقُولُ: يَا رَبِّ! أَصْحَابِي أَصْحَابِي، فَيَقَالُ

لِي: إِنَّكَ لَا تَدْرِي مَا أَحَدْتُمَا بَعْدَكَ، فَأَقُولُ كَمَا قَالَ الْعَبْدُ الصَّالِحُ: ﴿وَكُنْتُ عَلَيْهِمْ
شَهِيدًا مَا دُمْتُ فِيهِمْ فَلَمَّا تَوَفَّيْتَنِي كُنْتُ أَنْتَ الرَّقِيبَ عَلَيْهِمْ وَأَنْتَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ
شَهِيدٌ﴾ [المائدة: ١١٧].

„Неки људи ће бити отерани од мог врела на Судњем дану, па ћу ја рећи: ‘Господару! Моји другови, моји другови!’ Па ће ми бити речено: ‘Ти заиста не знаш шта су они после тебе учинили.’ Тада ћу рећи оно што је рекао и добри роб: ‘И ја сам био њима сведок док сам био међу њима, а кад си ме Ти к Себи узео, Ти си их једини надзирао; Ти над свиме надзиреш.’“

Друго: - од ствари које указују да је ова опорука ништавна и да је лаж -: наведено у њој: (Ко је запише, а буде сиромашан, Аллах ће га учинити богатим; или задужен, Аллах ће му вратити дуг; или има грех, Аллах ће опростити њему и његовим родитељима благословом ове опоруке) и тако даље. Ово је једна од највећих лажи, и најочитији доказ лажи онога ко ју је измислио, и мањак његовог стида пред Аллахом и Његовим робовима; јер се ове три ствари не постижу самим писањем Часног Кур'ана, па како их онда може постићи онај ко је написао ову лажну опоруку? Овај покварењак жели само да унесе забуну међу људе и да их веже за ову опоруку, како би је записивали и држали се те

њене наводне вредности, а занемарили средства која је Аллах прописао Својим робовима и учинио их путем за постизање богатства, враћање дуга и опроста греха. Зато се утичемо Аллаху од узрока пропасти, покорности страстима и ђавола.

Трећи доказ неисправности ове опоруке јесу речи у њој: „А ко је не запише од Аллахових робова, поцрнеће му лице на овом и будућем свету.“ И ово је, такође, једна од најгорих лажи и један од најочитијих доказа о лажности ове опоруке и лажи онога ко ју је измислио. Како је могуће да ико разуман запише ову опоруку коју је донео непознат човек у четрнаестом веку, лажно је приписујући Аллаховом Посланику, нека је Аллахов благослов и мир на њега, и тврдећи да ће ономе ко је не запише поцрнети лице на овом и на будућем свету, а да ће онај ко је запише постати богат након сиромаштва, решити се дуга након што се нагомилао, и да ће му бити опроштени греси које је починио!

Слављен нек си, ово је велика клевета! И докази и стварност сведоче о лажима овог клеветника, о величини његове дрскости према Аллаху, и о недостатку његовог стида пред Аллахом и људима. Многи народи то нису записивали, па им лица нису поцрнела, а овде је огромно мноштво људи, које само Аллах може

набројати, који су то записивали много пута, али им дугови нису враћени, нити је њихово сиромаштво нестало. Зато се утичемо Аллаху од застрањења срца и од наслага греха. Оваква својства и казне нису у часном верозакону прописане ни за онога ко је написао најбољу и највеличанственију књигу, а то је часни Кур'ан. Па како ће тек задесити онога ко је написао лажни тестамент, који је испуњен разним врстама неистине и бројним изразима који садрже различите облике неверства. Слава нека је Аллаху! Колико је Он благ према ономе ко се усуђује да на Њега износи лажи.

Четврто, што доказује да је ова опорука највећа неистина и најочитија лаж, јесу речи у њој: „А ко у њу поверује, спасиће се од казне у Ватри, а ко је порекне, постаје неверник.“ И ово је, такође, једна од највећих дрскости у лагању и једна од најружнијих неистина; овај лажов позива све људе да поверују у његову лаж, и тврди да ће се тиме спасити од казне у паклу, те да ће онај ко је порекне постати неверник. Тако ми Бога, овај лажов је изнео највећу лаж на Бога Узвишеног, и, тако ми Бога, рекао је неистину. Заиста, онај ко у њу поверује јесте тај који заслужује да буде неверник, а не онај ко је пориче. Јер је то клевета, неистина и лаж без икаквог основа. И ми узимамо Бога за сведока

да је то лаж и да је онај ко је измислио лажов. Он жели да људима прописује оно што Бог није дозволио и да у њихову веру унесе оно што јој не припада. А Узвишени Аллах је већ усавршио и употпунио веру овом уммету четрнаест векова пре ове лажи. Стога, пазите: о читаоци и браћо, и чувајте се веровања у сличне измишљотине, и не дозволите да се оне шире међу вама. Заиста, истина је јасна и онај ко је тражи не може је помешати са неистином. Зато тражите истину и њене доказе, и питајте учене људе о ономе што вам није јасно. Немојте да вас заваравaju заклетве лажљиваца, јер се проклети Иблис заклео вашим прародитељима, Адему и Хави, да им је он, заиста, искрени саветник, а он је највећи издајник и највећи лажљивац, као што је Бог о њему објавио, па је рекао Узвишени:

{وَقَاسَهُمَا إِنِّي لَكُمَا لَمِِنَ النَّاصِحِينَ ﴿٥١﴾}

„и заклињаше им се: Ја сам вам, заиста, **искрени саветник!**“ [Ел-Е'араф: 21] Зато га се чувајте, и чувајте се његових следбеника, великих лажљиваца! Јер, колико само он и они имају лажних заклетви, вероломних завета и улепшаних речи којима заводе и у заблуду одводе. А што се тиче онога што овај клеветник наводи о појави неваљалих дела, то је стварност. Племенити Кур'ан и чисти сунет су

на њих најстроже упозорили, и у њима двома се налази упута и довољност.

Што се тиче предзнака Судњег дана, посланички хадиси су појаснили који су то предзнаци, а и Часни Кур'ан је указао на неке од њих. Ко жели да сазна више о томе, може то пронаћи у књигама Суннета и делима учењака и верника. И људима није потребно појашњење таквог клеветника, нити његова обмана и мешање истине са неистином. Нека Аллах сачува мене, вас и све муслимане од зла сотона, од смутњи оних који у заблуду одводе, од застрањења застрањених, и од обмана лажљивих Аллахових непријатеља, који желе да угасе Аллахово светло својим устима и да људима веру њихову помете. А Аллах ће Своје светло употпунити и Своју веру помоћи, макар то мрзели Аллахови непријатељи од сотона и њихових следбеника међу неверницима и безбожницима. Молимо Аллаха да поправи стање муслимана, да им подари да следе истину и да на њој устрају, те да се Аллаху покају за све грехе. Он је, доиста, Онај Који прима покајање, Милостиви, Који све може. Довољан нам је Аллах и диван ли је Он заштитник, нема снаге нити моћи осим са Аллахом Узвишеним и Величанственим.

Хвала Аллаху, Господару светова, нека је

салават и селам на Његовог роба и Његовог посланика, искреног и поверљивог, на његову породицу и његове асхабе, и на оне који их у добру следе све до Судњег дана.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Девета посланица:

Пропис о сихру, прорицању и ономе што је везано за њих¹

Хвала Аллаху Једином, и нека је салават и мир на последњег Посланика, а затим:

С обзиром на велики број надрилекара у последње време, који тврде да се баве лечењем, а заправо лече путем сихра или прорицања, те због њихове распрострањености у неким земљама и искориштавања наивних и неуких људи, сматрао сам да је, из дужности давања искреног савета Аллаху и Његовим робовима, потребно појаснити велику опасност коју то представља за ислам и муслимане; јер се у томе крије ослањање на неког другог мимо Узвишеног Аллага и супротстављање Његовој наредби и наредби Његовог Посланика, саллаллаху алејхи ве селлем.

Кажем, тражећи помоћ од Аллага Узвишеног: Лечење је, по сагласности свих учењака,

¹ Овај васијет је објављен у брошури под бројем 17, од стране Генералног председништва за научна истраживања, фетве, даву и упуту, 1402. хиџретске године.

дозвољено. Муслиману је дозвољено да се обрати лекару интерне медицине, хирургије, неурологије и слично, како би му установио дијагнозу и лечио га одговарајућим лековима који су дозвољени шеријатом, у складу са својим познавањем медицине. То спада у предузимање уобичајених узрока и није у супротности са ослоном на Аллаха. Аллах Узвишени је спустио болест, а с њом је спустио и лек; зна га онај коме је дато да га зна, а не зна га онај коме то није дато. Међутим, Узвишени Аллах није дао лек Својим робовима у ономе што им је забранио.

Болеснику није дозвољено да иде гатарима који тврде да познају гајб (недокучиво знање), да би од њих сазнао о својој болести. Такође му није дозвољено да им верује у оно што му говоре, јер они о гајбу говоре само нагађајући, или призивају цине како би од њих тражили помоћ за оно што желе. Пропис за такве је да су у неверству и заблуди, уколико тврде да познају гајб.

Муслим бележи да је Посланик, саллаллаху алејхи ве селлем, казао:

«مَنْ أَتَى غَرَّاءَ فَسَّأَلَهُ عَنْ شَيْءٍ، لَمْ تُقْبَلْ لَهُ صَلَاةٌ أَرْبَعِينَ يَوْمًا».

„Ко оде гатару и пита га о нечему, неће му бити примљен намаз четрдесет дана.“

Преноси се од Ебу Хурејре, Аллах био

задовољан њиме, да је Посланик, нека је Аллахов благослов и мир на њега, рекао:

«مَنْ أَتَى كَاهِنًا فَصَدَّقَهُ بِمَا يَقُولُ، فَقَدْ كَفَرَ بِمَا أُنْزِلَ عَلَى مُحَمَّدٍ ﷺ».

«Ко оде гатару и поверује у оно што му каже, починио је неверство у оно што је објављено Мухаммеду, нека је Аллахов благослов и мир на њега.» Бележе га Ебу Давуд и аутори четири Сунена, а ел-Хаким га је оценио веродостојним од Веровесника, саллаллаху алејхи ве селлем, у верзији:

«مَنْ أَتَى عَرَّافًا أَوْ كَاهِنًا فَصَدَّقَهُ بِمَا يَقُولُ، فَقَدْ كَفَرَ بِمَا أُنْزِلَ عَلَى مُحَمَّدٍ ﷺ».

„Ко оде врачуру или гатару и поверује у оно што му каже, починио је неверство у оно што је објављено Мухаммеду, нека је Аллахов благослов и мир на њега.“

Преноси се од Имрана бин Хусајна, Аллах био задовољан њиме, да је Аллахов Посланик, нека је Аллахов благослов и мир на њега, рекао:

«لَيْسَ مِنَّا مَنْ تَطَيَّرَ أَوْ تَطَيَّرَ لَهُ، أَوْ تَكَهَّنَ أَوْ تُكْهَنَ لَهُ، أَوْ سَحَرَ أَوْ سُحِرَ لَهُ، وَمَنْ أَتَى كَاهِنًا فَصَدَّقَهُ بِمَا يَقُولُ، فَقَدْ كَفَرَ بِمَا أُنْزِلَ عَلَى مُحَمَّدٍ ﷺ».

Није од нас онај који гата и коме се гата, онај који прориче и коме се прориче, онај који прави сихр и онај за кога се прави сихр. Онај ко оде врачуру и поверује у његов говор, постао је неверник у оно што је објављено Мухаммеду,

саллаллаху алејхи ве селлем. Хадис бележи Беззар, а сенед овог хадиса је џејјид (добар).

У овим часним хадисима садржана је забрана одлажења гатарима, врачарима, они који се баве врачањем и њима сличним, постављања питања њима и веровања у њихове речи, као и претња за такво дело.

Зато особа не сме бити заварана њиховом искреношћу у неким стварима, нити мноштвом људи који им долазе; они су незналице и није дозвољено да се људи њима заваљају. Посланик, нека је Аллахов благослов и мир на њега, забранио је да им се одлази, да им сепостављају питања и да им се верује, због великог зла, озбиљне опасности и кобних последица које то са собом носи, а и зато што су они лажљивци и грешници.

Такође, ови хадиси доказују неверство гатара и онога ко се бави врачањем, јер они тврде да познају гајб, а то је неверство. До свога циља не долазе осим путем служења џинима и њиховим обожавањем мимо Аллаха, што представља неверство у Аллаха и ширк Њему Узвишеном. Онај ко им поверује у њихову тврдњу да познају гајб, исти је као и они, а од свакога ко прихвати ове ствари од оних који се њима баве, одрекао се Аллахов Посланик, саллаллаху алејхи ве селлем.

Такође, муслиману није дозвољено да се подвргава ономе што они тврде да је лечење, попут њиховог мрмљања уз талисмане или салевања олова, и сличних празноверја која чине; јер је то вид прорицања и обмањивања људи. А онај ко буде задовољан тиме, помогао их је у њиховој неистини и неверству.

Такође, ниједном муслиману није дозвољено да одлази код њих и да их пита са ким ће се оженити његов син или рођак, или о томе да ли ће између супружника и њихових породица владати љубав и верност, или непријатељство и растапак, и тако даље. Јер је то нама непознато и то знање поседује само Бог.

Стога је обавеза владарима, онима који су задужени за јавни ред, и свима другима који имају моћ и власт да осуде одлазак код оних који враћају, гатара и њима сличних, да спрече оне који се тиме баве на пијацама и другим местима, те да најоштрије осуде и њих и оне који им долазе.

Тако је и са врачањем: он спада у забрањена дела неверства; као што каже Узвишени Аллах о двама анђелима:

﴿...وَمَا يُعَلِّمَانِ مِنْ أَحَدٍ حَتَّى يَقُولَا إِنَّمَا نَحْنُ فِتْنَةٌ فَلَا تَكْفُرْ فَيَتَعَلَّمُونَ مِنْهُمَا مَا يُفَرِّقُونَ بِهِ بَيْنَ الْمَرْءِ وَزَوْجِهِ وَمَا هُمْ بِضَارِّينَ بِهِ مِنْ أَحَدٍ إِلَّا

يَاذُنِ اللّٰهِ وَيَتَعَلَّمُونَ مَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ وَلَقَدْ عَلِمُوا لَمَنِ اشْتَرَاهُ مَا لَهُ
فِي الْآخِرَةِ مِنْ خَلْقٍ وَلَبِئْسَ مَا شَرَوْا بِهِ أَنْفُسَهُمْ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿١٠٢﴾

„А њих двојица никога нису учили док му не би казали: „Ми само искушавамо, па ти не буди неверник!“ И људи су од њих двојице учили како ће мужа од жене да раставе, али они нису могли никоме без Божје дозволе да науде. Учили су оно што ће да им наштети и од чега користи неће имати, иако су знали да онај ко то себи у замену за веровање купи, на Будућем свету никаквог удела неће имати. А заиста је јадно оно за шта су се продали, када би само они то знали!“ [Ел-Бекара: 102]

Ови племенити ајети указују да је чаробњаштво куфр и да чаробњаци раздвајају супружнике. Исто тако, указују да чаробњаштво само по себи не доноси ни корист ни штету, већ се његов утицај дешава искључиво уз Аллахову универзалну дозволу и одређење, јер је Узвишени Аллах Онај Који је створио добро и зло.

Такође, племенити ајет указује на то да они који уче чаробњаштво, заправо уче оно што им штети, а не користи, те да код Аллаха неће имати никаквог удела (тј. никакве среће нити дела). Ово је велика претња која указује на

тежину њиховог губитка на овом и будућем свету, и на то да су себе продали за најбезвреднију цену. Због тога их је Узвишени Аллах укорио Својим речима:

﴿...وَلَيْتَسَ مَا شَرَوْا بِهِ أَنْفُسَهُمْ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ﴾

„А заиста је јадно оно за шта су се продали, када би само они то знали!“ [Ел-Бекара: 102] А 'шира' је овде у значењу купопродаје.

Заиста је огромна штета и велика невоља коју су проузроковали ови лажљивци, који су ова знања наследили од многобожаца и њима завели оне који су слабе памети. Ми смо, заиста, Божији и Њему се враћамо. А нама је Бог довољан, и диван ли је Он заштитник.

Молимо Алаха за заштиту и спас од зла чаробњака, врача и свих осталих обманљивача. Молимо Га, Узвишеног, да сачува муслимане од њиховог зла, и да упуту муслиманске владаре да их се чувају и да над њима спроведу Аллахов пропис, како би Његови робови били поштеђени њихове штете и њихових зловних дела. Он је Племенити, Онај Који много дарује.

Заиста је Узвишени Аллах прописао Својим робовима оно чиме ће се заштитити од зла чаробњаштва пре него што се догоди, и објаснио им је Узвишени како се он лечи након што се догоди; из милости Своје према њима, и

доброте Његове према њима, и да би им употпунио Своју благодат.

У наставку следи појашњење о стварима којима се човек штити од опасности чаробњаштва пре него што се деси, и о стварима којима се лечи након што се деси, а које су шеријатски дозвољене, и то како следи:

Прво: Начини заштите од чаробњаштва пре него што се догоди. Најважнија и најкориснија заштита постиже се учењем шеријатом прописаних зикрова, дова и пренесених заштитних учења. У то спада учење Ајетул-курсиј – а то је највеличанственији ајет у Часном Кур'ану – после сваког прописаног намаза, након селама, а то су речи Узвишеног:

﴿اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ لَا تَأْخُذُهُ سِنَّةٌ وَلَا نَوْمٌ لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيْءٍ مِّنْ عِلْمِهِ إِلَّا بِمَا شَاءَ وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَلَا يَئُودُهُ حِفْظُهُمَا وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ﴾

„Аллах је, нема бога осим Њега, Живи и Самоопстојећи Одржаватељ! Не обузима Га ни дремеж ни сан! Његово је оно што је на небесима и на Земљи! Ко може пред Њим да се заузима без Његовог допуштења?! Он зна шта је било пре и шта ће да буде после њих и они не

могу да обухвате од Његовог знања осим колико Он жели. Његов Курсиј обухвата и небеса и Земљу и Њему није тешко да их одржава! Он је Свевишњи и Величанствени!“ [Ел-Бекара: 255] Такође се учи пред спавање, јер је веродостојно пренесено од Посланика, саллаллаху алејхи ве селлем, да је рекао:

«مَنْ قَرَأَ آيَةَ الْكُرْسِيِّ فِي لَيْلَةٍ، لَمْ يَزَلْ عَلَيْهِ مِنَ اللَّهِ حَافِظٌ، وَلَا يَفْرُبُهُ شَيْطَانٌ حَتَّى يُصْبِحَ».

„Ко навече проучи ајетул-курсиј, уз њега ће непрестано бити чувар од Аллахa и неће му се приближити шејтан све до јутра.“

У то се убраја и учење:

﴿قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ﴾

„Реци: „Он је Аллах - Један!“

﴿قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ﴾

„Реци: Тражим уточиште код Господара свитања,“

﴿قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ النَّاسِ﴾

„Реци: Тражим уточиште код Господара људи,“ [Ен-Нас: 1] После сваког прописаног намаза, и учење ове три суре по три пута ујутро, након сабахске молитве, и навече, након предвечерње молитве.

У то спада и: учење последња два ајета суре ел-Бекаре на почетку ноћи, а то су речи Узвишеног:

﴿ءَاَمَنَ الرَّسُولُ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْهِ مِنْ رَبِّهِ ۚ وَالْمُؤْمِنُونَ كُلٌّ ءَاَمَنَ بِاللّٰهِ
وَمَلَائِكَتِهِ ۚ وَكُتُبِهِ ۚ وَرُسُلِهِ ۚ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِّن رُّسُلِهِ ۚ وَقَالُوا سَمِعْنَا
وَأَطَعْنَا ۚ غُفْرَانَكَ رَبَّنَا وَإِلَيْكَ الْمَصِيرُ ﴿٢٨٥﴾

„Посланик верује у оно што му се објављује од његовог Господара, а и верници, сваки од њих верује у Аллага, и анђеле Његове, и Књиге Његове, и посланике Његове: ‘Ми међу посланицима Његовим не правимо разлику!’“ И говоре: „Чујемо и поковамо се! Молимо Те за опрост, Господару наш, а код Тебе је коначно одредиште!“ до краја суре.

Преноси се да је Аллахов Посланик, саллаллаху алејхи ве селлем, рекао:

«مَنْ قَرَأَ الْآيَتَيْنِ مِنْ آخِرِ سُورَةِ الْبَقَرَةِ فِي لَيْلَةٍ كَفَّتَاهُ».

„Ко по ноћи проучи два задња ајета из суре Ел-Бекаре, биће му довољна.“ Значење је, а Аллах најбоље зна: да га штити од сваког зла, а у то спада и учестало тражење заштите речима: „Е'узу би келиматиллахи-т-таммати мин шерри ма халек,“ ноћу и дању, и приликом одседања на било којем месту, било у грађевини или пустињи, у зраку или на мору, због речи

Посланика, саллаллаhu алејхи ве селлем:

«مَنْ نَزَلَ مِنْزِلًا فَقَالَ: أَعُوذُ بِكَلِمَاتِ اللَّهِ التَّامَّاتِ مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ، لَمْ يَضُرَّهُ شَيْءٌ حَتَّى يَرْتَحِلَ مِنْ مَنْزِلِهِ ذَلِكَ».

„Оном ко одседне на неком месту и изговори ове речи: 'Утичем се помоћу Аллахових савршених речи од свега што је створио!' неће му на том месту ништа наудити.“

У то спада и да муслиман у почетку дана и у почетку ноћи три пута изговори:

«بِسْمِ اللَّهِ الَّذِي لَا يَضُرُّ مَعَ اسْمِهِ شَيْءٌ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ، وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ».

„У име Аллаха, чијим именом никакво зло ни на Земљи ни на небесима неће наудити, и Он све чује и све зна.“

Јер је подстицај на то веродостојно пренесен од Аллаховог Посланика, нека је Аллахов благослов и мир на њега, и јер је то узрок сигурности од сваког зла.

Друго: Лечење чаробњашва након што се деси, а то бива, такође, на неколико начина:

Прво: Учестало понизно обраћање Аллаху, Узвишеном, и тражење од Њега да отклони тешкоћу и уклони невољу.

Друго: Улагање напора да се пронађе место чаробњаштва, било у земљи, на планини или негде другде; јер када се оно пронађе, извади и

уништи, чаробњаштво бива поништено, а то је један од најуспешнијих начина лечења од црне магије.

Треће: Рукја зикровима и шеријатом прописаним вирдовима, којих има много, а неки од њих су:

Оно што је веродостојно пренесено у речима Аллаховог Посланика, саллаллаху алејхи ве селлем:

«اللَّهُمَّ رَبَّ النَّاسِ، أَذْهِبِ الْبَأْسَ، وَاشْفِ أَنْتَ الشَّافِي، لَا شِفَاءَ إِلَّا شِفَاؤُكَ، شِفَاءً لَا يُغَادِرُ سَقَمًا».

Боже мој, Господару људи, уклони бол и исцели, Ти си Исцелитељ. Нема излечења осим Твог излечења, излечења које не оставља болест. И то је рекао три пута.

У то спада и рукја којом је Габријел, мир нека је над њим, лечио Посланика, мир и благослов Аллахов нека су над њим, а то су речи:

«بِسْمِ اللَّهِ أَرْقِيكَ، مِنْ كُلِّ شَيْءٍ يُؤْذِيكَ، وَمِنْ شَرِّ كُلِّ نَفْسٍ أَوْ عَيْنٍ حَاسِدٍ، اللَّهُ يَشْفِيكَ، بِسْمِ اللَّهِ أَرْقِيكَ».

«У име Аллаха те лечим, од свега што те узнемирава, и од зла сваке душе или ока завидника. Аллах ће те излечити, у име Аллаха те лечим.» И понавља то три пута.

У то спада и следеће – а то је делотворан лек за човека који је онемогућен да има однос са

својом супругом –: да узме седам листова зеленог лотуса, те да их ситно истуца каменом или нечим сличним, стави их у посуду и на то налије воде колико му је довољно за гусул, а затим над том водом проучи:

Ајетул-Курсиј, и

﴿قُلْ يٰٓأَيُّهَا الْكَافِرُونَ ۝﴾

„Реци: О ви неверници,“ [Ел-Кафирун: 1], и

﴿قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ ۝﴾

„Реци: Он је Аллах - Један!“ [Ел-Ихлас, 1] и

﴿قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ ۝﴾

„Реци: Тражим уточиште код Господара свитања.“ [Ел-Фелек: 1], и

﴿قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ النَّاسِ ۝﴾

„Реци: Тражим уточиште код Господара људи.“ [Ен-Нас: 1]

А ајети о чаробњаштву у сури Ел-Е'араф, а то су речи Узвишеног Аллаха:

﴿وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ أَنْ أَلْقِ عَصَاكَ ۖ إِذَا هِيَ تَلْقَفُ مَا يَأْفِكُونَ ۝﴾

﴿الْحَقُّ وَبَطَلٌ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ۝﴾ فَعُلِبُوا هُنَالِكَ وَانْقَلَبُوا صٰغِرِينَ ﴿۝﴾

„И Ми наредисмо Мојсију: „Баци свој штап!“ И он одједном прогута све оно чиме су они обманом били извели.

И тако је истина на видело изашла и показало се да је било лажно оно што су они приредили,

и ту су они били побеђени и постадоше понижени.“ [Ел-Е'араф: 117-119],

и ајети у сури Јунус, а то су речи Узвишеног:

﴿وَقَالَ فِرْعَوْنُ أَتُتُونِي بِكُلِّ سَاحِرٍ عَلِيمٍ ۖ فَلَمَّا جَاءَ السَّحَرَةُ قَالَ لَهُمْ مُوسَى أَلْقُوا مَا أَنْتُمْ مُلْقُونَ ۖ فَلَمَّا أَلْقَوْا قَالَ مُوسَى مَا جِئْتُمْ بِهِ السَّحَرُ إِنَّ اللَّهَ سَيُبْطِلُهُ إِنَّ اللَّهَ لَا يُصْلِحُ عَمَلَ الْمُفْسِدِينَ ۖ وَيُحَقِّقُ اللَّهُ الْحَقَّ بِكَلِمَاتِهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُجْرِمُونَ﴾

„И фараон рече: Доведите ми сваког ученог чаробњака!

И кад чаробњаци дођоше, Мојсије им рече: Баците оно што имате да баците!

И кад они бацише, Мојсије узвикну: ‘Оно што сте приредили чаролија је! Аллах ће заиста да је уништи, заиста, Аллах не дозвољава да дела покварењака буду исправна.

Аллах ће Својим речима да утврди истину, макар то било криво неверницима!“

[Јунус: 79-82]

А ајети у сури Таха:

﴿قَالُوا يَمُوسَى إِمَّا أَنْ تُلْقَى وَإِمَّا أَنْ نَكُونَ أَوَّلَ مَنْ أَلْقَى ۖ قَالَ بَلْ أَلْقَوُا فَإِذَا هَبَالُهُمْ وَعَصِيَّهُمْ يُخَيَّلُ إِلَيْهِ مِنْ سِحْرِهِمْ أَنَّهَا تَسْعَى ۖ فَأَوْجَسَ فِي

نَفْسِهِ خِيفَةً مُوسَى ﴿٦٧﴾ قُلْنَا لَا تَخَفْ إِنَّكَ أَنْتَ الْأَعْلَى ﴿٦٨﴾ وَأَلْقِ مَا فِي يَمِينِكَ تَلْقَفْ مَا صَنَعُوا إِنَّمَا صَنَعُوا كَيْدٌ سَحِرٌ وَلَا يُفْلِحُ السَّاحِرُ حَيْثُ أَتَى ﴿٦٩﴾

„О Мојсије“, рекоше они, „хоћеш ли ти први да бациш свој штап или ћемо ми бацити своје конопце?

Баците ви!, рече он, и одједном му се причини да се њихови канапи и њихови штапови крећу због њихове враџбине.

И Мојсије осети зебњу у себи.

„Не бој се!“ Рекосмо Ми, „ти ћеш, заиста, да победиш!“

Баци штап, који је у твојој десној руци, прогутаће оно што су они направили, јер је оно што су они направили само варка чаробњака, а чаробњак, ма где био, неће успети.“ [Таха: 65-69]

Након што се у воду проучи наведено, из ње се попију три гутљаја, а са остатком се окупа. Тиме ће болест, ако Бог да, нестати. Ако постоји потреба да се користи два или више пута, нема сметње, све док болест не нестане.

Ови зикрови, учења за заштиту и сличне методе, један су од највећих разлога заштите од зла чаробњаштва и других зала. Они су, такође, и најјаче оружје за уклањање чаробњаштва након што се деси; за онога ко их се редовно придржава са искреношћу и иманом,

поуздањем у Аллаха и ослањањем на Њега, прихватајући отвореног срца оно на шта упућују.

Ово је било појашњење о начинима којима се човек штити од чаробњаштва и лечи од њега, а Аллах је Онај Који даје успех.

Овде долазимо до важног питања, а то је лечење чаробњаштва делом врача, које се остварује приближавањем ђаволима путем приношења жртве или других видова ибадета. Такво нешто није дозвољено, јер је то шејтанско дело, па и велики ширк. Исто тако, није се дозвољено лечити питањем врача, гатара и надрилекара, нити примењивати оно што они говоре; јер они не верују, и јер су лажљивци и грешници који тврде да познају гајб и обмањују људе. А Посланик, саллаллаху алејхи ве селлем, упозорио је да им се не одлази, да им се не постављају питања и да им се не верује, као што је то већ појашњено на почетку ове посланице. Обавеза је чувати се тога, а веродостојно се преноси од Аллаховог Посланика, саллаллаху алејхи ве селлем, да је упитан о врачању (нушрету) у сврху лечења, па је рекао:

«هِيَ مِنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ».

„То је шејтаново дело.“ Бележе га Имам Ахмед и Ебу Давуд са добрим сенедом.

Нушра је уклањање враџбине од оног коме је учињена. А Посланик, саллаллаху алејхи ве селлем, под тим је мислио на нушру која се практиковала у предисламско време, а то је тражење од врачара да уклони враџбину, или уклањање враџбине другом враџбином посредством другог врачара.

А што се тиче његовог лечења шеријатском рукјом, заштитним довама и дозвољеним лековима, у томе нема сметње, као што је претходно споменуто. То изричито наводи имам Ибнул-Кајјим, и шејх Абдуррахман ибн Хасан у своме делу „Фетху-л-Меџид“, Аллах им се обојици смиловао, а то су, такође, изричито навели и други учењаци.

Аллаха Узвишеног молимо да муслимане сачува од сваког зла, да им сачува веру и подари разумевање у њој, те да их заштити од свега што се супротставља Његовом закону.

Нека је салават и селам на Његовог роба и Посланика Мухамеда, и на његову породицу и асхабе.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Десета порука:

Упозорење на грађење богомоља на гробовима

У име Аллаха, и хвала Аллаху, и нека су салавати и селами на Аллаховог Посланика.

А затим: Прочитао сам оно што је објављено у трећем броју часописа „Лига исламских наука“, у рубрици (Вести о муслиманима у протеклом месецу): да Лига исламских наука у Хашемитској Краљевини Јордан намерава да подигне богомољу изнад пећине која је недавно откривена у селу Ер-Рехиб, а то је пећина за коју се каже да су у њој спавали становници Пећине, чији се помен наводи у Часном Кур'ану. Крај навода.

С обзиром на дужност саветовања ради Аллаха и Његових робова, сматрао сам да треба да упутим поруку у истом часопису Удружењу за исламске науке у Хашемитској Краљевини Јордан, чија је суштина савет Удружењу да одустане од своје намере да подигне џамију над поменутом пећином. А то је зато што је подизање џамија на гробовима веровесника и добрих људи, као и на њиховим споменицима,

нешто што је потпуни исламски шеријат забранио и на шта је упозорио, проклињући онога ко то чини; јер је то једно од средстава које води у ширк и претеривање у поштовању веровесника и добрих људи. Стварност сведочи о истинитости онога што је донео шеријат, и доказ је да је он од Узвишеног Бога, као и јасан и необорив доказ истинитости Аллаховог Посланика, нека је Аллахов благослов и мир на њега, у ономе што је од Бога донео и доставио уммету. Свако ко сагледа стање исламског света, и оно што се у њему појавило од ширка (многобоштва) и претеривања због изградње џамија над гробовима, њиховог величања, опремања простиркама, украшавања и постављања чувара за њих, са сигурношћу ће знати да су то средства која воде у ширк, и да је једна од одлика исламског законодавства забрана тога и упозорење на такву градњу.

О томе се преноси и оно што бележе Бухари и Муслим, нека им се Аллах смилује, од Аише, нека је Аллах задовољан њоме, да је Аллахов Посланик, нека је Аллахов благослов и мир на њега, рекао:

«لَعَنَ اللَّهُ الْيَهُودَ وَالنَّصَارَى، اتَّخَذُوا قُبُورَ أَنْبِيَائِهِمْ مَسَاجِدَ، قَالَتْ عَائِشَةُ: يُحَدِّثُ مَا صَنَعُوا، قَالَتْ: وَلَوْلَا ذَلِكَ لَأُبْرِرَ قَبْرُهُ، غَيْرَ أَنَّهُ خُشِيَ أَنْ يُتَّخَذَ مَسْجِدًا».

„Аллах је проклео Јевреје и кршћане, гробове

својих веровесника узели су за богомоље.“ Аиша је рекла: „Тиме је упозоравао на оно што су они учинили. Да није тога, његов би гроб био показан, али је постојала бојазан да не буде узет као богомоља.“ У два Сахиха се, такође, преноси да су Умму-Селема и Умму-Хабиба, нека је Аллах задовољан њима двома, споменуле Аллаховом Посланику, саллаллаху алејхи ве селлем, цркву са сликама коју су видле у Етиопији, па Посланик, саллаллаху алејхи ве селлем, рече:

«أُولَئِكَ إِذَا مَاتَ فِيهِمُ الرَّجُلُ الصَّالِحُ؛ بَنَوْا عَلَى قَبْرِهِ مَسْجِدًا، وَصَوَّرُوا فِيهِ تِلْكَ الصُّوْرَ، وَأُولَئِكَ شِرَارُ الْخَلْقِ عِنْدَ اللَّهِ».

„То је народ који, када им умре добар човек, над његовим гробом саграде богомољу и у њој насликају те (његове) слике. То су најгора створења код Аллаха.“

У Муслимовом Сахиху се преноси од Џундуба бин Абдуллаха, Аллах био задовољан њиме, да је рекао: „Чуо сам Аллаховог Посланика, нека је Аллахов благослов и мир на њега, пет дана прије његове смрти како говори:“

«إِنِّي أَبْرَأُ إِلَى اللَّهِ أَنْ يَكُونَ لِي مِنْكُمْ خَلِيلٌ، فَإِنَّ اللَّهَ قَدْ اتَّخَذَنِي خَلِيلًا، كَمَا اتَّخَذَ إِبْرَاهِيمَ خَلِيلًا، وَلَوْ كُنْتُ مُتَّخِذًا مِنْ أُمَّتِي خَلِيلًا، لَا اتَّخَذْتُ أَبَا بَكْرٍ خَلِيلًا، أَلَا وَإِنْ مَنْ كَانَ قَبْلَكُمْ كَانُوا يَتَّخِذُونَ قُبُورَ أَنْبِيَائِهِمْ وَصَالِحِيهِمْ مَسَاجِدَ، أَلَا فَلَا تَتَّخِذُوا الْقُبُورَ مَسَاجِدَ، فَإِنِّي أَنُهَاكُمُ عَنْ ذَلِكَ».

„Ја, уистину, признајем Аллаху да међу вама нисам узео себи никог за присног пријатеља, јер, уистину, мене је Аллах узео Себи за присног пријатеља, као што је и Ибрахима узео Себи за присног пријатеља. Када бих себи узимао неког за присног пријатеља од свога уммета, узео бих Ебу-Бекра. Знајте да су они који су били пре вас на гробовима својих веровесника и добрих људи правили храмове. Ви немојте правити џамије на гробљима. Заиста вам то забрањујем.“ Хадиси који се овога тичу су многобројни.

Имами, муслимански учењаци из све четири правне школе и други, нагласили су забрану грађења џамија на гробовима и упозорили на то; поступајући по сунету Аллаховог Посланика, саветујући народ и упозоравајући га да не упадне у оно у шта су упали они пре њега од залуталих Јевреја и хришћана, и њима сличних залуталих из овог народа.

Дужност Удружења за исламске науке у Јордану, као и осталих муслимана, јесте: придржавање Суннета, слеђење пута имама и чување од онога на шта су упозорили Аллах и Његов Посланик; јер у томе лежи добробит робова, њихова срећа и спас на оба света. По овом питању, неки људи се позивају на говор Узвишеног Аллаха из казивања о становницима Пећине:

﴿...قَالَ الَّذِينَ غَلَبُوا عَلَىٰ أَمْرِهِمْ لَنَتَّخِذَنَّ عَلَيْهِم مَّسْجِدًا﴾

„Направићемо на улазу у њу богомољу!“

[Ел-Кехф: 21]

Одговор на то јесте да се каже: Узвишени Аллах је обавестио да су прваци и властодршци у том времену изговорили те речи, али не у смислу одобравања и потврђивања, већ у смислу покуде, куђења и одвраћања од њихових поступака. На то указује и то да је Посланик, мир над њим, коме је објављен овај ајет и који је најбоље познавао његово тумачење, забранио своме народу да се над гробовима граде џамије, упозорио их на то, те проклео и покудио онога ко то чини.

Да је то било дозвољено, Посланик, саллалаху алејхи ве селлем, не би тако жестоко упозоравао на то, до те мере да је проклео онога ко то чини и обавестио да је он међу најгорим створењима код Узвишеног Аллаха. Ово је довољан доказ и убеђење за онога ко тражи истину. Када бисмо и претпоставили да је изграсња џамија на гробовима било дозвољено онима пре нас, нама не би било дозвољено да их у томе следимо, јер је наш верозакон дерогирао претходне верозаконе, а наш Посланик, нека је Аллахов благослов и мир на њега, последњи је посланик и његов верозакон је потпун и свеобухватан. Он

нам је забранио подизање џамија на гробовима, стога нам није дозвољено да му се супротстављамо, већ смо обавезни да га следимо, да се држимо онога са чиме је дошао и да оставимо оно што је томе супротно од старих верозакона и обичаја које су сматрали добрим они који су их чинили; јер нема потпунијег верозакона од Аллаховог, нити боље упуте од упуте Аллаховог Посланика, нека је Аллахов благослов и мир на њега.

Аллаха Узвишеног молимо да нас и све муслимане упуту да будемо постојани у Његовој вери и да се држимо шеријата Његовог посланика Мухаммеда, нека су на њега салават и селам; у речима и делима, јавно и тајно, и у свим другим пословима, све док не сретнемо Аллаха, целле целалуху. Он је, уистину, Онај Који све чује и Који је близу.

Нека је салават и селам на Његова роба и посланика Мухамеда, његову часну породицу и асхабе, и све који следе његову упуту до Судњега дана.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Једанаеста посланица:

Укоп умрлих у џамијама

У име Аллаха, хвала Аллаху, и нека су благослов и мир на Његовог Посланика, на његову породицу и на оне који се руководе његовом упутом. А затим:

Наишао сам на новине „Ел-Хартум“, издање од 17. 4. 1415. х.г., у којима је објављено саопштење о укопу господина Мухаммеда ел-Хасана ел-Идрисија поред његовог оца у њиховој џамији у граду Уму дурману... итд.

Због онога што је Аллах учинио обавезним, од саветовања муслимана и указивања на зло, сматрао сам да треба упозорити на то да укопавање у џамијама није дозвољено, већ је то једно од средстава које воде у ширк (многобоштво), и од дела Јевреја и кршћана због којих их је Аллах покудио, а Његов Посланик, саллаллаху алејхи ве селлем, проклео, као што се наводи у два Сахиха од Аише, радијаллаху анха, да је Веровесник, саллаллаху алејхи ве селлем, рекао:

«لَعَنَ اللَّهُ الْيَهُودَ وَالنَّصَارَى، اتَّخَذُوا قُبُورَ أَنْبِيَائِهِمْ مَسَاجِدَ».

„Аллах је проклео Јевреје и кршћане, гробове

својих веровесника узели су за богомоље.“
Муслим бележи од Џундуба бин Абдуллаха, да је
Посланик, Аллах га благословио, казао:

«أَلَا وَإِنَّ مَنْ كَانَ قَبْلَكُمْ كَانُوا يَتَّخِذُونَ قُبُورَ أَنْبِيَائِهِمْ وَصَالِحِيهِمْ مَسَاجِدَ، أَلَا
فَلَا تَتَّخِذُوا الْقُبُورَ مَسَاجِدَ؛ فَإِنِّي أَنَهَاكُمُ عَنْ ذَلِكَ».

„Заиста, они који су били пре вас узимали су
гробове својих посланика и својих добрих људи
за богомоље. Зато не узимајте гробове за
богомоље, јер вам ја то забрањујем.“ Постој
много хадиса на ову тему.

Обавеза је муслиманима на сваком месту –
владарима и народима – да се боје Аллаха и да
се чувају онога што је Он забранио, те да своје
умрле укопавају изван џамија, као што су
Посланик, нека је на њега Аллахов благослов и
мир, и његови асхаби, нека је Аллах задовољан
њима, укопавали умрле изван џамија, а тако и
они који су их у добру следили.

Шо се тиче постојања кабура Посланика,
саллаллаху алејхи ве селлем, и његова два
друга, Ебу Бекра и Омера, радијаллаху анхума, у
његовој џамији, то није доказ за дозвољеност
укопавања умрлих у џамијама; јер је он,
саллаллаху алејхи ве селлем, укопан у својој
кући – у кући Аише, радијаллаху анха – а затим
су и његова два друга укопана с њим. Када је
Велид б. Абдулмелик проширио џамију, на крају

првог хиџретског столећа, соба је ушла у њен састав. Учењаци су то осудили, али је он сматрао да то не спречава проширење и да је ствар јасна и недвојбена.

Тиме сваком муслиману постаје јасно: да он, саллаллаху алејхи ве селлем, и његова два асхаба, радијаллаху 'анхума, нису укупани у џамији, и да њихово припајање џамији услед проширења није доказ за дозволу укопавања у џамијама; јер они нису у џамији, већ у његовој кући, саллаллаху алејхи ве селлем, и зато што поступак Ел-Велида не може никоме служити као доказ за то. Доказ је једино у Кур'ану и Суннету, те у консензусу исправних претходника уммета, Аллах био задовољан њима, и учинио нас њиховим следбеницима у добру.

Ради савета и скидања одговорности, написано је дана: 14. 5. 1415. х. г.

Аллах је Заштитник, Који даје успех. И нека су салават и селам на нашег Веровесника Мухаммеда, његову породицу, асхабе и све оне који их следе у добру.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Дванаеста посланица:

Појашњење неверства и заблуде онога ко тврди да је било коме дозвољен излазак из шеријата Мухаммеда, саллаллаху алејхи ве селлем

Нека је хвала Аллаху, Господару светова, и нека су салавати и селами на Печата веровесника и посланика, нашег Веровесника Мухамеда, његову породицу и све асхабе.

А затим: имао сам увид у чланак објављен у новинама Аш-Шарк Ал-Авсат, у броју (5824), од 5. 6. 1415. х. г., који је написао Абдулфеттах ел-Хаик, под насловом: (Погрешно схватање).

Суштина реченог је у његовом порицању онога што је општепозната и неспорна чињеница у исламу, потврђена јасним текстовима и консензусом, а то је универзалност посланице Мухаммеда, мир над њим, свим људима. Он тврди да онај ко не следи Мухаммеда, мир над њим, и не покорава му се, већ остане Јевреј или хришћанин, да је на исправној вери. Затим се дрзнуо да говори о мудрости Господара свих светова, слављен нека

је Он, у кажњавању неверника и грешника, сматрајући то бесмисленим.

Искривљавао је верске текстове, стављајући их изван њиховог контекста и тумачећи их према својим страстима, те се окренуо од верских доказа и јасних текстова који указују на универзалност посланства Мухаммеда, нека је Аллахов благослов и мир над њим, на неверство онога ко за њега чује а не следи га, и на то да Аллах не прихвата другу веру осим ислама, као и од других јасних текстова, како би својим говором обмануо незналице. Ово што је он учинио представља јасно неверство, отпадништво од ислама, те порицање Узвишеног Бога и Његовог Посланика, нека је мир над њим и милост Божја, као што то знају учењаци и верници који су прочитали тај чланак.

Обавеза владара је: да га проследи суду, како би се затражило његово покајање, и да му се пресуди у складу с оним што налаже чисти шеријат.

Свевишњи Бог је указао на универзалност посланства Мухаммеда, нека је мир над њим и Божја милост, и на обавезу свих људи и џина да га следе, а то није непознато ниједном муслиману који има и најмање знања.

Рекао је Узвишени Аллах:

﴿قُلْ يَٰٓأَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضِ ۖ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ يُحْيِي وَيُمِيتُ ۖ فَآمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ الَّذِي
يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَكَلِمَتِهِ ۖ وَاتَّبِعُوهُ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١٥٨﴾﴾

Реци: „О људи, ја сам заиста свима вама Аллахов посланик, власт Његова је и на небесима и на Земљи; нема другог бога осим Њега, Он даје живот и смрт, и зато верујте у Аллаха и Његовог Посланика, веровесника, који не зна да чита и да пише, који верује у Аллаха и Његове речи; њега следите - да бисте били упућени!“ [Ел-Е'араф: 158] И каже Узвишени Аллах:

﴿...وَأَوْحَىٰ إِلَىٰ هَٰذَا الْقُرْآنَ لِأُنذِرْكُمْ بِهِ ۖ وَمَن بَلَغَ...﴾

„...а мени се овај Кур'ан објављује да упозоравам њиме вас и оне до којих он допре...“ [Ел-Ен'ам: 19] И каже Узвишени Аллах:

﴿قُلْ إِن كُنتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ
وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٣١﴾﴾

Реци: „Ако ви волите Аллаха, онда мене (Мухаммеда) следите, и вас ће Аллах да воли и грехе ће да вам опрости! А Аллах опрашта грехе и милостив је.“ [Али Имран: 31] И каже Узвишени Аллах:

﴿وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ﴾^(٨٥)

А онај ко жели неку другу веру поред ислама, неће му бити примљена, и он ће на другом свету да буде међу губитницима. [Али Имран, 85] И каже Узвишени Аллах:

﴿وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا كَافَّةً لِّلنَّاسِ بَشِيرًا وَنَذِيرًا...﴾

„Ми смо те послали свим људима да радосне вести доносиш и да опомињеш...” [Себе': 28] И каже Узвишени Аллах:

﴿وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ﴾^(٨٦)

„...а тебе смо послали само као милост световима.” [Ел-Енбија': 107] И каже Узвишени Аллах:

﴿...وَقُلْ لِّلَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ وَالْأُمِّيِّينَ ءَأَسْلَمْتُمْ فَإِنْ أَسْلَمُوا فَقَدِ اهْتَدَوْا ۖ وَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا عَلَيْكَ الْبَلَاغُ ۖ وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِالْعِبَادِ﴾

„И упитај оне којима је дата Књига и неписмене: ‘Да ли сте примили ислам?’ Па ако приме ислам, онда су они на Правом путу, а ако одбију, твоје је једино да обзнаниш. А Аллах добро види Своје слуге.” [Али Имран: 20] Узвишени Аллах каже:

﴿تَبَارَكَ الَّذِي نَزَّلَ الْفُرْقَانَ عَلَىٰ عَبْدِهِ ۚ لِيُكَونَ لِّلْعَالَمِينَ نَذِيرًا﴾^(٨٧)

„Нека је узвишен Онај Који Своме слуги објављује Кур'ан да би световима био опомена.“

[Ел-Фуркан: 1]

Преносе Бухари и Муслим од Џабира, Аллах био задовољан њим, да је Аллахов Посланик, нека је Аллахов благослов и мир на њега, рекао:

«أُعْطِيتُ خَمْسًا لَمْ يُعْطَهُنَّ أَحَدٌ قَبْلِي: نُصِرْتُ بِالرُّعْبِ مَسِيرَةَ شَهْرٍ، وَجُعِلَتْ لِي الْأَرْضُ مَسْجِدًا وَطَهُورًا، فَأَيُّمَا رَجُلٍ مِنْ أُمَّتِي أَدْرَكْتُهُ الصَّلَاةَ، فَلْيُصَلِّ، وَأُجِلَّتْ لِي الْمَعَانِمُ، وَلَمْ يَحُلْ لِأَحَدٍ قَبْلِي، وَأُعْطِيتُ الشَّفَاعَةَ، وَكَانَ النَّبِيُّ يُبْعَثُ إِلَى قَوْمِهِ خَاصَّةً، وَبُعِثْتُ إِلَى النَّاسِ عَامَّةً».

„Дато ми је пет својстава која нису била пре мене дата никоме: потпомогнут сам страхом који непријатељи осећају на даљини једномесечног путовања; цела површина Земље учињена ми је местом за обављање намаза (молитве) и средством за чишћење и где год којег човека из мог уммета достигне наступање било којег намаског времена, нека ту и клања (обави молитву); дозвољен ми је ратни плен; дато ми је право заузимања (шефа'ат); сваки веровесник био је послат само свом народу, док сам ја послат целоме човечанству.“

Ово је јасан доказ о свеобухватности посланства нашег посланика Мухаммеда, нека је Аллахов благослов и мир на њега, свим људима, и да оно дерогира сва претходна

посланства. Онај ко не следи Мухаммеда, нека је Аллахов благослов и мир на њега, и не покорава му се, тај је неверник и непослушник, који заслужује казну. Каже Узвишени Аллах:

﴿...وَمَنْ يَكْفُرْ بِهِ، مِنَ الْأَحْزَابِ فَالْنَارُ مَوْعِدُهُ...﴾

„А ко год Кур'ан негира, међу разним групацијама, Ватра ће да му буде место где ће да сконча...” [Худ: 17] И каже Узвишени Аллах:

﴿...فَلْيَحْذَرِ الَّذِينَ يُخَالِفُونَ عَنْ أَمْرِهِ أَنْ تُصِيبَهُمْ فِتْنَةٌ أَوْ يُصِيبَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ﴾

„Нека се припазе они који поступају супротно његовом наређењу да их не стигне какво искушење, или да их не снађе болна патња.” [Ен-Нур: 63] И каже Узвишени Аллах:

﴿وَمَنْ يَعِصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَتَعَدَّ حُدُودَهُ يُدْخِلْهُ نَارًا خَالِدًا فِيهَا وَلَهُ عَذَابٌ مُهِينٌ﴾

„А онога ко буде непокоран Аллаху и Његовом Посланику, па буде прелазио преко Његових граница, Аллах ће увести у Ватру у којој ће вечно да остане; таквом припада понижавајућа патња.” [Ен-Ниса', 14] И каже Узвишени Аллах:

﴿...وَمَنْ يَتَّبِدِ الْكُفْرَ بِالْإِيمَانِ فَقَدْ ضَلَّ سَوَاءَ السَّبِيلِ﴾

„...А ко веровање замени неверовањем, тај је с Правог пута залутао.“ [Ел-Бекара: 108] Дакле, ајети на ову тему су многобројни.

Аллах Узвишени је повезао послушност Посланику, нека је Аллахов благослов и мир на њега, са послушношћу Њему, и појаснио је да је онај ко прихвати другу веру мимо ислама губитник, од кога неће бити примљен ни откуп ни замена, па је рекао Узвишени:

﴿وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ﴾

„А онај ко жели неку другу веру поред ислама, неће му бити примљена, и он ће на другом свету да буде међу губитницима.“ [Али Имран, 85] И каже Узвишени Аллах:

﴿مَنْ يُطِيعِ الرَّسُولَ فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ...﴾

„Ко се покори Посланику, покорио се и Аллаху.“ [Ен-Ниса': 80] И каже Узвишени Аллах:

﴿قُلْ أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا عَلَيْهِ مَا حُمِّلَ وَعَلَيْكُمْ مَا حُمِّلْتُمْ وَإِنْ تُطِيعُوهُ تَهْتَدُوا...﴾

„Реци: 'Покоравајте се Аллаху и покоравајте се Посланику!' А ако се окренете, он је дужан да ради оно што се њему наређује, а ви сте дужни оно што се вама наређује, па ако му будете

послушни, бићете на Правом путу.“ [Ен-Нур: 54]
И каже Узвишени Аллах:

﴿إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ وَالْمُشْرِكِينَ فِي نَارِ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا
أُولَئِكَ هُمْ شَرُّ الْبَرِيَّةِ﴾ (٦)

„Они следбеници Књиге који не верују и незнабошци, биће, сигурно, у ватри пакла, у њој ће вечно да остану: они су најгора створења.“
[Ел-Бејјине: 6]

Муслим бележи да је Аллахов Посланик, саллаллаху алејхи ве селлем, казао:

«وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ؛ لَا يَسْمَعُ بِي أَحَدٌ مِنْ هَذِهِ الْأُمَّةِ، يَهُودِيٍّ وَلَا نَصْرَانِيٍّ، ثُمَّ
يَمُوتُ وَلَمْ يُؤْمِنْ بِالَّذِي أُرْسِلْتُ بِهِ؛ إِلَّا كَانَ مِنْ أَهْلِ النَّارِ».

„Тако ми Онога у Чијој је руци моја душа, ко год из овог уммета чује за мене, био Јеврејин или хришћанин, а затим умре а не поверује у оно са чиме сам послат, биће од становника пакла.“

Посланик, нека је Аллахов благослов и мир на њега, својим делима и речима појаснио је ништавност вере онога ко не прихвати ислам. Борио се против Јевреја и хришћана, као што се борио и против других неверника, и узимао је цизју од оних који су пристали да је дају; како они не би спречавали да позив у ислам допре до осталих, и како би они који то желе могли

прихватити ислам без страха од свог народа да ће их одвратити, спречити или убити.

Бележе Бухари и Муслим, од Ебу Хурејре, Аллах био задовољан њиме, да је рекао: „Док смо били у џамији, изашао је Аллахов Посланик, нека је Аллахов благослов и мир на њега, па рече:

«انْظُرُوا إِلَى يَهُودَ، فَخَرَجْنَا مَعَهُ حَتَّى جِئْنَا بَيْتَ الْمِدْرَاسِ، فَقَامَ النَّبِيُّ ﷺ، فَنَادَاهُمْ فَقَالَ: يَا مَعْشَرَ يَهُودَ، أَسْلِمُوا تَسْلَمُوا، فَقَالُوا: قَدْ بَلَغْتَ يَا أَبَا الْقَاسِمِ، فَقَالَ لَهُمْ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: ذَلِكَ أُرِيدُ، أَسْلِمُوا تَسْلَمُوا، فَقَالُوا: قَدْ بَلَغْتَ يَا أَبَا الْقَاسِمِ، فَقَالَ لَهُمْ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: ذَلِكَ أُرِيدُ، ثُمَّ قَالَهَا الثَّالِثَةَ...».

‘Крените ка Јеврејима.’ Па смо кренули са њим све док нисмо дошли до њихове школе у којој су изучавали Тору (бејту-л-мидраса). Тада је Посланик, нека је Аллахов благослов и мир на њега, устао, позвао их и рекао: ‘О Јевреји, примите ислам па ћете бити спашени!’ Они рекоше: ‘Доставио си поруку, о Ебу-л-Касиме.’ Тада им је Аллахов Посланик, нека је Аллахов благослов и мир на њега, рекао: ‘То и желим. Примите ислам па ћете бити спашени!’ Они рекоше: ‘Доставио си поруку, о Ебу-л-Касиме.’ Тада им је Аллахов Посланик, нека је Аллахов благослов и мир на њега, рекао: ‘То и желим’, а затим је то поновио и трећи пут...“ *

Посланик, нека је Аллахов благослов и мир на

њега, отишао је Јеврејима у школу у којој су изучавали Тору (бејту-л-мидраса) позвао их у ислам и рекао им: „Примите ислам, бићете спасени“, и то им је поновио.

Исто тако: послао је писмо Хераклу позивајући га у ислам, и поручио му да ће, ако одбије, сносити грех оних који због њега не прихвате ислам. Бухарија и Муслим у својим Сахихима преносе да је Херакли затражио писмо Аллаховог Посланика, саллаллаху 'алејхи ве селлем, па га је прочитао, а у њему је стајало:

«بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ، مِنْ مُحَمَّدٍ رَسُولِ اللَّهِ إِلَى هِرَقْلَ عَظِيمِ الرُّومِ، سَلَامٌ عَلَى
مَنِ اتَّبَعَ الْهُدَى، أَمَّا بَعْدُ: فَإِنِّي أَدْعُوكَ بِدَعَايَةِ الْإِسْلَامِ، أَسْلِمْتَ تَسْلَمَ، وَأَسْلِمْتُ يُؤْتِكَ
اللَّهُ أَجْرَكَ مَرَّتَيْنِ، فَإِن تَوَلَّيْتَ، فَإِنَّ عَلَيْكَ إِثْمَ الْأَرِيسِيِّينَ وَ

„У име Аллаха, Свемилосног, Самилосног. Од Мухаммеда, Аллаховог Посланика, Хераклију, великану Бизантије. Нека је мир на онога ко следи Прави пут. А затим: Позивам те да примиш ислам. Прими ислам, бит ћеш спасен, а Аллах ће ти дати двоструку награду. Ако то одбијеш, на теби је грех твојих поданика.“

﴿يَا أَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْا إِلَى كَلِمَةٍ سَوَاءٍ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ أَلَّا نَعْبُدَ إِلَّا اللَّهَ
وَلَا نُشْرِكَ بِهِ شَيْئًا وَلَا يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضًا أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ فَإِنْ تَوَلَّوْا
فَقُولُوا أَشْهَدُوا بِأَنَّا مُسْلِمُونَ﴾

„О ви којима је дата Књига, дођите да се окупимо уз речи које ми и ви узајамно делимо: да никога осим Аллаха не обожавамо, да Му у обожавању ништа не придружујемо, и да једни друге, поред Аллаха, боговима не сматрамо! Па, ако се они окрену, ви реците:

‘Будите сведоци да смо ми муслимани!’“

[Али Имран: 64]

Затим, пошто су се окренули и одбили да прихвате ислам, Посланик, нека је Аллахов благослов и мир на њега, и његови асхаби, нека је Аллах задовољан њима, борили су се против њих и наметнули им џизју.

Да би се потврдила њихова заблуда и да су на неисправној вери, која је замењена вером Мухаммеда, нека је на њега Аллахов мир и благослов, Бог је наредио муслиману да Га моли сваког дана, у сваком намазу и на сваком рекату, да га упути на Прави пут, који је исправан и примљен, а то је ислам. И да га сачува од пута оних на које се срџба излила, а то су Јевреји и њима слични, који знају да су на неистини и устрајавају у њој. И чува га од пута оних који су у заблуди, који обожавају Господара без знања и умишљају да су на путу упуте, док су заправо на путу заблуде. То су хришћани и њима слични из других народа који обожавају Господара у заблуди и незнању. Све то како би муслиман са

сигурношћу знао да је свака вера мимо ислама лажна, да је свако ко обожава Аллаха мимо ислама у заблуди, и да онај ко у то не верује није од муслимана. Дакле, докази на ову тему из Кур'ана и Посланикових предаја су многобројни.

Стога је обавеза аутора текста – Абдулфетаха – да пожуре са искреним покајањем и да напише чланак у којем ће објавити своје покајање. А ко се искрено покаје Аллаху, Аллах ће му покајање примити, јер Узвишени Аллах каже:

﴿...وَتُوبُوا إِلَى اللَّهِ جَمِيعًا أَيُّهَ الْمُؤْمِنُونَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ﴾

„И сви се Аллаху покајте, о верници, да бисте постигли оно што желите.“ [Ен-Нур: 31] И речи Узвишеног Аллаха:

﴿وَالَّذِينَ لَا يَدْعُونَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ وَلَا يَقْتُلُونَ النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ وَلَا يَزْنُونَ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ يَلْقَ أَثَامًا ﴿٦٨﴾ يُضْعَفُ لَهُ الْعَذَابُ يَوْمَ الْقِيَمَةِ وَيَخْلُدُ فِيهِ مُهَانًا ﴿٦٩﴾ إِلَّا مَنْ تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ عَمَلًا صَالِحًا فَأُولَٰئِكَ يُبَدِّلُ اللَّهُ سَيِّئَاتِهِمْ حَسَنَاتٍ ۗ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٧٠﴾﴾

„И они који мимо Аллаха другог бога не моле, и који, оне које је Аллах забранио, не убијају, осим када правда то захтева, и који не блудниче; а ко то ради, искусиће казну.“

„Патња ће да му буде удвостручена на

Будућем свету и вечно ће у њој да остане понижен.“

„Али они који се покају и поверују и раде добра дела; Аллах ће њихова лоша дела у добра да промени, а Аллах грехе опрашта и милостив је.“ [Ел-Фуркан: 68-70] Такође Веровесник је рекао, нека је Аллахов благослов и мир на њега:

«الْإِسْلَامُ يَهْدِي مَا كَانَ قَبْلَهُ، وَالتَّوْبَةُ تَهْدِي مَا كَانَ قَبْلَهَا».

„Ислам поништава оно што је било пре њега, а покајање поништава оно што је било пре покајања.“ Каже Аллахов Посланик, саллаллаху алејхи ве селлем:

«الَّتَائِبُ مِنَ الذَّنْبِ كَمَنْ لَا ذَنْبَ لَهُ».

„Онај ко се покаје од греха је као онај ко нема греха.“

Дакле, ајети и хадиси на ову тему су многобројни.

Молим Аллаха да нам истину покаже истином и да нам да је следимо, и да нам неистину покаже неистином и да нам да је се клонимо, и да нама, писцу Абдул-Феттаху и свим муслиманима подари искрено покајање, те да нас све сачува од смутњи које у заблуду одводе, покоравања страстима и шејтану. Он је, заиста, Онај Који то даје и Који то може учинити.

Нека је салават и селам на нашег веровесника

Мухамеда, његову породицу, све асхабе, и све оне који их следе у добру до Судњег дана.

Sadržaj

Прва Порука	2
Исправна акида и оно што је супротно	2
Први основ: Веровање у Аллаха	6
Друга основа: Веровање у мелеке,	21
Трећи основ: Веровање у Књиге, а оно такође обухвата две ствари:	22
Четврти основ: Веровање у Божије посланике..	25
Пети принцип: Веровање у Судњи дан	26
Шести темељ: Веровање у кадер (Аллахову одредбу)	27
Веровања супротна исправном веровању.....	33
Друга посланица: О пропису тражења излаза преко Посланика, саллаллаху алејхи ве селлем.	42
Трећа порука.....	60
О пропису тражења помоћи од џина и ђавола и заветовања њима.	60
Четврта порука.....	83
О пропису обредословља са новотарским и ширковским вирдовима.....	83
Пета посланица:.....	110
Пропис обележавања Веровесниковог мевлуда и других мевлуда.....	110
Шеста посланица:.....	122
Пропис обележавања ноћи Исре и Ми'раџа.....	122
Седма посланица:	130

Пропис обележавања ноћи половине месеца ша'бана.....	130
Осма посланица:	145
Важно упозорење на лажност приписаног васијета.....	145
Шејху Ахмеду, слуги часног Посланиковог харема	145
Девета посланица: Пропис о сихру, прорицању и ономе што је везано за њих	162
Десета порука: Упозорење на грађење богомоља на гробовима.	179
Једанаеста посланица: Укоп умрлих у џамијама	185
Дванаеста посланица: Појашњење неверства и заблуде онога ко тврди да је било коме дозвољен излазак из шеријата Мухаммеда, саллаллаху алејхи ве селлем.....	188

sr397v4.0 - 17/08/2026

رسالة الحرمين

Message of The Two Holy Mosques

Guidance content for the visitors of the Holy Mosque and
the Prophet's Mosque in languages.

